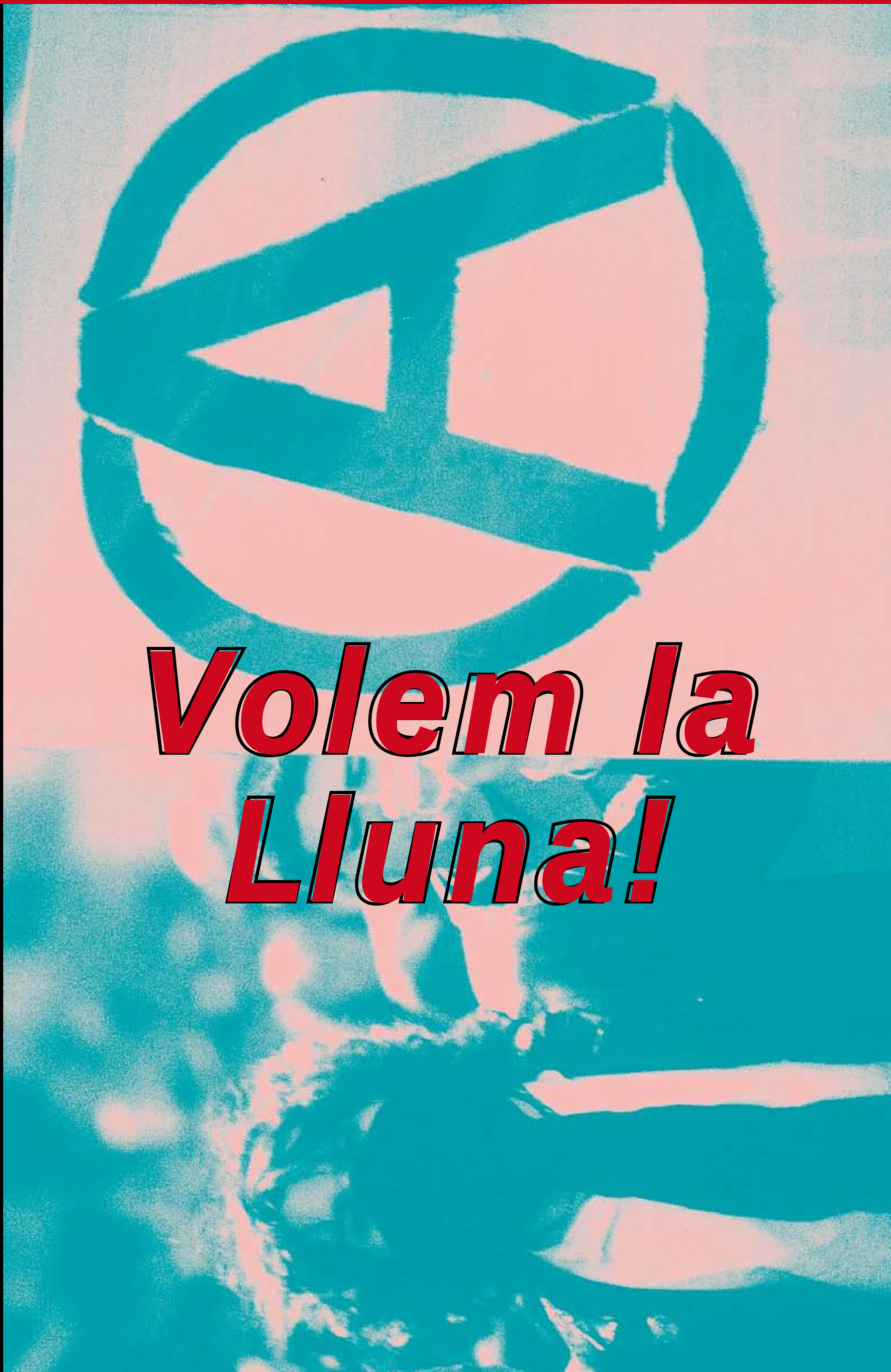
Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Desembre 2010 · núm. 123 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat www.cgtbalears.org

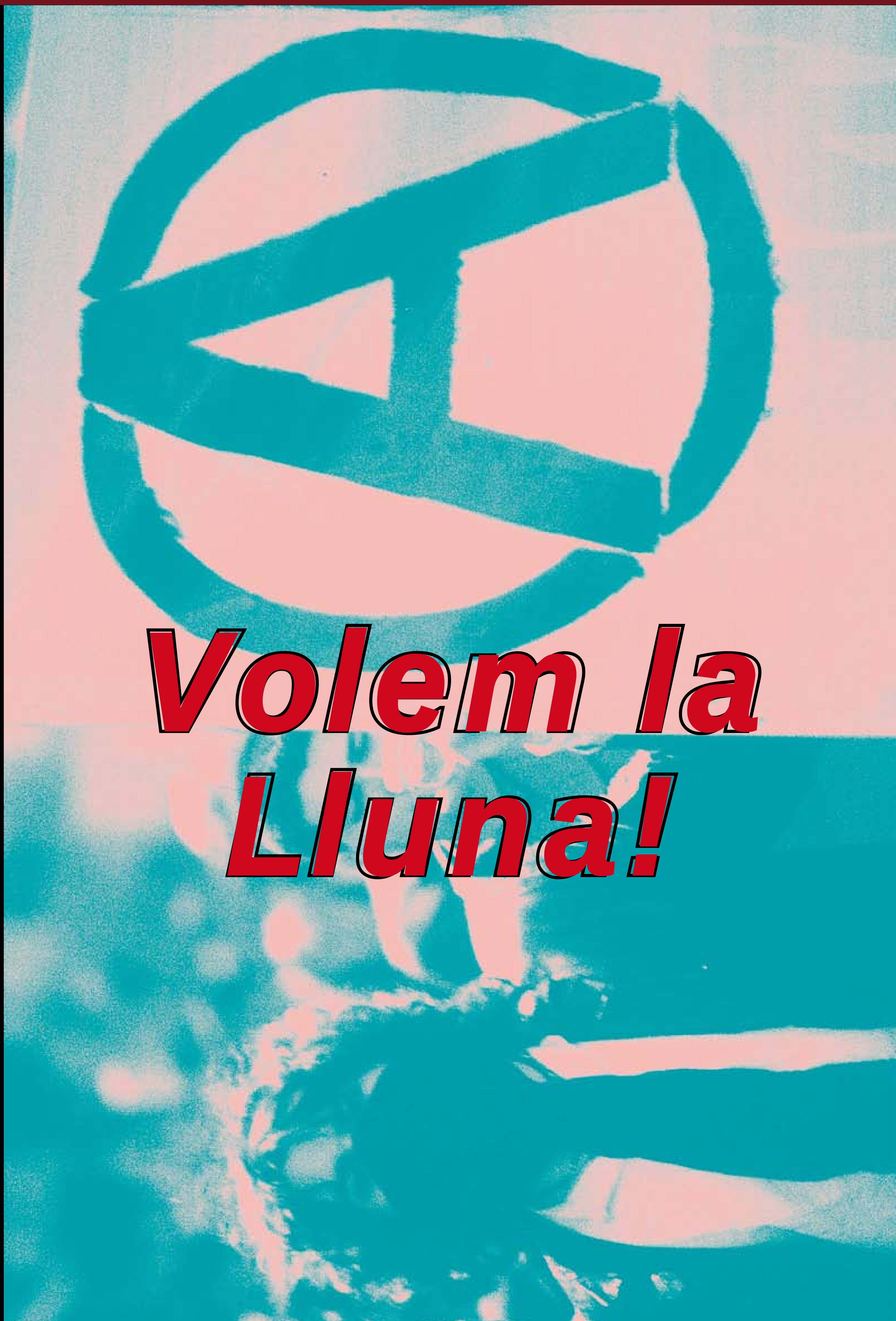

Volem la Lluna!

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Papers de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 123 · Desembre 2010 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

Volem la Lluna!

Dipòsit Legal: PM 1.177-2005

Editorial

El repte de continuar...

Ens trobem en **un any de celebració de l'anarcosindicalisme,** el del centenari de la creació a Barcelona de la Confederació General del Treball, que al cap de poc temps passaria a convertir-se en la Confederació Nacional del Treball. Hereus com som d'aquestes sigles, des de la CGT hem estat organitzant per tot el territori de l'Estat espanyol diversos actes i jornades d'analisi, reflexió i celebració, actes que tindran la seva clausura a Barcelona, amb un acte que es portarà a terme el 17 de desembre a l'auditori del Museu d'Història de Catalunya i amb l'exposició "100 anys d'anarcosindicalisme" que estarà a Barcelona entre el 15 de gener i el 15 de febrer de 2011. Com a pròleg a aquests actes de tancament del centenari, el multitudinari concert de Paco Ibáñez que va tenir lloc el passat 26 de novembre, organitzat per la CGT de Barcel.ona.

Més enllà però dels actes de celebració i reafirmació en clau interna, el principal repte de la CGT passa per **continuar construint organització i generant dinàmiques de mobilització i lluita.** Construint una organització oberta, dinàmica i útil per a l'objectiu de transformació social que ens guia, i que reflexi en el seu interior, en la seva forma de funcionar i treballar, l'ideal de societat llibertària que volem construir. Generant dinàmiques de mobilització i lluita amb tot un seguit de col·lectius i organitzacions amb qui anem coincidint en el carrer, com molt bé es va visualtzar en la jornada de vaga general del 29-S.

En el camí de continuar mobilitzant a la societat contra les retallades laborals i socials, contra la reforma laboral i la de les pensions, contra el sistema capitalista que ens ofega, ens reprimeix, ens explota i ens precaritza a tots nivells, la CGT, conjuntament amb altres moviments socials, estem immmersos en una **dinàmica de convocatòria d'actes i mobilitzacions** per donar continuitat a la vaga general del 29-S i fer camí cap a la convocatòria d'una nova vaga general. Malauradament, la resposta social no és de ni de lluny la que caldria, l'apatia, el pessimisme i la resignació s'han incrustat massa profundament en aquesta societat en crisi i ens trobem amb moltes dificultats per aconseguir trencar aquesta situació.

Les últimes eleccions catalanes, per altra banda, ens donen una radiografia d'una **societat catalana cada vegada més dretanitzada**. I el govern espanyol, per la seva banda, segueix en la seva línia de continuar amb les retallades (les properes la de les pensions i la supressió dels ajuts de 426 € a les persones aturades sense subsidi) i les privatitzacions de serveis públics (Aena, ferrocarrils, sanitat,...). I l'estat d'alarma i la militarització dels controladors aeris davant la seva vaga salvatge, també ens mostren el que estan disposats a fer si ens sortim dels límits marcats a l'hora de mobilitzar-nos.

Finalment, recordar que en el camí de lluita conjunta amb els moviments socials després del 29-S, la CGT ha convocat **una vaga de consum per al 21 de desembre.** La Vaga de Consum és una nova mobilització contra les polítiques antisocials del govern, la reforma laboral, la reforma de les pensions, les retallades socials i laborals, fins a aconseguir la derogació de totes aquestes lleis i instaurar les bases d'un nou model social, econòmic i productiu que no estigui basat en el productivisme, el creixement indiscriminat, el desarrollisme, l'explotació, el consumisme.

Des de la CGT estem treballant per la convocatòria de noves vagues generals i una vaga general europea. La Vaga de Consum representa molt més que un dia sense compres. Implica replantejar-se el sistema productiu que patim. Implica una reflexió molt crítica sobre els hàbits i tipus de vida que tenim, com actuem, què pensem, per a què treballem, quin sentit té la propietat, en què gastem el que guanyem... Implica **una aposta per l'austeritat, una aposta pel repartiment del treball i la riquesa, una aposta pel decreixement,** contra l'ostentació, el luxe, el malbaratament, el superflu.... La Confederació anima així a la societat a participar en un acció que pot ser secundada per tot el món, començant per qui més estan sofrint aquesta crisi: les persones parades, jubilades, treballadores, autònomes, estudiants, ...

Agurrelj

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana** (Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí i Josep Torres. **Col·laboradors:** Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista:** www.revistacatalunya.cat.
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

"Fora terra, fora platja, / oblida't de ton regrés: / no s'acaba el teu viatge, / no s'acabarà mai més"

"Excelsior",
de Joan Maragall

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592
menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona -
spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública (FAPC)**

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà -
cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n 08302 Mataró -
maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet -
cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida -
lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell -
cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa -
cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com
Tel. 633 322 033

REPORTATGE

La vaga de consum és replantejar-se el sistema productiu que patim a partir d'una reflexió crítica sobre els hàbits i tipus de vida que tenim

Lluitar contra el consumisme és lluitar contra el capitalisme

En acció contra el neoliberalisme consumista

CGT proposa als moviments socials convocar conjuntament una vaga de consum el 21 de desembre

SP Comitè Confederal CGT

La Confederació General del Treball (CGT) s'ha dirigit per carta a organitzacions de consumidors, ecologistes, ONGs i moviments socials (MM.SS.) proposant compartir la convocatòria d'una Vaga de Consum en tot l'Estat Espanyol per al pròxim 21 de desembre.

CGT assenyala en la seva carta que "En plena eufòria consumista de les festes per a cap d'any, anem a plantar cara a aquest model desarrollista i capitalista per al qual les persones només som objectes de consum", així mateix CGT proposa als MM.SS. que facin seva la Vaga de Consum contra el Capitalisme el 21 de Desembre i que es treballi conjuntament perquè sigui un èxit. Per porta-la endavant, CGT els ha proposat mantenir reunions en les quals analitzar i valorar aquesta acció.

CGT assenyala que després de la Vaga General del passat 29 de setembre, els problemes pels quals estan passant les i els treballadors i els col·lectius socials més desfavorits segueixen sent els mateixos, ja que ni el Govern, ni la Patronal ni els Mercats han canviat absolutament gens en relació a les seves polítiques antisocials.

Des del 29-S CGT segueix desenvolupant accions i mobilitzacions per tot el territori, vagues sectorials i per empreses amb motiu de nous acomiadaments, ERO…, conscient que cal seguir treballant per a tornar a crear les condicions favorables a la convocatòria d'una nova Vaga General en l'Estat espanyol i una futura Vaga General a Europa.

En conseqüència, per a la CGT, la lluita i la mobilització social contra aquestes polítiques i aquest sistema neoliberal ha de continuar, ja que, aquest va ser el compromís adquirit i el clam que es va transmetre en els carrers en la passada Vaga General.

Com organització, CGT està fent i vol seguir fent aquest recorregut de mobilitzacions en coordinació amb la resta de moviments i organitzacions socials, sindicals, veïnals, estudiantils… sensibles al manifestat en els carrers el passat 29 de setembre.

Perquè una Vaga de consum contra el capitalisme el 21 de desembre

Després de la Vaga General del 29-S, treballant per la convocatòria de noves vagues generals en l'estat espanyol i una Vaga General europea, prosseguim amb un calendari de mobilitzacions, manifestacions, de lluites en fàbriques, empreses, sectors, territoris… contra les polítiques antisocials del govern, la reforma laboral, la reforma de les pensions, les retallades socials i laborals, fins a aconseguir la derogació de totes aquestes lleis i instaurar les bases d'un nou model social, econòmic i productiu que no estigui basat en el productivisme, el creixement indiscriminat, el desarrollisme, l'explotació, el consumisme.

Lluitar contra el consumisme és lluitar contra el capitalisme, renunciant al malversament de recursos, a l'increment de la producció amb l'únic objectiu d'obtenir beneficis passant per sobre de la salut i qualitat de vida de les treballadores i els treballadors o la pròpia continuïtat de la vida en el planeta.

El consumisme és l'estil de vida propi d'aquest sistema social neoliberal, que explota a les persones, espolia els recursos dels països pobres, genera la malaltia crònica de la insatisfacció permanent, que no valora la satisfacció de les necessitats sinó que ens converteix en objectes esclaus de tot el superflu i innecessari que el mercat ens presenta.

Què és la vaga de consum?

És molt més que un dia sense compres. Implica replantejar-se el sistema productiu que patim. Implica una reflexió molt crítica sobre els hàbits i tipus de vida que tenim, com actuem, què pensem, per a què treballem, quin sentit té la propietat, en què gastem el que vam… guanyar Implica una aposta per l'austeritat, una aposta pel repartiment del treball i la riquesa, una aposta pel decreixement, contra l'ostentació, el luxe, el malbaratament, el superflu…

Significa canviar l'ordre de prioritats sobre el que s'ha de seguir produint, en quins sectors seguir creixent i en quins sectors és necessari decréixer, una reflexió sobre el que s'ha de consumir, sobre la qualitat de vida, sobre la sobirania alimentària, sobre la procedència dels productes que mengem, sobre la solidaritat amb els països i persones explotades pel primer món, sobre la necessitat de reciclar, de compartir, de donar-nos suport mútuamente, sobre el tipus d'energia renovable que cal potenciar…

La Vaga de Consum suposa afirmar la nostra capacitat d'autonomia i autogestió enfront d'un sistema productiu capitalista que entén a les persones tan sols com consumidors o recursos a explotar. Es tracta de boicotejar i no adquirir cap tipus de bé, produc-

La CGT es troba amb els moviments socials de Catalunya

Secretaria d'Acció Social CGT Catalunya

El 27 de novembre la CGT de Catalunya es va reunir a Barcelona amb membres de diverses organitzacions i moviments socials del Principat amb les que s'ha coincidit durant els darrers mesos en diverses mobilitzacions contra les retallades socials i laborals. Una de les finalitats de la trobada va ser el poder fer conjuntament una avaluació de les actuacions realitzades i, sobretot, de dialogar i pensar quines propostes es poden anar definint per a continuar les lluites més enllà de la passada vaga general del 29-S. Un altre objectiu de la reunió era poder posar en comú les diferents visions i idees de les diferents organitzacions de cara a continuar amb les lluites els propers mesos. Es pretenia, així, consolidar els espais de confluència que han anat sorgint els darrers anys i establir mecanismes per a intercanviar idees i propostes sobre la base del reconeixement de l'autonomia de cada organització. Ara més que mai cal posar en comú les diferents visions i idees que tots i totes tenim i discutir quines possibilitats de lluita se'ns obren de cara als propers mesos, definint col·lectivament els propers passos en la lluita.

La resposta a la convocatòria va ser bastant satisfactòria, amb assistència de col·lectius de diferents àmbits geogràfics, àmbits d'actuació i sensibilitats ideològiques, com ara: l'Assemblea Popular de Terrassa, l'Assemblea de Joves de Lleida, el Centre Social La Maranya de Lleida, la Mesa Cívica pels drets Socials de Girona, l'Assemblea Social del Vallès Oriental, el Moviment Popular de Sabadell, la Coordinadora Repartim el Treball i la Riquesa de Reus i Tarragona, Endavant, el Col·lectiu Àgora de la UPF, l'Assemblea de Barri de Sants, l'Assemblea de la Barceloneta, l'Assemblea pels Drets Socials de Gràcia, l'Assemblea d'Aturats de Barcelona o el Moviments 25-S.

Els eixos que van conduir els debats van girar sobre quin tipus d'accions i campanyes emprendre conjuntament o de manera paral·lela el sindicat i diversos moviments socials contra les retallades laborals i socials, tant des del món del treball com des dels barris i els pobles. Dins d'aquestes qüestions van ser recurrents també les reflexions de com actuar si s'anuncia la reforma del sistema de pensions i com afrontar la defensa dels servies públics. En aquest punt una idea que va sortir reiteradament va ser la de defensar el transport públic gratuït per a persones aturades, jubilades, estudiants i amb ingressos baixos i de rebutjar la massificació del servei i el progressiu increment de preus molt per sobre de l'augment de salaris i de l'IPC.

te o servei durant el pròxim 21 de desembre, amb l'objectiu de paralitzar el sistema productiu, les grans empreses, bancs, multinacionals i pressionar als "governants de l'estat central, autonòmic i local" perquè corregeixin la seva actual política econòmica insostenible i antisocial que maltracta, menysprea i despulla a tots els col·lectius desfavorits.

Qui pot fer la vaga?

A diferència d'una Vaga General, la Vaga de Consum pot ser secundada per tota la societat, començant per qui més estan sofrint aquesta crisi : les persones parades, jubilades, treballadores, autònomes, estudiants, etc.

Com participar en la vaga?

No comprant, ni adquirint, ni consumint qualsevol tipus de bé, producte o servei que no sigui imprescindible. Per exemple:

• A l'aixecar-nos, consumir la mínima quantitat d'electricitat o aigua, baixar el termostat diversos graus, no usar productes contaminants, tòxics…

• Realitzar els desplaçaments en mitjans públics de transport i si és possible caminant o amb bicicleta. Si fos imprescindible l'ús d'un vehicle particular, procurar no viatjar sols o soles i compartir el desplaçament amb altres persones.

• No comprar en els grans magatzems, centres comercials, supermercats, bancs, gasolineres, bars, cafeteries, restaurants, comerços, empreses amb centres d'atenció presencial o telefònica…

• Evitar el consum telefònic, l'ús de les targetes, l'enviament de correu electrònic, la instal·lació de qualsevol servei…

• Retirar els diners dels bancs (qui en tingui) perquè comprenguin que els diners són nostres i que tenim poder per a transformar la realitat.

Contra qui va la vaga?

La Vaga de Consum no es fa contra el petit comerç o persones autònomes, que també estan pagant la crisi que bancs, multinacionals i especuladors han provocat. Aquests sectors poden i han de donar suport aquesta vaga.

La Vaga de Consum es realitza contra els responsables de la crisi (banca, especulació, patronal, classe política). Els grans bancs, multinacionals i especuladors que van ocasionar la crisi del mercat financer mundial i que van rebre ajudes de desenes de milers de milions de les persones contribuents, estan ara pressionant als governs per a retardar l'edat de jubilació als 67 anys, per a abaratir encara més l'acomiadament tal com ja han aconseguit amb la Reforma Laboral, per a privatitzar la Seguretat Social per mitjà del copagament, volen retallar més drets socials i laborals, seguir reduint el nostre poder adquisitiu rebaixant o congelant encara més salaris i pensions…, i és necessari parar-los.

Amb aquesta Vaga podem demostrar en mans de qui està la clau de la transformació social i definir un nou model productiu i social no basat en el consumisme, l'especulació i explotació de les persones i el planeta.

El model econòmic i polític del Capitalisme i Neoliberalisme ha fracassat, social i ecològicament

El capitalisme pretén seguir augmentant les seves grans fortunes retallant els nostres drets, salaris, prestacions socials i intentant que treballem més hores i anys per menys diners. Aquesta és la seva forma despietada de crear ocupació.

Hem de demostrar a qui realment té la culpa d'aquesta crisi i les seves marionetes, "la classe governant", que som la majoria de la societat: persones aturades, estudiantes, treballadores, jubilades, autònomes, qui amb el nostre treball i consum mantenim el model actual i ho podem canviar.

Estem cansats i cansades de sofrir la seva doble rasadora:

• Mentre ens demanen esforços econòmics amb majors impostos i austeritat salarial, les seves grans fortunes segueixen augmentant escandalosament. Persones directives i conselleres de l'IBEX 35 tenen un salari mig de 1 milió d'Euros, mentre que en Wall Street segueixen incrementant els seus salaris que sumats són majors al PIB Espanya.

• Alhora que demanen abaratir encara més l'acomiadament es blinden els contractes percebent indemnitzacions milionàries. (9,1 milions d'euros ha costat l'acomiadament d'un directiu a Gullón).

• Ens demanen moderació en les pensions, però Botín (Santander) o Francisco González (BBVA) es van adjudicar unes pensions de 24,6 i 79,8 milions d'Euros.

• Retallen drets socials i pugen els impostos que afecten a la majoria de la ciutadania (IRPF, IVA), però no prenen cap mesura perquè qui ha causat aquesta crisi col·labori en la seva resolució: regulant les SICAV, establint una taxa a les transaccions internacionals, gravant la petjada de CO2 o simplement fent que pagui més, qui més té.

Per això exigim:

• Pel repartiment del treball i la riquesa. Repartir el treball treballant menys per a treballar tots, reduint per a això la jornada laboral sense disminució de salari, eliminant les hores extraordinàries i el treball a preu fet, avançant l'edat de jubilació i excloent a intermediaris com les subcontratas o les ETT.

• I repartir la riquesa, entenent aquest repartiment no com accions o dividends entre la població, sinó emprant aquests diners en uns serveis públics de qualitat i amb caràcter universal perquè puguem gaudir-los les i els quals realment produïm aquesta riquesa.

• Contra la Reforma Laboral i la Reforma de les Pensions, pel manteniment del poder adquisitiu per a asalariats i pensionistes, per un nou model social i productiu sostenible les beneficiàries del qual siguem les persones i no els mercats.

Després del 29-S?: 21 de desembre, VAGA DE CONSUM CONTRA EL CAPITALISME

Més info:
www.huelgaconsumo.org/
www.huelgageneral.info

Manifest en suport a la vaga de consum del 21-D

www.huelgaconsumo.org/

El model econòmic actual basat en el capitalisme salvatge ha fracassat. S'ha demostrat que era social i ecològicament insostenible, però encara així han intentat mantenir-lo creant bombolles borsàries i immobiliàries fins que han explotat. Ara estem pagant les conseqüències d'aquest capitalisme salvatge que, lluny de reconèixer els seus errors i passar a un model basat en el consum responsable, just, sostenible i respectuós amb el medi ambient, pretén seguir augmentant les seves grans fortunes retallant els nostres drets, salaris, prestacions socials i intentant que treballem més hores i anys per menys diners.

I no podem seguir permetent la seva doble rasadora:

Mentre ens demanen esforços econòmics amb majors impostos i retallades salarials, les seves grans fortunes segueixen augmentant escandalosament. (Els directius i consellers de l'IBEX 35 tenen un salari mig de 1 milió d'euros).

Els mateixos que demanen facilitar i abaratir més l'acomiadament, es blinden els contractes percebent indemnitzacions milionàries. (9,1 milions d'euros ha costat l'acomiadament d'un directiu a Gullón).

Retallen drets socials, pretenen retardar l'edat de jubilació, pugen els impostos que afecten a la majoria dels ciutadans (IRPF, IVA), però no prenen cap mesura perquè els causants d'aquesta crisi col·laborin en la seva resolució: regulant les SICAV, establint una taxa a les transaccions internacionals, gravant fiscalment la petjada de CO2 en els productes o simplement fent de debò que pagui més, el que més té.

Per aquests, entre molts altres motius, amb la Vaga de Consum, pretenem exigir els governants un canvi en les seves polítiques. Els grans bancs, multinacionals i especuladors que van ocasionar la crisi del mercat financer mundial i que van rebre ajudes de desenes de milers de milions dels contribuents, estan ara pressionant als governs per a retardar l'edat de jubilació, per a privatitzar la sanitat pública, volen retallar més drets socials i laborals, seguir reduint el nostre poder adquisitiu rebaixant o congelant encara més salaris i pensions…, i és necessari parar-los.

Amb aquesta mesura no es pretén perjudicar al petit comerç o autònoms, que estan pagant també la crisi que bancs, multinacionals i especuladors han provocat. El petit comerç i autònoms poden i han de donar suport aquesta vaga sense cap cost, desplaçant el seu dia de descans setmanal al 21 de desembre, evitant les possibles conseqüències negatives d'aquest dia.

Contra la Reforma Laboral i la retallada de les pensions, pel manteniment del poder adquisitiu per a assalariats i pensionistes, per unes polítiques sostenibles, socials, justes i ecològiques que creuen ocupació de qualitat i fomentin el repartiment de la riquesa i del treball.

El 21 de desembre no adquireixis cap tipus de bé, producte o servei

Dia sense Compres 2010: Un dia sense compres, 364 de consum crític

Ecologistes en Acció

El 26 de novembre es va celebrar la 19a edició del Dia sense Compres (DSC) en més de 60 països. El DSC ha evolucionat des de la seva primera edició el 1992 a Vancouver fins a convertir-se en una data assenyalada a nivell mundial per als col·lectius crítics amb el model i els valors consumistes imperants, que aprofiten aquest moment per a denunciar les seves conseqüències i proposar alternatives de consum. En commemoració d'aquesta jornada, Ecologistes en Acció va organitzar diverses activitats en el territori espanyol.

Crítica al model

Al llarg de les últimes dècades el consum de béns, serveis i recursos naturals s'ha anat incrementant de forma exponencial a nivell mundial. No obstant això, aquest augment no s'ha repartit, precisament, de forma equitativa, sinó que ha seguit l'anomenada Llei de Paretto, ja que el 20% de la població mundial consumeix aproximadament el 80% dels recursos del planeta.

Més enllà del quantitatiu, el consumisme ha anat prenent cada vegada més protagonisme en la vida de les persones i les societats enriquides, fins a convertir-se en una ideologia per a la selecta classe mitja consumidora, formada per uns 1.700 milions de persones, i ha fet del consum una fi en si mateixa.

Des d'una perspectiva pràctica, es tracta d'un tipus de conducta tremendament repetitiva i significativa en l'estil de vida contemporani, i que s'ofereix com una solució integral a tots els problemes, mancances i necessitats percebudes de les persones.

El consumisme és una conducta que a mesura que s'ha anat estenent a tots aquells que tinguessin els recursos econòmics imprescindibles per a entrar en aquesta sínia, ha suposat enormes impactes a nivell social, econòmic i mediambiental en tot el planeta. Cada dia són més les dades que evidencien els impactes de l'estil de vida consumista: destrucció ambiental, sobreexplotació, aprofundiment de les desigualtats econòmiques, mercantilització dels drets, les relacions i els afectes, descohesió social, concentració del poder econòmic, entre molts altres.

Des d'una altra perspectiva, a pesar dels elevats nivells de producció i consum aconseguits, així com de l'ideal del "progrés" al que es dirigeix aquesta cultura de la possessió de les coses, les societats de consum mostren signes cada vegada més clars de fastig, insatisfacció i infelicitat. Es tracta d'una paradoxa que està inserida en la pròpia naturalesa i dinàmica consumista perquè, segurament, aquesta sigui el parany: construir individus que es senten permanent i sistemàticament insatisfets amb el que tenen perquè segueixin consumint, genera, en definitiva, frustració i infelicitat.

Un model de contrasentit en el qual conviuen persones obeses i famèliques, el malversament i les necessitats bàsiques insatisfetes, la persecució d'una esmunyedissa felicitat publicitària i els més alts nivells de trastorns psíquics en la història de la Humanitat. Una societat que es caracteritza per la insolidaritat, l'individualisme i l'hedonisme, i l'estil del qual de vida hegemònic desafia diàriament la sostenibilitat ecològica i social.

Reivindicació i construcció d'alternatives

Enfront d'aquest escenari, cada dia són més nombroses les iniciatives col·lectives a escala global que pretenen denunciar els excessos i defectes d'aquest model de consum, promovent la reflexió crítica, denunciant els impactes, construint alternatives i articulant iniciatives per a un consum conscient, crític i responsable. En aquest sentit, el Dia Sense Compres és una de les actuacions que més notorietat i impacte han assolit al llarg dels últims anys.

El DSC se celebra cada any la jornada posterior a la commemoració del Dia d'Acció de Gràcies, a la fi del mes de novembre.

L'elecció de la data es deu al fet que el Dia d'Acció de Gràcies representa el tret de sortida a l'onada de les compres nadalenques, principalment en els EUA. El també denominat "Divendres Negre", és la data en la que es rebaixen els preus en la inauguració de la temporada de compres nadalenques, es col·lapsen les grans superfícies i centres comercials, la publicitat promou el desenfrenament consumista i, com resultat, és la jornada en la qual es produeix el major volum de compres en aquest país.

Aquesta iniciativa va ser proposada pel publicista canadenc Ted Dave com una forma de crítica contra els excessos consumistes. La seva primera edició es va celebrar sota el lema "el bastant és suficient" el 1992 i posteriorment el DSC va guanyar més notorietat pública al ser impulsat pel col·lectiu Adbusters.

La proposta del DSC podria ser comparable a una jornada de vaga dels consumidors o una campanya de boicot, no contra un producte o una empresa concreta, sinó contra l'aparell mercantilista i publicitari i el model de consum resultant.

Els objectius d'aquesta actuació global no es limiten a la reducció del nivell de consum en els països del Nord econòmic, sinó que s'estenen a promoure una reflexió crítica sobre aquest model de consum, denunciar els seus impactes i proposar alternatives viables que estiguin sustentades en valors com la sostenibilitat socioambiental, el repartiment equitatiu de la riquesa, la solidaritat, alternatives que reprenguin les relacions comunitàries de proximitat, el comerç local i estiguin associades a les necessitats reals de les persones.

Per això, es tracta d'una aposta activa per altre model de consum més crític, on l'eix no sigui el creixement econòmic i l'optimització dels beneficis empresarials a costa de sistemàtiques injustícies socials, la polarització de la riquesa, la dependència al consumisme i la destrucció dels recursos naturals. Així, s'ha convertit en una jornada assenyalada per als col·lectius i persones que aposten per la transformació del model de producció, distribució i consum, així com de l'estil de vida contemporani.

Aquesta crítica se sustenta en una crítica sistèmica més àmplia i profunda, vinculada al repartiment dels recursos a escala planetària, el lliure mercat, les normes que regeixen el comerç internacional o les polítiques alimentàries, entre uns altres. Per tant, també es relaciona amb altres moviments de contestació, com és el cas del comerç just, la agroecologia, l'economia solidària, el moviment decreixentista o la defensa de la sobirania alimentària dels pobles.

Durant aquesta data, els col·lectius i organitzacions socials implicades en aquestes temàtiques denuncien de diferents maneres un sistema injust, alienant i insostenible, i reivindiquen el consum local, just i ecològic dels productes necessaris. Per això, el DSC és també una ocasió per a la visibilització de la problemàtica associada al consumisme i la promoció de l'exercici col·lectiu d'un consum responsable i crític durant els altres 364 dies de l'any.

La repercussió i visibilitat del DSC ha anat creixent a poc a poc des dels seus començaments, cada any amb un major nivell de participació de persones i col·lectius. Els lemes "un dia sense compres, 364 de consum sostenible" i "Res, el producte més venut en el Dia sense Compres" van servir per a celebrar les dues últimes edicions del DSC en l'Estat espanyol.

Ecologistes en Acció proposa el debat, la reflexió i la construcció d'alternatives possibles per a promoure el decreixement, reconduir l'estil de vida, el model de producció, de consum, de transport, energètic, d'alimentació i de poder, amb l'objecte de transitar l'ineludible camí cap a la sostenibilitat socioambiental del sistema. Per a tal fi, s'organitzen durant tota la setmana diverses activitats en diferents ciutats del territori espanyol. Entre aquestes, destaquen recorreguts per projectes alternatius, mercats d'intercanvi i botigues gratis, exposicions de contrapublicitat, xerrades d'agricultors ecològics i grups autogestionats de consum, tallers de costura, de reciclatge de mobles o d'horts urbans i taules rodones.

En última instància, es tracta d'una jornada que serveix per a posar sobre la taula de la consciència col·lectiva un conjunt de crítiques i alternatives necessàries que han quedat ocultes o disfressades pel soroll mediàtic i la saturació publicitària. La crítica a una economia que s'ha tornat autònoma, que no pren en consideració les necessitats i exigències de la vida humana i només aspira al seu propi desenvolupament. A un aparell de producció que pretén arribar a un il·lusori creixement infinit sobreexplotant el planeta i un model de consum que pretén mercantilitzar tot allò quant existeixi. A un estil de vida que obvia qualsevol límit i passa per sobre de les necessitats en nom del "progrés", el "desenvolupament" o la "modernitat". L'alternativa de construir una societat fora de la lògica del creixement, l'individualisme i la competència. De promoure un model econòmic i social que respecti els límits físics, protegeixi i afavoreixi la vida. L'alternativa de reaprendre a viure més enllà del consumisme, seguint la consigna "menys per a viure millor".

Les respostes sindicals i socials passen necessàriament per l’ocupació del carrer, la mobilització social i la convocatòria de vagues

Cal una altra vaga general el 2011 d’àmbit europeu

Després del 29-S, continua la lluita

Secretariat Permanent
Comitè Confederal CGT

Per a la CGT, la lluita sindical i social ha de continuar després de la Vaga General del 29 de setembre. Després de l’atac brutal que ja hem sofert com classe treballadora amb el Pla d’Ajustament antisocial per a reduir el dèficit públic, amb la ja aprovada i en vigor Reforma Laboral, amb els nous Pressupostos Generals antisocials de 2011, amb la prevista reforma del sistema públic de Pensions, amb la futura reforma de la Negociació Col·lectiva que pretén anul·lar tots els convenis i començar la nova negociació des de zero… en els pròxims mesos, hauríem de seguir lluitant i mobilitzant-nos.

Per a CGT, la Vaga General va ser el principi d’una lluita continuada i no un rentat de cara davant els i les treballadores i classes explotades. Per això, per donar continuïtat a la lluita i la mobilització, vam acordar en plenària confederal:

1. Noves mobilitzacions descentralitades els mesos de novembre i desembre, però especialment entre els dies 20 i 30 de novembre.
2. Vaga de consum el 21 de desembre: contra el capitalisme, el neoliberalisme, les multinacionals, la banca… i les seves mesures de retallades laborals i socials.
3. Mobilitzacions unitàries contra la reforma laboral, per part dels Comitès d’Empresa quan es produeixin acomiadaments i ERO com a conseqüència de l’aplicació de la Reforma Laboral.
4. Cal una altra vaga general, treballar per a una futura Mobilització Centralitzada, una convocatòria de Vaga General el 2011, una convocatòria de Vaga General Europea.
5. No a les propostes de CCOO.UGT, valorem les propostes d’accions futures d’UGT-CCOO com clarament insuficients i desmobilitzadores. És inadmissible que davant la situació de crisi actual, les propostes d’aquests sindicats siguin aturades de 10 minuts o recollir signatures per a portar al parlament, renunciant a l’ocupació del carrer.
6. No tornar a negociar. Exigir a CCOO i UGT que no es tornin a asseure en una nova taula de negociació amb el govern i la patronal. Ara és el moment de mobilitzar-se fins que no es deroguin les polítiques antisocials i la reforma laboral, segons es va clamar en el carrer el passat 29 de setembre.
7. CGT buscarà el suport de totes les organitzacions i moviments socials, sindicals, veïnals, estudiantils… en pro de continuar amb les mobilitzacions, vagues i accions directes contra la crisi i per l’ocupació del carrer.

La Reforma Laboral porta més atur i més contractació temporal

Secretariat Permanent
Comitè Confederal CGT

Després de quatre mesos d’aplicació de la Reforma Laboral per la qual vam anar a la Vaga General el 29 de setembre, l’atur en el mes d’octubre va augmentar en 70.000 noves persones, el que suposa més de 4,5 milions reals de persones en l’atur a l’Estat espanyol. També ha augmentat el nombre de contractes temporals, just el contrari del previst pel govern.

Al mateix temps d’aquest drama social del que ningú es fa responsable, les comissions bancàries van augmentar un 4% aquest any mentre s’han multiplicat els acomiadaments en el sector, l’Euribor a dotze mesos segueix pujant desbocat i les execucions d’embargaments d’habitatges freguen els 500.000.

Amb aquestes dades damunt de la taula, s’ha produït un canvi de govern en una clara estratègia mediàtica de maquillatge electoralista, per a seguir manipulant a tota la població i fer pedagogia política sobre els avantatges de totes les mesures antisocials engegades. Com si les persones treballadores, pensionistes, aturades, joves o immigrants fóssim idiotes i no comprenguéssim que el Pla d’Ajustament, la Reforma Laboral i de les Pensions només serveix per a seguir fent més rics als rics i que la crisi la paguem els de sempre.

Davant aquest panorama d’injustícia social, els anomenats “interlocutors socials o sindicats institucionals” accepten el joc de tornar a les taules de negociació, no recollint el clam contundent dels carrers del 29 de setembre, clam per continuar la lluita, convocar noves vagues generals… fins a aconseguir canviar la política econòmica i antisocial del govern.

Per la seva banda, aquests sindicats s’estan limitant a plantejar una sèrie d’actuacions descafeïnades, insuficients, tendents a la desmobilització i submissió de les classes més desfavorides i afectades per la crisi, com una recollida de signatures per a demanar el canvi de la reforma laboral, unes aturades simbòliques de 5 minuts en els centres de treball on els deixin les empreses fer-lo, concentracions de delegats o manifestacions per províncies en el mes de desembre.

Per a la CGT, les respostes sindicals i socials que aquest vergonyant panorama social i laboral es mereix, passen necessàriament per l’ocupació del carrer, la mobilització social, la convocatòria de vagues per empreses i sectors contra l’aplicació de la reforma laboral, la convocatòria d’una pròxima vaga general en l’estat espanyol i una vaga general europea.

Zapatero ataca de nou... per a robar al poble i donar-ho a les empreses

Secretariat Permanent
Comitè Confederal CGT

Després de reunir-se amb els màxims responsables de les 37 principals empreses espanyoles per tal d’analitzar la situació econòmica, el president del govern espanyol va presentar el dia 1 de desembre un conjunt de noves mesures antisocials per a seguir privatitzant els béns públics, eliminar l’ajuda a les persones en atur i rebaixar els impostos a les empreses Pymes. 37 empreses, poderoses multinacionals, han tornat a posar al poder polític, a la sobirania popular, de genolls davant els seus dictàmens.

Les principals mesures presentades per Zapatero, que serien aprovades els 3 de desembre en el consell de ministres, són:

- Eliminació de l’ajuda de 426 euros a les persones en atur sense protecció. Aquestes ajuden finalitzen al febrer i no tornaran a renovar-se. Fins a ara, aquestes ajudes les estan cobrant gairebé 700.000 desocupades i desocupats de llarga durada. Aquest subsidi es percep per aquelles i aquells que, després de consumir la seva prestació per atur, es troben sense treball i amb càrregues familiars. Aquest era l’esperit de la prestació: si no trobes ocupació, perquè no ho n’hi ha, i tens filles o fills, almenys dóna’ls alguna cosa per a menjar.
- Rebaixar els impostos a les empreses Pymes. Hi haurà una rebaixa fiscal en l’impost de societats a les Pymes. S’ampliarà la base imposable des de 120.000 euros a 300.000 euros perquè les empreses tributin al tipus reduït d’impost de societats (25%). Segons les dades aquesta rebaixa d’impostos afectaria a 40.000 empreses.
- Regulació de les Agències privades de col·locació. Es privatitza definitivament les oficines d’Ocupació.
- Els funcionaris públics de nou ingrés s’integraran en el Règim General de la Seguretat Social i no en el Règim de Classes Passives de l’estat. Aquestes Classes Passives quedaran a extingir.
- Privatitzar el 49% d’AENA (aeroports espanyols i navegació aèria) i el 30% de les Loteries i Apostes de l’estat. Aquestes mesures significaran uns ingressos de 13.000 milions d’euros.
- Els aeroports de Madrid i Barcelona tindran una gestió privada mitjançant un règim concessional. No cal oblidar que aquests són els aeroports que produeixen beneficis. Això pot suposar uns ingressos de 14.000 milions d’euros.
- Per a facilitar la creació d’ocupació, a partir de febrer de 2011 els serveis públics d’ocupació comptaran amb altres 1.500 orientadors. Una burla més per a les persones que han perdut l’ocupació.

Totes aquestes mesures estan pensades per a pagar el deute públic, és a dir per a pagar el deute contret per haver donat prèviament els diners als bancs. En definitiva, prendre diners als pobres i donar-los als rics. No oblidem que la crisi va ser creada precisament per les grans multinacionals, els mercats financers, la banca i que tots ells en l’any 2009 van rebre 300.000 milions d’euros de les nostres butxaques perquè això no passés.

Què esperen que fem? Menjar de l’aire? Acudir a menjadors socials i dur a la família a dormir a un alberg? En el període 2008-2009 s’han executat 300.000 embargaments d’habitatges per impagament. Tenim més de 4,5 milions de desocupades i desocupats i la xifra va en augment. La quarta part de les nenes i nens espanyols viu en el llindar de la pobresa i la taxa d’atur juvenil arriba a el 48%.

Des de la CGT exigim una sortida social de la crisi. No és possible seguir en aquesta senda que asfixia a la part més feble i que fa que les empreses espanyoles segueixin generant beneficis en plena crisi. Exigim el repartiment de beneficis empresarials entre la població. Exigim serveis públics i prestacions socials que permetin a les persones viure sense haver de demanar almoina.

Les organitzacions sindicals i socials tenim la responsabilitat de donar una resposta al que està passant. Perquè el no donar aquesta resposta ens farà còmplices del que està succeint: atur, precarietat, injustícia social, eliminació de serveis públics, acomiadaments, tancament d’empreses, economia submergida, més embargaments, fam, misèria, feixisme, delinqüència, emigració de la nostra joventut…

És hora de tornar a mobilitzar-se en els carrers per a expressar la nostra ràbia i indignació pel que estan fent aquests que ens mal governen i ens exploten cada vegada més. Hem d’acabar amb aquesta situació d’una vegada per sempre. Ningú no ho farà per nosaltres .

Pel repartiment del treball i de la riquesa, cal organitzar-nos i lluita per una altra Vaga General.

Que no ens toquin... les pensions

Desmuntant arguments sobre la inviabilitat del sistema públic de pensions

Assemblea Ciutadana "La crisi que la paguin els rics" de Lleida
cassolades.blogspot.com

Amb l'excusa de la crisi s'està portant a terme l'intent de desmantellar la majoria dels drets socials, que després de molts anys de lluita, avui encara tenim. Sota l'excusa que per fer front a la crisi calen reformes estructurals ahir ens van aplicar una reforma laboral que ens fa més precàries i, si no ho evitem, demà ens retallaran les pensions públiques.

Si escoltem el discurs actual sembla com si els pensionistes, a més d'una càrrega per la societat, fossin persones malgastadores que poguessin prescindir de part de la seva pensió. Res més lluny de la realitat. A l'Estat espanyol l'any 2000, el 73,5% de les pensions estava per sota del llindar de la pobresa i el 22,1% per sota del llindar de la pobresa severa. Al 2007, el 57,8% dels jubilats no superava uns ingressos de 750 euros mensuals i hi havia un 11,3% d'avis que no rebia cap ingrés. Al 2009 un 31% de la població pobra són avis, el que situa l'Estat espanyol en el pitjor nivell de la UE excepte Xipre.

L'argument central per convèncer-nos de la inviabilitat de l'actual sistema públic de pensions és l'envelliment de la població. Des de tots els mitjans de comunicació ens diuen que, en el futur, el sistema contributiu de pensions serà insostenible, degut al fet que una població ocupada menor haurà de pagar amb les seves aportacions les prestacions d'una població retirada cada cop més nombrosa. Per això proposen: allargar l'edat de jubilació i augmentar els anys de cotització pel càlcul de la pensió.

Aquesta argumentació és absolutament esbiaixada i basada en supòsits erronis i només respon a certes posicions polítiques i ideològiques favorables a l'eliminació del sistema públic de pensions. Es falsa i esbiaixada perquè per avaluar la viabilitat de les pensions no és el nombre de treballadors el que importa sinó la seva capacitat de produir riquesa (la seva productivitat), la qual cada vegada es major. A més, si el que falta són treballadors cotitzants sembla que en un context del 20% d'atur no hi ha d'haver problema si es generen les polítiques d'ocupació de qualitat necessàries. Per altra banda, allargar l'edat de jubilació dels 65 als 67 anys, com es proposa, va en detriment d'aconseguir disminuir l'atur existent i per tant els cotitzants. Així doncs enlloc de pensar en reduir les pensions caldria pensar en fomentar polítiques actives de creació d'ocupació, en millorar els nivells salarials, en relaxar les lleis d'immigració, en reduir la precarietat, factors tots que farien incrementar el nivell de cotització i anirien en la direcció, no de reduir sinó de millorar el nivell de pensions existent.

Contràriament a les anàlisis dels que pronostiquen la insostenibilitat financera del sistema, si observem les estadístiques de les cotitzacions salarials a la Seguretat Social i les despeses en pensions contributives en els darrers trenta anys, en tots els anys els ingressos superen a les despeses. El sistema no presenta dèficit i el superàvit mig és superior al 4,3% del PIB espanyol de cada any. A més cal tenir present que hi ha bastant marge per aconseguir més recursos per finançar les pensions. El sistema de finançament de les pensions és regressiu, a partir d'un cert nivell de renda no es cotitza a la Seguretat Social. Això vol dir que s'arriba a una situació on el el Sr. Botín, la renda del qual és més de 500 vegades la d'un treballador qualificat, paga el mateix a la Seguretat Social que aquest darrer. Així doncs fent el sistema més progressiu i en partides com les Rendes del Capital existeix la possibilitat d'aconseguir, via impostos, més recursos per les pensions.

Un altre tema important en el debat és l'origen dels recursos per finançar les pensions. El plantejament acceptat és que els recursos de les pensions contributives només poden sortir de les cotitzacions a la Seguretat Social. No s'entén perquè en el cas de les pensions hagi de ser així quan la majoria de les partides de despesa dels sector públic es financen amb els pressupostos públics a través dels impostos. Que passaria si les despeses en educació, justícia o les obres públiques (per no mencionar temes com la despesa militar o la "casa reial") haguessin de tenir un pressupost propi "equilibrat"? Perquè totes aquestes despeses no però les pensions si?

Resulta curiós que avui tants economistes "prestigiosos" es qüestionin la viabilitat del sistema públic de pensions i en canvi no es qüestionin la viabilitat dels plans privats. Resulta curiós sobretot si tenim en compte que la crisi, en la seva vessant financera, ha posat de rellevança l'absoluta vulnerabilitat dels plans privats de pensions. Només el 2008 els plans de pensions privats perderen un 22,7% de mitjana en termes reals pels països de l'OCDE. En el cas espanyol les pèrdues arribaren al 10,8%.

Veritablement el que s'amaga darrera del discurs de la "inviabilitat" dels sistema públic del pensions són els interessos del capital financer (Bancs, Caixes i asseguradores) per controlar una gran quantitat de recursos avui encara sota control públic. No en va FEDEA (Fundación de Estudios de Economia Aplicada), d'on surten la majoria dels informes que parlen de la "inviabilitat" del sistema públic de pensions, té entre els seus majors patrocinadors: el Banc de Sabadell, el Banc Popular, Caja Madrid, Banc de Santander, BBVA, la Caixa, etc. Cal dir que els seus reiterats informes pronosticant la fallida dels sistema primer per l'any 2000, després pel 2005 i ara sembla ser que pel 2017, han tingut un èxit rotund en el seu objectiu principal: han servit per generar la por necessària per tal que la majoria de persones (que podien) anessin corrents a les entitats financeres a fer-se un pla de pensions privat. En el cas espanyol, des de 1990, any en el que s'inicià el règim de pensions privades, el nombre de partíceps ha passat de 530.500 a més de 10 milions pel 2006. Amb un patrimoni que ha passat dels 3.214 milions d'euros a 86.588; és a dir s'ha multiplicat per 27 en 16 anys.

El sistema públic de pensions representa un pilar fonamental del nostre sistema de drets socials aconseguits gràcies a l'esforç i el sacrifici de moltes persones per millorar les condicions de vida dels seus conciutadans i les generacions futures. En temps on s'imposa l'individualisme i el benefici privat el sistema de pensions públic representa un model de solidaritat i redistribució que aconsegueix disminuir la desigualtat que imposa el capitalisme.

Pensem que el fet que les persones aconsegueixin viure més anys no és un problema social, tal i com se'ns presenta, si no una sort. Existeixen suficients recursos per aconseguir que els avis d'ara i els del futur visquin amb dignitat la resta de la seva vida.

Permetre la retallada de les pensions públiques representa retrocedir en una de les conquestes cíviques més importants dels darrers segles. Per responsabilitat i per dignitat social, no ho podem permetre. En els drets socials, ni un pas enrere.

Pel repartiment del treball i la riquesa, continuem lluitant

CGT Vallès Oriental

Després de quatre mesos d'aplicació de la Reforma Laboral per la qual vam anar a la Vaga General el 29 de setembre, el nombre de persones aturades segueix augmentant. També ha augmentat el nombre de contractes temporals, just el contrari del previst pel govern.

Davant la crisi, seguint els mandats dels "mercats" i dels grans poders financers internacionals, es pretén no només que la crisi recaigui sobre l'esquena de les gents treballadores, sinó fer perdre gran part dels drets adquirits al llarg de lluites històriques anteriors.

L'ofensiva s'ha anat concretant en aquests mesos en tres grans propostes: El "tijeretazo" i les retallades pressupostàries; la reforma laboral, basada en abaratir i facilitar l'acomiadament (cosa que augmentarà la desocupació) i en permetre que les empreses es desentenguin dels convenis col·lectius: començant des de zero, perdent totes les millores conquistades fins avui. Finalment, la reforma de les pensions pretén allargar l'edat de jubilació als 67 anys i modificar-ne el càlcul i rebaixar així les seves quanties.

Els mesos de preparació de la Vaga General van servir perquè milers de persones deixessin de costat la "concertació" per tornar a un moviment social combatiu. Han permès que tornessin a estar al carrer importants debats associats a les condicions de vida de la classe treballadora. La vaga del 29-S i el seu èxit han animat també a la gent que ha participat en la seva convocatòria, fent que es mostrés disposada a continuar en la lluita.

Però el govern no ha cedit. Era d'esperar que així succeís, perquè l'ofensiva està inspirada a escala europea i internacional i els governs es deixen manejar com a titelles. Una resposta efectiva per la nostra banda als atacs que s'estan llançant requereix d'una mobilització perllongada en el temps, que modifiqui la consciència col·lectiva, permeti tornar a tenir una forta organització de la classe treballadora i que puguem ,fins i tot ,pressionar a escala europea. Només així es podrà fer front a un pla global d'atac com aquest i s'aconseguirà imposar una sortida a la crisi favorable a les persones treballadores, marginades, explotades i aturades.

La Vaga General va ser el principi d'una lluita continuada i no un rentat de cara davant els i les treballadores i les classes explotades.

Pel repartiment del treball i la riquesa: organitzem-nos i lluitem

L'ALTRA REALITAT

L'abstenció, una equivocació?

Pepe Berlanga

Aquesta reflexió han estat elaborada abans de conèixer els resultats de les eleccions catalanes del dia 28, no obstant això, no deixa de ser única i exclusivament el subjectiu punt de vista de qui la subscriu, una aproximació més, encertada o equivocada. Desconec de qui va ser la idea, de si era amic o enemic qui la va proposar, no obstant això, no participo en absolut de la decisió adoptada per la CGT sobre l'abstenció "activa" davant les eleccions al Parlament de Catalunya, ni de bon tros de l'oportunitat de la mateixa. Això no significa que no comparteixi l'anàlisi sobre la situació actual i les males praxis de qui es defineixen com els nostres representants.

No cap el menor dubte referent a que les decisions ja no les adopten els governs, no parlem ja dels autonòmics. La crisi actual del sistema ha deixat meridianament clar que són els poders econòmics qui fixen la nostra destinació, dóna el mateix que parteixi del Fons Monetari Internacional, del Banc Mundial o del Club Bildeberg,… el que està clar és que ni les pròpies forces econòmiques nacionals representen absolutament res en el projecte resolutiu d'aquesta crisi, ni de bon tros en les mesures que s'adoptin, això sí, en qualsevol cas, seran els indiscutibles beneficiaris.

D'altra banda, és evident que el sistema polític no és del nostre grat, això sense parar-nos a reflexionar en si es correspon amb el model que durant la transició somniava la ciutadania. Però, una cosa és la nostra crítica al sistema i les conseqüències del mateix i una altra molt diferent és que l'única oposició possible passi per l'abstenció. A manera d'exemple, els postulats abstencionistes mai van tenir gran ressonància entre l'afiliació a la CNT durant el seu llarg periple històric, fins i tot m'atreviria a fer gala que en les resolucions preses en el màxim òrgan decisori no trobarem una declaració precisa referent a això, sobretot perquè sempre vam ser una organització antiparlamentaria, mai apolítica.

Que en aquests moments s'hagi acceptat aquesta decisió em genera una profunda preocupació. Obert el meló no hi ha cap garantia que alguns pretenguin anar més enllà, per exemple plantejant la mateixa resolució sobre la nostra participació en les eleccions sindicals?. Si el que pretenìem era evidenciar la nostra disconformitat amb l'actual situació econòmica i la traïció de la classe política, altres sortides també eren viables. Em ve a la memòria la tesi que el recentment desaparegut José Saramago desenvolupava en el seu interessant "Assaig sobre la lucidesa", on manejava la hipòtesi que davant unes eleccions municipals la majoria dels habitants decidien exercir el seu dret al sufragi votant en blanc, i aquest gest soscava els fonaments democràtics i posa en qüestió el sistema representatiu.

Claus de l'ofensiva contra les pensions i les condicions laborals

Una anàlisi de l'ofensiva contra els drets socials sobre el temps de treball

Alejandro Teitelbaum

Les protestes a França obren un escenari polític que l'autor equipara amb la situació que es va donar a Europa durant els anys '20. Les actuals protestes i manifestacions, no només a França sinó en altres països, podrien indicar que s'està arribant novament a la convergència dels anys '20 del segle XX entre les condicions objectives d'un sistema esgotat, que ha posat en evidència les seves contradiccions insuperables, i el fet que s'està aprofundint en la gent la consciència de la injustícia social inherent al sistema.

Els benpensants critiquen als joves perquè participen en les protestes a França, però aquests tenen bones raons per a inquietar-se: amb un mercat de treball restringit que genera desocupació, la proposta governamental de retardar l'edat de la jubilació saturarà més encara el mercat de treball i impedirà a bona part de les noves generacions obtenir una primera ocupació.

Memòria: tornada als anys '20

La primera revolució industrial (el maquinisme que va permetre el pas del treball artesanal a la manufactura) va produir dos resultats fonamentals: el sorgiment del proletariat industrial i un enorme augment de la productivitat del treball. Primer no va haver-hi límits en les jornades laborals: homes, dones i nens treballaven 16 o 18 hores diàries, no hi havia descans setmanal ni vacances i menys encara jubilacions.

Però el nou proletariat va començar a resistir i exigir millors condicions de treball. Aquest moviment va culminar en el decenni de 1920 quan les lluites dels treballadors, ajudades pel temor dels capitalistes a l'exemple de la Revolució d'Octubre a Rússia, van assolir la jornada setmanal de 48 hores. Això va respondre a la convergència de dos factors: l'augment de la productivitat, que permetia satisfer les demandes del mercat amb menys temps de treball, i la lluita dels treballadors per a millorar les seves condicions de treball.

Amb el fordisme va augmentar la intensitat del treball, com mostra agudament Chaplin a "Temps Moderns". Des de llavors la jornada de treball es va mantenir estable, encara que va disminuir la jornada anual com resultat de les vacances més perllongades i en alguns països va disminuir també la jornada setmanal. A això es va unir que, amb la revolució cientificotècnica, la productivitat del treball va augmentar vertiginosament, el que, per altra banda, va donar lloc al toyotismoe o just in time. Per exemple, segons les estadístiques oficials del Institut national de la statistique et des études économiques (INSEE) una hora de treball assalariat a França era el 2004 23 vegades més productiva que el 1975.

La lògica que es va imposar en els anys '20 indica que, si per a satisfer la demanda del mercat consumidor ("d'actius" i de "passius") fa falta menys temps de treball, correspon disminuir aquest: la jornada diària, setmanal i anual. I també el temps total de la vida anomenada activa, avançant i no retardant l'edat de la jubilació. Perquè, encara que els actius siguin relativament cada vegada menys en proporció als jubilats, el pastís a repartir creix més ràpidament. L'argument demogràfic (la població envelleix, augmenta l'esperança de vida) és llavors insostenible. La qüestió és com es reparteix aquest pastís.

Les elits político-econòmiques, amb el seu seguici d'economistes, "politòlegs" i altres "especialistes" presenten com inevitables polítiques socials injustes i econòmicament irracionals. En realitat, no fan altra cosa que defensar aferrissadfament la taxa de guany (o taxa d'explotació) dels patrons. L'aspecte financer és secundari o simplement un pretext.

L'arrel del problema és que l'estat actual de desenvolupament de les forces productives i el formidable increment de la productivitat del treball podrien permetre estar en el llindar de la societat que va albirar Marx fa més d'un segle i mig: l'ésser humà alliberat de la necessitat de bona part dels treballs físics i del treball alienat, i disposant de més temps lliure (durant la seva vida activa i jubilant-se abans) per a dedicar-lo a la seva realització personal. Però l'alliberament del ésser humà està en contradicció amb l'essència mateixa del sistema capitalista, basat en l'opressió i l'explotació dels éssers humans.Per això, quan el que caldria fer en funció de l'augment de la productivitat, seria disminuir el temps de treball (el que permetria crear noves ocupacions) i augmentar els salaris i les pensions, els amos del poder, amb el pretext de combatre la crisi i la desocupació i de "salvar" la Seguretat Social, congelen o disminuïxen els salaris, augmenten la jornada de treball, introduïxen la "flexibilitat laboral", augmenten l'edat de la jubilació i reduïxen les pensions.

Aquesta és la paradoxa de la societat contemporània, en la qual, mentre una ínfima minoria manté confiscat el poder i acumula riqueses fins a l'obscenitat (inclusivament i encara més en temps de crisi) les necessitats mínimes de bona part de la població mundial romanen insatisfetes i els resulten inassolibles les seves legítimes aspiracions materials i espirituals.

Treballar més per a viure pitjor

Productivitat

En els últims anys, malgrat que ha augmentat la productivitat, també ha augmentat la intensitat del treball amb el "toyotisme" (o just in time: producció del necessari en funció de la demanda de cada moment evitant l'acumulació d'estocs de mercaderies) i amb la flexibilitat laboral. Aquesta tendència a l'augment de la jornada de treball s'accentua a causa de la necessitat que té molta gent de treballar més temps a fi de guanyar el mínim necessari per a sobreviure.

Privatització

El FMI aconsella la privatització per a resoldre els problemes financers de la Seguretat Social. Però aquesta privatització margina als treballadors amb menors ingressos, és a dir, als més necessitats, a causa de que les cotitzacions són molt elevades. Això és més notori en els països on els salaris són de per si mateix baixos. A més, l'avenir dels sistemes privats és incert i els treballadors que pertanyen a ells corren el risc de trobar-se en el futur sense protecció.

** Alejandro Teitelbaum és advocat i diplomat en Relacions Econòmiques Internacionals de la Universitat de Paris I. Article extret del núm. 136 de la revista Diagonal.*

Vaga general defensiva i de ruptura

Rafael Cid

De totes les expressions de les que un ciutadà pot utilitzar per a mostrar el seu rebuig davant actes hostils del govern, la més costosa de totes és anar a la vaga. Ni la signatura de cartes de protesta, ni l'assistència a manifestacions (fins i tot les més radicals, com les famoses marxes contra la guerra de L'Iraq, poden suposar una festa popular) presenten el grau de compromís que implica avui posar-se en vaga.

La vaga no està de moda, té mala premsa i s'ha convertit en un element estrany a la cultura establerta. Fer vaga té riscos. Suposa evidenciar una opció ideològica contrària al poder, significar-se díscolament en el centre de treball i, a més, perdre la part salarial d'aquesta jornada en què rebutgem llogar la nostra força de treball.

La vaga en les democràcies de mercat pot ser un dret fonamental en perill d'extinció. I això perquè el sistema dominant, lluny de facilitar la seva pràctica no fa sinó posar-la en dubte constantment. Des de les institucions i els mitjans de comunicació, públics i privats, tot conspira per a acorralar al dret de vaga i presentar-lo com una cosa anacrònica, perjudicial i antieconòmica.

No obstant això, i precisament per tot l'anterior, la pràctica de la vaga s'inscriu entre els codis més elementals que ens recorden la condició d'explotació i dominació vigents en les alegres i confiades societats occidentals. Explotació perquè a l'exercir el dret de vaga recordem que els mitjans de producció essencials per a la creació de riquesa són de titularitat privada i que els ciutadans hem de vendre la nostra força de treball per a sobreviure. Dominació perquè és l'Estat, controlat pel govern, el que organitza la producció i determina les normes que desenvolupen l'economia capitalista, o sigui el sistema d'assignació de recursos sobre la base del treball assalariat.

Coses totes elles que es fan paleses quan Capital privat i Govern públic decideixen ajustaments que representen retallades salarials, laborals i socials perquè els amos dels mitjans de producció, el capital empleador, puguin mantenir la seva taxa de guanys. Afegim, per a contextualitzar el tema, que mai els grans avanços socials –la disminució de jornada de treball és l'exemple clàssic- van ser concessions governamentals sinó conquestes dels treballadors associats.

Ara precisament travessem per un d'aquests moments històrics en que el capitalisme demana als governs de torn que apliquin mesures directes (sobre el conjunt de les retribucions dels treballadors) i indirectes (sobre els drets ciutadans que l'Estat proveeix) per a sortir del forat que el propi capitalisme ha creat amb la seva propensió cleptòmana. Però no és un accident qualsevol. La crisi actual desfermada per l'oligarquia dominant ha tingut una singularitat afegida que la fa gairebé un assaig de guerra civil de classes, com ha reconegut el financer Warren Buffet, ara fitxat per Botín.

Perquè els principals perjudicats han estat els treballadors llançats a l'atur, perquè s'estan utilitzant impunement els recursos públics per al rescat dels malfactors –amb la conseqüència de pobresa que heretaran les noves generacions- i perquè, en el súmmum de l'agressió, es vol aprofitar el desastre per a introduir una involució social mai vista. Gairebé 5 milions de desocupats a l'Estat espanyol, el 21% de la població activa, més del doble de la mitjana de la Unió Europea; el 42% dels joves menors de 25 anys sense treball, el triple que en la UE; i prop d'un milió quatre-cents mil llars amb tots els seus membres aturats, són xifres que proclamen la profunda incompetència del sistema. Un model econòmic que premia la ineficàcia en l'assignació de recursos i un model polític ventríloc que en comptes de repartir el treball legisla per a concentrar-lo i precaritzar-lo institucionalitzant l'atur massiu com natural al sistema. En suma, un amenaçador i despietat duopoli que exigeix la seva revocació immediata perquè s'han convertit en un perill públic, en enemic del poble.

Referent a això, convé recordar que al principi de la crisi una cimera mundial sobre l'atur va ser suspesa . Per no parlar de la criminal desigualtat que, a nivell local i global, comporta acceptar aquest statu quo. Una investigació dels sociòlegs Ildefonso Marqués i Manuel Herrera, publicada en l'últim número de la revista del Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS), ha revelat que la mobilitat entre classes a Espanya s'ha estancat des dels anys seixanta, i que a pesar dels importants avanços materials produïts, per a la millora social. I enfront d'aquest tobogan de penúria econòmica, degradació laboral, atur, exclusió i falta d'expectatives en la fins a fa poc vuitena potència industrial del món, sorgeix la ingerència inhumana d'un govern-partit que es denomina socialista i obrer, acorralat per la tangentòpolis, que beneeix els beneficis més grans de la història d'una gran banca fidelitzada en la condonació dels deutes contrets pels partits polítics amb perspectiva de govern.

Sobren raons per a anar a la vaga i sembla que falta coratge per a generalitzar-la. L'atzar ha volgut deixar-nos la responsabilitat històrica de preservar el llegat dels nostres avantpassats i el mèrit de conjurar l'amenaça d'entronitzar la barbàrie social. Està en joc la dignitat i la democràcia de tot un poble. Que la vaga general defensiva sigui l'inici de la ruptura amb la violència del sistema.

Propostes de CGT contra les corrupteles i la crisi a la UAB

Secció Sindical CGT Universitat Autònoma de Barcelona

Constatem com moltes de les mesures articulades tant en el "Pla de Racionalització i Millora" com en el "Pla Director 2010-2012" de la Universitat Autònoma de Barcelona repercuteixen en els col·lectius més precaris (becaris/es, estudiantat extracomunitari, membres del PAS laboral, PDI precari) els costos dels ajustos econòmics derivats de la situació de pràctica fallida financera a la que ens ha dut la gestió dels darrers Equips de Govern, així com d'unes polítiques d'inversió educativa gasives per part de la Generalitat i del Govern Central.

En conseqüència, plantegem a l'Equip de Govern l'aplicació d'un seguit de mesures per tal d'afrontar la situació en la que ens trobem, algunes de les quals ja estaven contingudes en el documents "Mesures per a fer front a la crisi econòmica a la UAB" (Claustre Extraordinari del 18-XII-2009) i "Mesures sobre política de personal i control de les despeses" (Claustre del 19 de maig de 2010) presentats a instàncies de col·lectius del PAS, PDI i estudiantat:

- Professorat de la UAB en cursos i mestratges no oficials: fer incompatible qualsevol mena de reducció en la docència reglada oficial (per ocupació de càrrec o qualsevol altra raó) amb el fet d'impartir classes remunerades en mestratges i cursos no oficials, tant si són en el si de la UAB com en fundacions o altres entitats. Permetre-ho suposa subvencionar amb càrrec a fons públics tasques per les quals ja s'està cobrant (en determinats casos, i d'acord amb la documentació disponible, a raó de 120€ l'hora de classe) a més de poder constituir un presumptefrau de llei. El mateix principi per a qualsevol activitat (tasques de consultoria, assessorament, spin-offs etc.) que estigui remunerada.
- Incrementar fins al 50% el cànon sobre convenis vinculats a la docència en cursos i mestratges no oficials, spin-offs o a tasques de consultoria i assessorament, atès que el professorat que intervé ja té una remuneració salarial per raó de ser treballador/a (en molts casos, en règim de dedicació exclusiva) de la Universitat. Supressió del retorn al professorat del fons provinents d'aquest cànon. Utilitzar aquests fons per a eixugar part del dèficit actual de la UAB.
- En el cas del professorat que ocupa càrrecs de gestió, supressió de les remuneracions monetàries addicionals que perceben (en diversos casos, uns quants milers d'euros a l'any). Aplicar la mateixa mesura a qualssevol altres càrrecs i encàrrecs. Amb el sistema actual, molts d'aquests càrrecs tenen vàries retribucions simultànies extres; entre d'altres: un complement salarial de gestió; reduccions sobre les seves obligacions laborals de caràcter docent (fins al 100% en alguns casos); sabàtics de docència desprès de l'ocupació del càrrec i punts per a fruir dels anomenats trams de gestió. Utilitzar aquests fons per a eixugar part del dèficit actual de la UAB.
- Reduir les despeses de caràcter protocol·lari i sumptuari de l'Equip de Govern (cotxe oficial, dinars a càrrec de la UAB, bitllets d'avió, etc.)

Reduir els enormes salaris dels membres de l'Equip de Gerència.

- Recuperar els claustres com òrgans de control de despeses, en tant que Òrgans de Participació i Decisió, reforçant el paper dels Claustres de Facultat i del Claustre General en aquesta línia.

Des de la CGT seguirem lluitant per aturar la retallada de drets i per la defensa d'una universitat pública.

QUI PAGA MANA

Cultura antisindical

Vicent Martínez

Passada la vaga del 29-S, més exitosa del que els mitjans de comunicació deien que seria, cal que el sindicalisme en general faci una sèrie de reflexions. El moviment obrer té una plena capacitat de mobilització en els sectors amb més tradició reivindicativa, però li manca entre el funcionariat, en molts casos adormit, i entre el sector serveis i els sectors socials de precaris, dones, joves, immigrants i jubilats (els jubilats són una gran força social que els sindicats, si s'ho proposaren, podrien mobilitzar). Sectors creixents que se senten desvinculats del sindicalisme perquè no ha acabat de defendre els seus interessos. Potser els sindicats, sobretot els majoritaris, haurien de ser més valents i més combatius i estar a l'ofensiva i no només a la defensiva: lluitar per noves conquestes socials en comptes de només moure fitxa per intentar no perdre els drets que encara es tenen.

Als sindicats els falla, sobretot, estratègia: promouen una vaga general, però en la qual a penes si es van escalfar motors. Ara, passada la vaga, es presenta una iniciativa legislativa popular, que s'hauria d'haver presentat el passat 18 de juny quan es va trencar el diàleg social i que, malgrat tot, signaré. I seguint l'exemple francès, han descobert que cal anar fent actes de mobilització permanent, que no siguin necessàriament una vaga general, per crear un ambient reivindicatiu i conscienciar a la població de la importància de defensar els seus drets i del greus que són les retallades.

Amb tot, en aquesta vaga, he vist augmentar notablement el nombre de gent que tira la culpa de tot als sindicats, però que no estan disposats a fer res: que clamen que "els francesos si que en saben", però no van a la vaga. Que no volen pagar quotes sindicals, però, alhora, que els sindicats siguin autònoms del poder i els ofereixen serveis gratuïts, que no se sap qui pagarà.

Que volen no perdre un sol dia de salari amb la vaga però, alhora, volen sindicats més combatius. Que ho volen tot, a canvi de cap esforç. Un sector de la societat entre els quals la culpa sempre és de l'altre (en aquest cas el sindicat) que no fan res, i on un sempre és la víctima (que es veu que no poden fer res).

És aquest individualisme, egoisme, infantilisme creixents, en una societat que va perdent l'associacionisme obrer com a referent per a la millora de la seva qualitat de vida, contra el que hem de lluitar. Contra la cultura antisindical, que critica els sindicats (majoritaris) per venuts, però que no s'afilia a altres més combatius. Contra aquesta conducta meninfot que s'està instal·lant cada cop més en una societat com la catalana, de grans fites reivindicatives històriques, que cada cop són més històriques i menys actuals.

La Conselleria d'Educació dóna marxa enrere amb la jornada intensiva de juny

Federació d'Enseyament CGT Catalunya

La Federació d'Enseyament de CGT Catalunya vol manifestar:
1.- Que la marxa enrere del Departament arriba per la pressió que han fet els centres decidint no fer colònies i sortides. També ha estat important que algunes AMPAs, comprenent el problema, han demanat una rectificació urgent a la Conselleria. En conseqüència cal felicitar el professorat per aquesta pressió.
2.- La Conselleria però intenta donar una caramel enverinat als centres. Sap que la jornada continuada no era més que la gota que feia vesar el got i que només amb la intensiva de juny no es resol ni el problema que genera tot el calendari, ni el ple reconeixement d'aquestes activitats, ni tampoc que els centres tinguin les plantilles suficients perquè quan es fa una sortida o es va de colònies hi hagi prou professorat per seguir amb normalitat la resta de tasques programades.
3.- La CGT considerem que la importància de la mesura que han pres els centres té un gran valor com a iniciativa sortida des de baix i és molt important que si els centres valoren que la mesura del Departament –cas de que es confirmi que s'aproven les sol·licituds d'intensiva i que no es dóna dret de vet a determinats sectors- porta a reprendre aquestes activitats total o parcialment, això es faci unitàriament i per acord entre els claustres.
4.- La CGT vol convidar els centres a què sigui quina sigui la decisió que es pren sobre sortides i colònies continuem exigint:
- La retirada del calendari i un procés de negociació de calendari i jornada.
- El ple reconeixement de sortides i colònies, pel que fa a l'esforç del professorat i pel que fa a la necessitat que el Departament implementi els ajuts econòmics necessaris per a què les famílies que no poden pagarles puguin gaudir-les igualment. Cap nen/a hauria de ser discriminat per raó econòmica!

Qui té por del FMI

Irlanda: la seva oportunitat i la nostra

Andrew Flood (Workers Solidarity Movement -WSM)

Ja és oficial, l'Estat irlandès està en converses amb la UE i el FMI per al que es denomina com "pla de rescat" per salvar el capitalisme irlandès del desastre creat per la crisi internacional del sistema econòmic capitalista. Una crisi agreujada a Irlanda per la corrupció del capitalisme clientelar local i per la dependència econòmica de l'exterior. Atrapada en aquest embolic, no és estrany que molta gent a Irlanda pensi que la cosa millorarà després de desempallegar d'aquests llasts.
La classe política irlandesa ha reaccionat amb la lluita interna i les acusacions mútues de costum. Mentrestant, en el món real, el cost de la crisi es reflecteix en un creixent atur, emigració, suïcidis i més i més gent vivint en un estat permanent de por i ansietat davant la perspectiva de perdre els seus llocs de treball i els seus habitatges i trobar-se en la carrer. El sentiment de desastre amenaça amb paralitzar a la gent, a falta de respostes col.lectives només es palpa la desesperació a mesura que l'onada s'aproxima. La intervenció del FMI suposa per a molts, en aquesta situació, que almenys ja s'ha tocat fons.

FMI: control i retallades

Però no és així com va la cosa. La intervenció del FMI suposarà més retallades, l'augment de l'atur i major pobresa, amb els que encara treballen guanyant cada vegada menys mentre que molt del que queda d'economia local col.lapsa. Un "rescat" del FMI suposa fer caure de tal manera els sous i els nivells de vida que el capital internacional veu com una opció que els treballadors d'Irlanda guanyin sous de misèria. En una entrevista publicada a The Guardian, l'ex-ministre d'Economia de l'Argentina va afirmar sobre la intervenció del FMI allà després del 2001 que "el FMI era tan odiat que als nens que es portaven malament se'ls amenaçava amb que el FMI els perseguiria". I que quan l'actual govern va ser elegit el 2007 va fer ús d'aquests pors en una campanya prometent que cap nen tornaria a saber el que significaven les sigles FMI.
A Letònia la intervenció del FMI va suposar una retallada dels sous del sector públic d'un 20% i el tancament d'hospitals. A Grècia, la cancel·lació de nombrosos programes socials, increment dels impostos sobre el consum, retalls en la despesa pública i privatitzacions. L'edat de jubilació es va augmentar i es van reduir les pensions.
Cada tres mesos el FMI verifica que els canvis exigits s'han dut a terme abans de lliurar fons per al següent període. Els mètodes del FMI inclouen el tancament d'hospitals, d'escoles i de serveis públics i el cobrament d'altes taxes per accedir a aquests serveis per al sector de la població que pot permetre. En altres paraules, les polítiques aplicades pel govern irlandès des de l'inici de la crisi no canviaran amb la intervenció del FMI: s'aguditzaran, possiblement molt més. Però la intervenció del FMI permetrà als nostres polítics rentar-se les mans i declarar innocents, dient que es tracta del preu a pagar pel rescat. El govern ha estat incapaç d'atacar les pensions i la seguretat social per por a les reaccions, i ara el FMI ho farà per ells. Coneixent el Fianna Fáil podríem arribar a veure fins i tot com tornen al poder al cap de sis anys amb una proposta d'expulsar al FMI, una vegada que els ha fet la feina bruta.

L'alternativa: que paguin els rics

Hi ha una alternativa. A curt termini els costos de la crisi poden pagar-los els irlandesos rics. L'1% encara té 121 mil milions d'euros en accions, més que suficient per pagar tot el cost del NAMA (NdT l'agència creada el 2009 pel govern irlandès per fer front a la crisi financera comprant "actius tòxics"). Aquest 1% en la seva majoria va amassar la seva riquesa a través de les especulacions i martingales que van conduir a la creació del NAMA i que han costat milers de milions a l'erari públic, sostrets a pensionistes, beneficiaris de la Seguretat Social i treballadors del sector públic i privat .
Els que manen en aquest país, aquest 1% i els seus servents al Parlament, han usat aquesta crisi per imposar un tractament de xoc a base de retalls salarials, pèrdua de serveis públics i reestructuracions, allò amb el que han somiat durant anys però que no hauria estat acceptat. Si ells fan servir la por per recompondre la societat a favor dels seus interessos, nosaltres hem de ser igual de durs. Per fer que aquest 1% pagui la crisi necessitem organitzar la resta, fer valer el nostre major nombre per contrapesar l'enorme poder que els dóna la seva riquesa. Els mètodes que hem d'emprar per guanyar aquesta batalla són la vaga general, els comitès de veïns, la creació d'una àmplia xarxa de coordinació que ens permeti treure el poder a aquest 1% i aixecar una societat lliure de desigualtats i lliure d'aquesta elit poderosa i corrupta que domina les nostres vides.

Apunteu cap a dalt! Sempre cap a dalt!

Jordi Martí, afiliat a la CGT de Tarragona

Instal·lats com estem en plena dictadura dels capitals financers, dels mercats o del nom que demà els mitjans de desinformació general triïn per als amos, sembla com si no sabéssim reaccionar més enllà dels dogals que ens apliquen I que ens preparen ja a plena llum del dia. No passa ni un dia que no surti un Govern democràtic, ja s'anomeni d'esquerres o més dretà, entonant la cançó ja sabuda que davant la crisi només li queda la possibilitat de retallar despesa social. I, per tant, els serveis que aquesta "despesa" pagava. I la majoria s'ho mira com si no els ho diguessin a ells i a elles. Com si l'anunci fos només una part més de la xerrameca constant que fa companyia des de dins del televisor. Si desapareix la sanitat pública, no passa res.
Si desapareix l'educació pública, tampoc passa res. Si ja no tenim transport públic, és igual. I si tot esdevé empresa, gràcies a Déu.
La maquinària doctrinària funciona com mai. Amb mitjans de convenciment general, de creació del consens que deia Chomsky, amb una potència que mai abans no havia tingut el poder, no havia tingut qui mana. Els diaris serveixen per convèncer els que llegeixen. I on no arriba la lletra impresa sempre tenim la ràdio i la televisió per deixar clar que cal llepar les sabates de l'amo sense manies si volem que ens deixi anar algunes de les molles sobrants en el seu tec. L'escola adreça les personalitats que serien poc productives i la presó aïlla els qui no són prou dòcils malgrat tot el túnel de modelatge d'individualitats en què han convertit la joventut de l'espècie.
Als dissidents i captaires -que deien els de la Taula de Porrera fa anys- ens han reservat correccions amb forma de coerció.
Així, el control de la dissidència és una de les feines més importants que ha quedat en mans de l'Estat, separat avui ja completament d'allò que se'n va dir "estat del benestar" i que va servir durant decennis per aturar el capitalisme d'Estat que sota la falç i el martell es va estendre per mig món com a conseqüència de les teories emancipadores de Marx i Engels interpretades per Lenin i tota la seva colla.
L'Estat, doncs, esdevé el guardià dels privilegis d'una minoria que no en té prou robant-nos cada dia tot el que ens deixem robar, que no és poc, sinó que a més ho exhibeix impúdicament i ens ho presenta com a "fruit del seu esforç".
Serem acusades de boges, de romàntiques, d'utòpics, d'innocents, d'antisistema, d'okupes o ves a saber de què s'inventaran demà. Ens assenyalaran com a responsables de tots els seus mals i de bona part dels nostres. Diran en veu alta que som la plaga que tot ho assola, una colla de fanàtics o col·laboradors del papu gros, d'AlQaida o del proper que s'inventin. Tot i això, no ens deixarem convèncer i continuarem dient-los a la cara que no només no ens fan por sinó que els dies del seu domini toquen retirada, que són quatre gats i el planeta no és seu, que deia Goytisolo. Continuarem dient-los que per molt que parlin tots a una el que diuen és mentida i no continuarà sent malgrat ho repeteixin cada cop més veus ensinistrades, més parles obedients.

Més enllà de l'obediència deguda a qui et nega el menjar per alimentar-te a la seva mà i alhora que et domina t'ensinistra perquè donis sempre les gràcies (de res), hi ha l'ànsia de llibertat, de triar conscientment què volem i no ser paper de calcar en mans de qui juga la partida. Més enllà del domini exercit amb micròfons o porres, hi ha la intel·ligència col·lectiva, que derrota la competència sumant coneixements, que continua demostrant que és viva i no té por de pensar. De pensar, només de pensar. I pensant entén que no som números ni màquines ni tan sola mà d'obra o recursos humans. I tal com pensa actua i nega la negació de la vida que és el capitalisme en totes les seves múltiples i complexes formes de dominació.
I, tal com actua, difumina la pròpia cara per no perdre-la, dissol la seva personalitat per esdevenir colla, grup, multitud, perquè u no es ningú però sense u tampoc mai no hi ha ningú. I tomba cotxes, aixeca barricades i planta cara a l'autoritat. I no es creu que els enemics siguin els immigrats sinó que sap molt bé on apuntar: sempre cap a dalt, sempre cap a dalt! I esdevé feliç d'estar viu i entendre el món, d'esforçar-s'hi per fer-ho, de saber sempre més, de no tenir por a saber i, malgrat tot, estimar, ser estimat i ser feliç.I és que mai no ens hem cregut aquesta ximpleria suprema que diu que els ximples són més feliços que els conscients, entre altres coses perquè és i serà sempre una altra de les seves mentides.
Apunteu cap a dalt! Sempre cap a dalt!

La locomotora de la privatització s'atura a Rodalies Renfe

La presència de personal d'Adif és poc perceptible a les estacions i moltes no tenen pasos subterranis

Xavi Martí - Setmanari Directa

El procés de privatització de Rodalies Renfe és com una locomotora que viatja a gran velocitat i que no té aturador. Un dels casos que exemplifica aquesta tendència és el deteriorament continuat i constant de les condicions de treball de les persones que es dediquen a la venda, informació i atenció a les usuàries d'Adif. Des de l'any 2007, segons el Sindicat Federal Ferroviari de la CGT (SFF-CGT), l'empresa sotmet la plantilla que treballa a les estacions a una reducció continuada de llocs de treball, a la privatització de les seves càrregues de feina i a la discriminació respecte a d'altres col·lectius de Renfe. Aquesta situació –que es dóna a tot Catalunya– ha fet que el sindicat, en dos anys i mig, hagi convocat al voltant de 85 jornades d'aturades i mobilitzacions a la demarcació de Tarragona. Les darreres protestes a Tarragona es van convocar el 25 de juny i el 15 de juliol d'enguany.

Una de les coses que denuncia el SFF-CGT és que les persones que treballen de cara al públic a les estacions són les que tenen "les pitjors condicions retributives d'Adif". Però aquesta no és l'única raó que ha motivat les aturades i les mobilitzacions, ja que el sindicat també demana una sèrie de canvis i mesures que serveixin per millorar la qualitat del servei que s'ofereix a les usuàries dels trens de rodalies. El sindicat denuncia la "manca de personal i la progressiva reducció i privatització de llocs de treball" i el fet que l'aperduament de moneda no estigui regulat, cosa que "provoca que les treballadores hagin de reposar de la seva butxaca els diners que manquen a la caixa sota amenaça de rebre expedients disciplinaris".

El SFF-CGT exigeix la contractació de "personal suficient que garanteixi un servei de qualitat mitjançant una oferta pública de feina a Adif"; la "paralització de les privatitzacions i la recuperació per part d'Adif de les càrregues de treball externalitzades", i que l'empresa valori "el treball per torns i el treball durant els diumenges i els dies festius".

Estacions sense Adif

La presència de treballadores que pertanyen a Adif a les estacions de rodalies cada cop és menys perceptible. A aquest fet, cal sumar-hi el deteriorament de les instal·lacions de les estacions i la inexistència de tot un seguit de serveis, situació que va en detriment d'uns transports de qualitat dels quals haurien de gaudir les usuàries dels trens de Renfe.

El SFF-CGT ha estudiat un total de 49 estacions del Camp de Tarragona que pertanyen als trams de Tarragona- Ulldecona, Ribarroja-Reus, Vimbodí-Reus, Plana Picamoixons-Sant Vicenç de Calders, l'Arboç-Sant Vicenç de Calders, Cunit-Sant Vicenç de Calders i Sant Vicenç de Calders-Tarragona. La dada que salta més a la vista és que, d'aquestes 49 estacions, un total de 32 no tenen personal de cap mena. Quatre estacions disposen d'un sol agent que només ven bitllets; sis presenten treballadores que atenen alhora la circulació dels trens i la venda de bitllets, i dues estan dotades amb personal no ferroviari (que no pertany a Adif).

També cal destacar que hi ha cinc estacions on el servei de venda de bitllets el fa una empresa que no pertany a Adif (venda externalitzada) i que, a unes altres cinc, aquest servei es fa a temps parcial o només durant alguns dies de la setmana.

Pel que fa a l'estat de les instal·lacions de les estacions, cal destacar que 25 de les 49 estacions no disposen de pas inferior per viatjants per creuar les vies, cosa que va en detriment de la seguretat de les usuàries. També és especialment ressenyable que 23 estacions presenten un edifici en estat ruïnós o deteriorat (o bé no tenen sala d'espera amb sostre per les usuàries) i que quatre més no disposen d'enllumenat públic. A tot això, cal afegir-hi el fet que 23 estacions no tenen servei de megafonia ni d'informació, fet que provoca que les usuàries no es puguin assabentar del temps que falta per l'arribada dels trens.

Entre les 49 estacions estudiades, salten a la vista alguns casos. Cambrils només disposa de personal per la venda de bitllets de dilluns a divendres entre les 8 del matí i les 4 de la tarda; l'estació resta tancada els caps de setmana, els dies festius i les tardes i, a més, no disposa de pas subterrani.

L'estació d'Ascó, que segons el SFF-CGT és "un punt important en el pla d'evacuació de la central nuclear", no té personal, l'edifici està deteriorat i no existeix servei de megafonia ni d'informació. Als Guiamets, no hi ha ni personal ni enllumenat públic ni pas subterrani ni servei de megafonia. A més, aquesta estació presenta un edifici en estat ruïnós.

L'estació de Marçà-Falset no té personal i l'edifici, excepte la zona on s'ubica la cafeteria, també està ruïnosa. A tot això, cal afegir-hi el fet que, quan el bar està tancat, no hi ha sala d'espera i no es poden comprar bitllets. Torredembarra no disposa de personal ferroviari, l'edifici està deteriorat, la informació a les usuàries i la venda de bitllets de mitjana distància està privatitzada i les andanes tenen un caràcter de provisionalitat des de l'any 1993.

Durant els darrers quinze anys, a la demarcació de Tarragona, més de divuit estacions s'han quedat sense personal i unes altres deu han vist una reducció de personal que ha deixat les plantilles sota mínims. A més, la meitat d'estacions tarragonines no disposen de lavabos.

Un cafè i després un bitllet

La situació del personal i del servei d'atenció a les usuàries a les estacions de les comarques de Barcelona és similar a la de Tarragona. En aquest sentit, s'ha de destacar que, a 43 (48,86%) de les 88 estacions barcelonines estudiades, el servei de venda de bitllets i d'informació a les usuàries el duen a terme persones que no pertanyen a Adif, és a dir, les treballadores de les cafeteries de les estacions (Sabadell Sud, Montgat de Mar o Martorell). A 21 estacions (23,86%), el servei el desenvolupen empreses contractades per Adif (Montcada i Reixach, Cardedeu o Sant Feliu de Llobregat) i a les 24 restants (27,27%) ho gestiona directament Renfe (Molins de Rei, Plaça Catalunya o Sitges). A les estacions de Sants, Passeig de Gràcia i França, el servei de bitllets de llarga distància el controla Adif i la venda relacionada amb rodalies i mitjana distància la gestiona l'empresa privada Ferroser.

A l'estació de Cornellà de Llobregat, la venda de bitllets la gestionen les treballadores de la cafeteria. En aquest cas, no cal entrar dins el bar per comprar un bitllet de tren, però sí que cal fer-ho per utilitzar el vàter. La situació és similar a l'estació del Papiol. Per poder comprar un bitllet o anar al lavabo, cal entrar a l'interior del bar, que –alhora– és l'única sala d'espera que existeix a tota l'estació, ja que l'edifici principal resta tancat al públic.

Des del SFF-CGT, s'ha indicat que, des que va entrar en vigor la Llei del Sector Ferroviari, l'any 2005, "s'estan tancant estacions, s'estan externalitzant els serveis i s'estan fent contractes on es busca mà d'obra barata i poc qualificada". Tot això, un cop més, va en detriment de les condicions laborals de les treballadores i de la seguretat de les usuàries. En aquest sentit, cal destacar que el dia 2 d'agost d'enguany, a l'estació de Torelló (Osona) –que no disposa de pas subterrani per a viatjants–, una dona va morir atropellada per un tren mentre intentava creuar les vies.

LA MIRADA INDISCRETA

El tigre celta es menja les nostres pensions

Emili Cortavitarte Carral

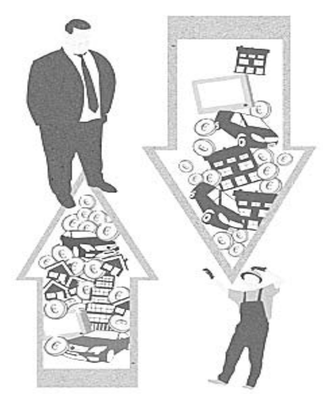
Una colla d'especuladors financers van decidir provar la escassa consistència econòmica de l'estat irlandès. El món i, especialment, la UE han assistit a una sèrie d'atacs continuats i combinats (borsa, mitjans de comunicació, institucions financeres...) contra el tigre celta, que s'ha diluït com un sucre. L'apel·lació de tigre, a nivell econòmic, es va donar a determinats estats orientals les economies dels quals van assolir una sèrie de dades macro considerades gairebé miraculoses.

El tigre celta se sustentava en el dumping social amb la resta de la UE més industrialitzada: mà d'obra barata, facilitats i pocs impostos a les empreses multinacionals i baixa pressió fiscal sobre les rendes altes. La crisi ha tornat les coses al seu lloc, l'exemple positiu ha passat a ser negatiu i de pas paguen els de sempre: més atur, noves onades emigratòries, baixada de sous, milers de funcionaris acomiadats, rebaixa de les prestacions socials...

Però el president del Banco de España ha interpretat la situació de manera molt diferent i ens ha il·luminat: el que ha passat a Irlanda és una nova advertència al govern central espanyol perquè no se demori més en la reforma de les pensions (més edat per jubilar-se i més anys treballats per computar = pensions més baixes)

El mercat o els mercats són una nova teocràcia i com en el cas de les institucions religioses tenen interpretadors autoritzats o autoproclamats de les seves bíblies, toràs i alcorans. Fernández Ordóñez és un d'ells i a més el paguem.

El defensors, els depredadors i els beneficiaris de la globalització econòmica s'han recuperat molt ràpidament de les seves llàgrimes de cocodril (els rics també ploren, però quan se'ls passa la ressaca ja no volen canviar el món ni el sistema) i des de fa temps es dediquen a exemplaritzar-nos i demostrar-nos que res no es casual i que quan els mercats ens mostren la feblesa d'una economia estatal, en realitat estan proclamant als quatre vents una sèrie d'advertències a totes les economies del món i a cadascuna en particular.

Repartiment de **«Beneficis»** a Telefònica

Sindicat Federal de Telefònica de la CGT
www.cgt-sft.org/

El Grup Telefònica reparteix gairebé 3.000 milions d'euros entre els seus accionistes el mateix any que aplica retallades laborals i austeritat salarial a la seva plantilla i torna a deixar en evidència la doble rasadora que utilitza quan es tracta de premiar als seus accionistes, els premia amb el repartiment de milionaris beneficis, o a les seves treballadores i treballadors a qui els imposa una política d'austeritat salarial i de retallades laborals i socials.
I és que Telefònica desemborsarà exactament 2.966,5 milions d'euros (1,4 euros per titol, dels quals el passat 11 de maig ja va realitzar un primer pagament de 0,65 euros), que es repartiran entre els 4.563.996.485 de títols que componen el seu capital social. Això suposa un increment del 30% respecte a l'abonat en l'exercici 2009.
El repartiment de dividends, lluny de compartir els milionaris beneficis de la nostra companyia amb l'accionariat, el que persegueix és premiar a la seva cúpula directiva: tal com va informar el diari Público el 3 d'agost del present any, Alierta va rebre 116.239 accions de l'empresa per valor de 2,2 milions d'euros –ja va rebre accions per valor d'altres 2 milions en 2009–, i també va fer lliurament d'altres 362.322 títols de la companyia a altres 7 membres de la seva cúpula directiva, amb un valor de mercat de 6,3 milions d'euros.
Això contrasta amb el premi per a les 100.000 persones, aproximadament, que a Espanya treballem en el grup Telefònica, que ha estat d'austeritat salarial. En el cas concret de TESAU la pujada d'aquest any del 1% va ser renegociada a la baixa i està encara pendent d'una reunió, per al passat mes de Juny, de revisió per la desviació d'un IPC que actualment ja va pel 2,1. També deixa en evidència la seva falta de Responsabilitat Social Corporativa, ja que durant aquests tres anys de vigència de conveni no ha estat capaç de crear ni cent llocs de treball –es va comprometre a contractar a 500 persones– a pesar de l'abaratament dels seus salaris, gràcies a l'aplicació d'una nova doble escala salarial conseqüència de l'anhelada classificació professional.
Hi haurà qui, per paral·lelisme, compari tal decisió a la dels directius de les empreses que cotitzen a Wall Street, qui, després de provocar la major crisi borsària de la història, han tingut el morro de seguir incrementant els seus salaris escandalosament.
En una empresa d'origen públic que opera sobre un servei bàsic per a la ciutadania, com són les telecomunicacions, on els beneficis han crescut aquest any un 65,6% –l'operadora espanyola va guanyar 8.835 milions d'euros durant els nou primers mesos–, quan procedirà a repartir els seus beneficis amb tota la societat?

Contra la precarització de les condicions de treball a Telefònica

Secció Sindical CGT Telefònica Tarragona

El 19 de novembre, coincidint amb el Ple Ordinari del Sindicat Federal de CGT Telefònica que tenia lloc a Salou, es va convocar per part del sindicat una concentració a Tarragona, davant la seu de Telefònica situada al C/ Ramón i Cajal 47, a la qual van participar una setantena de sindicalistes de la CGT.El motiu de la concentració enfront d'un centre de treball de Telefònica, era denunciar públicament la intenció d'aplicació de la doble escala salarial per part de Telefònica a tota la plantilla, precaritzant encara més les condicions de treballl, així com les seves polítiques de desregulació laboral mitjançant una nova Classificació Professional i l'adaptació salarial de les noves ocupacions perquè s'adeqüin al mercat laboral, tot de manera immediata i com pas previ a prorrogar l'actual conveni, durant la vigència del qual solament s'han creat 100 llocs de treball; aquesta és la responsabilitat social de Telefònica: nul·la a pesar dels seus descomunals beneficis.
CGT no pot acceptar de cap manera aquestes exigències. Creiem, i així ho hem exposat en nombroses ocasions, que l'adequació i actualització de les funcions de les actuals categories es poden regular i adaptar en el marc normatiu actual, i que la classificació professional proposada persegueix la multifuncionalidad i la desregularització de les condicions actuals sense contrapartida real a la plantilla. La introducció de la doble escala salarial xoca frontalment amb el que CGT sempre ha defensat en tots els àmbits: a igual treball, igual salari.
Així mateix, aquesta concentració formava part del calendari de mobilitzacions que està portant a terme la CGT de manera descentalizada per tot l'Estat espanyol, com mitjà de pressió i denúncia contra la recentment aprovada Reforma Laboral, contra la reforma de les pensions i contra les negociacions d'UGT-CCOO amb la patronal i el govern que atemptin contra els interessos laborals i socials de tota la ciutadania.

Contra el tancament de la clínica Coroleu de Barcelona

CGT Sanitat Barcelona

Els membres de la Plataforma per la Defensa de la Clínica Coroleu, CGT, els treballadors, els voluntaris, familiars, usuaris i ex-usuaris del centre lluitem cada dijous a les 12h amb concentracions a la porta del centre, des de primers de setembre i amb manifestacions pel carrer com les del 19 d'octubre i el 9 de novembre.
Portem tres mesos de mobilitzacions per evitar el tancament de l'únic centre sociosanitari públic que té Sant Andreu. Tenim més de 6.500 firmes recollides a paradetes de recollida de signatures a diferents llocs del barri per intentar fer una difussió global defensant el servei que es porta gaudint al barri des de fa mes de 30 anys, amb el suport de les AVV.
Tenim una pàgina web: www.salvemlacoroleu.com on es pot seguir l'alt nivell de seguidors que estem obtenint a través de les xarxes socials.
La Clínica Coroleu és un centre sanitari concertat, ubicat al districte de Sant Andreu de Barcelona porta més de 50 anys de funcionament i ofereix un servei d'atenció integral i multidisciplinar a la gent del barri. En total, dóna servei a més de 150 famílies de Sant Andreu. Entre el seus serveis estan els de llarga estada, cures pal·liatives i PADES.
Hi treballen prop de 50 persones i el centre té una capacitat per a 74 residents, mes aprox 70 famílies que reben suport a domicili.
Arran d'unes irregularitats detectades pel CatSalut i esmenades immediatament per la mateixa direcció del Centre, segons comuniquen, l'administració catalana ha decidit cancel·lar la prorrogació del concert de la clínica amb el CatSalut pel proper 31 de desembre.
Segons l'empresa, l'expedient sancionador que havia obert l'administració catalana ha estat suspès pel CatSalut sense que l'empresa gestora de la Clínica Coroleu s'hagi pogut defensar. El CatSalut ho ha derivat a Fiscalia, la qual, a data d'avui, encara no ha admès a tràmit el cas.
Aquesta situació deixa en suspens la situació laboral dels treballadors que encara no han rebut notificació oficial de si seran reubicats, i que encara que la Conselleria de Salut hagi comunicat a la premsa que serem traslladats a altres centres, el concurs públic encara no ha sortit publicat, i el que és pitjor, les famílies encara desconeixen on aniran a parar els seus sers estimats.
Es veu molt difícil la continuïtat del centre i dels 50 llocs de treball sense el concert amb el CatSalut ja que pot generar unes pèrdues d'1,8 milions d'euros, La CGT ens vam dirigir a la Conselleria de Sanitat per intentar trobar alguna solució satisfactoria per l'aspecte social del conflicte i no hem rebut resposta, el silenci ens porta a mobilitzacions de protesta contra el tancament de la clínica.

Campanya per la readmissió de Manu Vidal

Delegat de CGT acomiadat per EMTE Service

Secció Sindical CGT Emte Service Tarragona

L'empresa EMTE Service aprofita la reforma per a intentar destruir l'organització i la resistència dels treballadors. El 27 de setembre a les 8:00 h. del matí, en el seu primer dia de treball després de les vacances, res més entrar en l'empresa i sense previ avís, el delegat de la CGT, Manu Vidal, va ser acomiadat. L'empresa EMTE va utilitzar les enormes facilitats d'acomiadament de la nova reforma laboral impulsada pel govern i aprovada en el parlament.
Qualsevol que conegui el que ha passat a EMTE en els últims anys sap perfectament que aquest acomiadament és un acte de represàlia sindical. Manu Vidal i altres companys de l'empresa han destacat per la seva implicació en la lluita pel compliment del conveni, per millorar les condicions salarials i de treball de tota la plantilla, per unir als treballadors de EMTE a les lluites de tot el sector, com la vaga del Manteniment i Muntatge del 2002, la Vaga del Metall del 2007 i per mobilitzar a la plantilla contra l'acomiadament del treballador romanès el fill del qual patia càncer en 2008. L'últim delicte de Manu va ser impulsar activament la convocatòria de la vaga general del 29-S en l'empresa i en el sector.
EMTE, pel seu costat, ha destacat per practicar la persecució sindical més brutal, tractant de crear un clima de terror permanent en la plantilla. Fa dos anys va sancionar dues vegades a Manu, va acomiadar a Juanma Carrillo i va sancionar a Ismael Pérez, també sindicalistes de la CGT. Els companys represaliats van lluitar per tirar enrere aquestes mesures recorrent als tribunals i organitzant una campanya de solidaritat orientada al conjunt dels treballadors que va tenir molt eco en la Petroquímica i altres empreses de Tarragona i Reus. Les sentències van donar la raó als treballadors: Juanma Carrillo va ser readmès i EMTE va haver de recompensar als treballadors sancionats.
Totes les falsedats sobre la "violència" dels companys, la "il·legalitat" de les vagues convocades i altres mentides, que tenien la doble finalitat de desprestigiar-los i justificar represàlies anti-sindicals, van quedar al descobert. Va ser una gran victòria i l'empresa va haver d'ajornar els seus plans repressius contra el moviment sindical.

La nova reforma laboral com instrument per a acomiadar

L'aprovació de la reforma laboral ha estat el tret de sortida per a una nova ofensiva de l'empresa, que coincideix amb una ofensiva molt més generalitzada dels capitalistes contra el conjunt dels treballadors. Els capitalistes volen destruir, aprofitant les escandaloses facilitats d'acomiadament que la nova reforma laboral permet, qualsevol expressió de sindicalisme honest i lluitador en les empreses. L'acomiadament de Manu és una prova evident de com els empresaris utilitzaran la reforma laboral per a reforçar la seva política de persecució i terror contra els treballadors. Hem de parar-los els peus.La lluita per la readmissió immediata de Manu està totalment unida a la lluita contra la reforma laboral i l'ofensiva que els capitalistes han llançat en totes les empreses, per això és important que tots participem en aquesta campanya activament. Persones treballadores, jubilades, estudiants, sindicalistes, totes hem d'aturar un dels primers atacs de la nova reforma laboral, hem d'aturar la persecució sindical a EMTE i en totes les empreses.

Campanya de mobilizacions

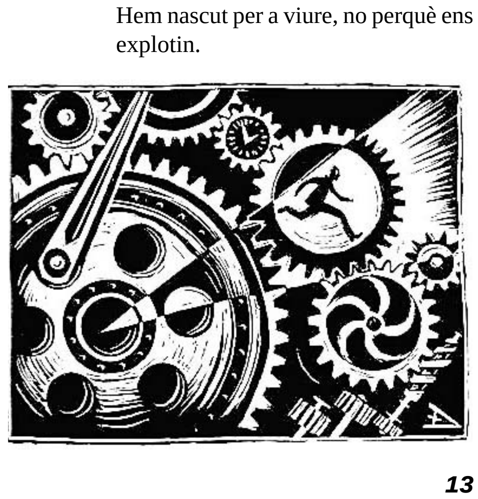
- El 15 de novembre la CGT va reclamar en el Ple municipal de Tarragona que l'Ajuntament exigeixi a l'empresa EMTE Service la readmissió del delegat de CGT acomiadat. Un grup ampli de delegats de CGT i treballadors d'EMTE van acudir al ple de l'Ajuntament de Tarragona a demanar al govern municipal que intervingui davant EMTE (concessionària del manteniment d'instal·lacions elèctriques mitjançant la UTE Tarragona Serveis) perquè readmeti al delegat de CGT, Manu Vidal. Des de la CGT, pensem que l'ajuntament ha de vetllar perquè les empreses amb una concessió pública respecten escrupolosament els drets sindicals i laborals dels treballadors i pressionar a EMTE perquè readmeti al delegat acomiadat. Amb aquest motiu, des de la CGT vam desplegar una pancarta en el ple municipal, reclamant la readmissió de Manu, i entregat un escrit a l'alcalde, Josep Felix Ballesteros, sol·licitant el seu suport per a aquesta lluita.
- Més de 200 sindicalistes signen un manifest de suport a Manu Vidal. El llistat inclou delegats sindicals, presidents de Comitès d'Empresa i representants de col·lectius socials de tot l'estat espanyol. En aquest manifest, els signants assenyalen que Manu és un sindicalista que ha lluitat "per la defensa dels llocs de treball en la seva empresa i per l'organització dels treballadors del sector del metall dels polígons industrials de Tarragona" i que "EMTE Service s'ha caracteritzat per una llarga trajectòria repressiva" dels drets més elementals. El manifest conclou exigint la readmissió de Manu Vidal i el compromís dels signants de participar en les diferents campanyes públiques per aconseguir l'objectiu d'anul·lar l'acomiadament.
- La CGT va convocar una concentració el 2 de desembre a la Rambla Nova de Tarragona, per mostrar l'ampli suport que està aconseguint la campanya de solidaritat i cridar de nou que "Tots som Manu Vidal".

Des de la secció sindical de CGT, fem una crida a tots els sindicats, comitès d'empresa, delegats sindicals, treballadors, col·lectius socials, a que ens ajudin a estendre la solidaritat amb aquesta lluita. Pensem que l'acomiadament de Manu, no pot ser la base perquè altres empreses segueixin l'exemple d'EMTE, acomiadant aquells delegats o treballadors que tenen en el punt de mira, per defensar els drets dels treballadors. Si estenem la solidaritat amb aquesta lluita, pensem que podem aconseguir una victòria que serveixi d'exemple per a totes les empreses, però també de la necessària unitat de tots els treballadors per respondre als atacs.
Per a més informació:
www.cgtemte.info
http://totssommanudemte.blogia.com/

Contra l'allargament de jornada del personal tècnic de Seat

Seccions Sindicals CGT Grup Seat

Els augments de productivitat a Seat són palpables en l'àmbit del grup obrer; amb menys
treballadors i menys dies de treball s'estan batent rècords de producció. La patronal té, entre altres,
un objectiu especial; que els mitjans disponibles (incloses les persones) siguin el més rendibles i
rendeixin el major benefici possible. La salut o la conciliació de la vida familiar queden relegades a
un segon o tercer pla, darrere de la competitivitat i la viabilitat de l'empresa.
Desgraciadament, molts treballadors sofreixen, accepten o assumeixen, aquest pensament únic que
es pretén establir des del poder polític i econòmic. En les oficines i serveis de Seat també hi ha
pressió i es perd la salut treballant. La competitivitat, la tensió, la disciplina del "tot pel treball" i la
sobreexplotació que pretén implantar la multinacional amb els seus servidors més fidels, perjudica
greument la salut.
La resta de sindicats, al principi, ens van cridar demagogs quan alertàvem sobre les conseqüències
de la violència quotidiana que sofrim en els nostres llocs de treball. Ara, han hagut de rectificar,
rebutjant públicament els mètodes que utilitzen les prefectures per a buscar la implicació i
motivació del personal. Això ens dóna la raó, a la CGT i a gran part de la plantilla que és conscient
d'aquesta realitat. Desitgem que el canvi de postura de la resta de sindicats, no obeeixi a interessos
electorals i serveixi per a arribar a un correcte clima laboral en aquesta empresa.
Exigim que el treball sigui saludable (com ha d'ésser) i, per tant, sostenible. Per a això hi ha dos
principis claus que han de regir tota relació laboral: la racionalitat i l'humanisme. La racionalitat
garantirà l'eficàcia i eficiència del nostre treball. L'humanisme farà que sempre estiguin presents les
necessitats de les persones que treballem en aquesta empresa.
Avui es demostra la falsa imatge de confiança i bona voluntat que va plantejar l'empresa amb l'ardit
del "no fitxatge". La Direcció pretenia que voluntàriament ens auto-explotéssim. L'actitud ferma de
la CGT ha estat crucial perquè no prosperés aquesta pretensió de l'empresa.
L'edifici corporatiu és una mostra de l'allargament de jornades, amb gairebé un centenar de cotxes
aparcats a les 9 de la nit, gairebé diàriament. Això és una mostra que hi ha companys que estan fent
unes hores extraordinàries, segurament no pagades, que es converteixen en menys necessitat de
plantilla o en futures excuses, per a excedents, en aquest sector de Seat.
Fem una crida als treballadors i treballadores de Seat del grup TAS perquè s'ho pensin bé. Perquè el
progrés no és treballar més hores, i molt menys quan hi ha 4,5 milions d'aturats i una crisi galopant.
Cal treballar correctament i les hores que tenim fixades en conveni. Complir amb les nostres
obligacions, evidentment, per a poder exigir els nostres drets, entre ells un horari que conciliï la
nostra vida personal i familiar.
Al gener de 2010, quan l'acomiadament salvatge de 330 companys, la CGT ja vam alertar que la
por comportaria més pressió cap a la plantilla. Per això exigim que es compleixi l'acord de 22 de
gener on es va arribar al compromís de posar límits a les responsabilitats i tasques del col·lectiu
tècnic, igual que la resta.
Si la Direcció de Seat no ho compleix, promourem les accions sindicals necessàries perquè la
plantilla disposi de la seva descripció de tasques, realitzi els horaris de conveni i s'acabi aquesta
pressió dels caps. Tots els sindicats hem d'actuar amb força contra aquesta situació. Però hem de
fer-lo sempre, no només ara perquè vinguin les eleccions sindicals.
Hem nascut per a viure, no perquè ens explotin.

La Direcció de Nissan fa i desfà a la seva conveniència

CGT en lluita contra els acomiadaments, la contractació temporal i la doble escala salarial

Secció Sindical CGT Nissan
http://cgtnissan.blogspot.com/

Fa poc més d'un any la Direcció de Nissan va decidir acomiadar una part dels seus treballadors, al·legant una reestructuració empresarial, que deixaria aquesta fàbrica amb una plantilla necessària de 2.900 treballadors. En aquell moment des de la CGT denunciem les veritables intencions d'aquesta Direcció, que aprofitant la situació de crisi volia realitzar un canvi estructural de la plantilla indefinida, desprendre's de plantilla fixa i en el futur reprendre l'activitat normal amb un volum alt de contractes eventuals, aprofitant-se de la política de la por, argumentat per la crisi i el possible tancament de la fabrica.

Amb el temps aquesta situació que denunciàvem, s'ha fet realitat:

1. Els acords de reingrés indefinit dels treballadors del Pla Baixes Incentivades 200, es van modificar, i alguns treballadors, els que ha volgut l'empresa, han tornat amb contracte temporal.

2. La resolució de l'expedient 1616/09, estableix la reincorporació de 150 treballadors si existeixen càrregues productives, també amb contracte indefinit. Aquests treballadors estan tornant també amb contracte temporal.

3. S'està creant una borsa de treball, per a companys que van ser acomiadats, que en principi no estan en cap llistat, alguns d'aquests companys havent treballat a Nissan, més de 15 anys. A més, hem tingut constància que a aquests companys se'ls vol aplicar la doble escala salarial.

És una vergonya l'actitud d'aquesta empresa, saltant-se qualsevol temps d'acord als que s'arriba, és inadmissible els contractes que se'ls han fet als treballadors del PBI 200, els del Pla de tornada de 150, però més enllà de buscar motius legals per a justificar aquests contractes, encara fa un tomb més de rosca i ara vol aplicar la doble escala salarial per a treballadors, que han pertangut a aquesta companyia.

El Conveni diu: "Els operaris de nou ingrés en la Companyia, per a facilitar un millor aprofitament de les seves aptituds, precisen d'un període de formació i adaptació a la Companyia, a la seva organització, els seus sistemes de treball, les seves normes i procediments i als diferents llocs de treball que puguin arribar a ocupar. Per això els operaris que ingressin en la Companyia a partir de l'entrada en vigor del present Conveni percebran durant els quatre primers anys de prestació de serveis, els següents percentatges respecte a la retribució corresponent al lloc de treball ocupat: 1er any 75%…"

És una vergonya que la Direcció de Nissan pretengui aplicar aquesta clàusula del Conveni als treballadors, que ja han pertangut a ella, alguns fins i tot més de 15 anys d'antiguitat, a uns altres se'ls vol aplicar per segona vegada. Ens preocupen les condicions de treball dels nous contractes, o ens val només amb que estiguin aquí perquè exerceixin el seu dret al vot?

Des de la CGT donarem el nostre suport a aquests companys, que estan en mans d'una Direcció que fa i desfà a la seva voluntat sense resposta de cap tipus. Ens oposem que s'apliqui la doble escala salarial en els salaris dels companys que van ser acomiadats i han tornat a ser contractats

La CGT va convocar dues jornades de vaga contra els acomiadaments

Una vegada finalitzades les dues primeres jornades de vaga convocades per la CGT els dies 18 de setembre i 2 d'octubre, contra l'incompliment de l'acord a que el passat 12 d'Abril la Direcció de l'Empresa va arribar amb els quatre sindicats presents al comitè, hem de valorar el resultat d'aquestes mobilitzacions, amb les quals exigíem que es respectessin els acords sobre el manteniment de la plantilla existent.

En primer lloc hem d'agrair, el suport que cap als motius de les mobilitzacions, hem rebut de la gran majoria de la plantilla de Nissan, que va mostrar el convenciment de que aquests dies de lluita tenien un objectiu just i raonable: lluitar contra l'incompliment de l'acord, que ha fet que diversos companys estiguin sent acomiadats des del 30 de juliol, així com garantir una estabilitat en la plantilla perquè cap treballador segueixi amb l'amenaça de ser acomiadat.

Entenem que el seguiment d'aquests dos dies de mobilització és satisfactori, en primer lloc per la incidència en les produccions, que n'hi ha hagut, encara que no totals, ja que com en més d'una ocasió hem repetit, aquest sindicat en tot moment anava a respectar la decisió de tots els treballadors quant a la participació en aquests dos dies de vaga. També volem ressaltar la petició de tots aquells treballadors, que en les portes de la fàbrica, entenent els motius de la nostra lluita, ens preguntaven per quin motiu la resta de sindicats no secundaven la vaga.

Des de la CGT, en tot moment hem intentat que la resposta als acomiadaments fos conjunta de tot el Comitè d'Empresa. Per la nostra part continuarem lluitant contra els acomiadaments i contra la realització d'hores extra.

La justicia desautoritza a Parcs i Jardins en la sanció a Carlos Bernal

Secció Sindical CGT Parcs i Jardins
http://malesherbes.blogspot.com/

El 15 de novembre en el jutjat social 25 de Barcelona se celebrava el judici per la sanció imposada de dos mesos d'ocupació i sou al company Carlos Bernal, delegat de CGT i secretari del Comitè de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona, per faltes d'assistència injustificades. Aquesta actuació repressora no és un fet aïllat sinó una venjança per la lluita sindical io les denúncies presentades i guanyades, i un pas més en l'espiral repressiva de la direcció de l'Institut, el fet àlgid de la qual fins aquell moment havia estat el desallotjament il·legal de la seu del Comitè d'Empresa.

La causa, o més aviat l'excusa per a aquesta duríssima sanció, era que no presentava els justificants de les hores sindicals, encara que anteriorment a ell els Secretaris i Presidents del Comitè no les presentaven, atès que la Direcció de l'Institut ja estava informada de la labor sindical en que les ocupava.

En la porta del jutjat ens ajuntem més de 100 companys del sindicat i alguns membres del Comitè d'Empresa per a denunciar aquesta injusta sanció, l'única finalitat de la qual era reprimir l'activitat sindical d'un company, del sindicat i dels treballadors.

Abans que es realitzés el judici la jutgessa exhorta a les parts que negociessin una conciliació, la Direcció de l'Institut va proposar una sanció de 21 dies sense devolució dels diners descomptats i el nostre gabinet jurídic plantejava el sobreseïment de la causa, comptàvem amb més de 50 Actes de diferents comissions paritàries, de resolucions d'Inspecció i del jutjat on apareixia el company Carlos, el que provava que Carlos no havia faltat al treball i el testimoniatge de Gabriel Villanueva i de Manuel Barranco per a demostrar que anteriors Secretaris no presentaven cap imprès de justificació de les hores sindicals.

La jutgessa va proposar una proposta de conciliació on negava la causa de l'absència injustificada al lloc de treball i per tant rebaixava la sanció a 7 dies d'ocupació i sou per haver presentat els justificants de les hores fora de termini, sanció que el company ja ha complert. El company Carlos al principi no volia acceptar la proposta plantejada per la jutgessa i volia que es realitzés el judici, però després de les recomanacions dels companys de la Secció Sindical i de l'advocat va decidir acceptar-la.

L'acord del Jutjat representa que la Direcció de l'Institut s'hagi d'empassar les falses argumentacions de la sanció, que se li hagi d'abonar en la nòmina del mes de desembre el salari de 53 dies, que hagi d'abonar aquests 53 dies a la Seguretat Social, que hagi d'abonar-li 1/3 part de la paga d'assistència que li va deixar de pagar, que gaudeixi dels 5 dies de vacances que no se li va deixar gaudir… Aquests 53 dies que no va treballar i que va a cobrar demostren la mala gestió d'una Direcció de l'Institut que juga amb els diners del ciutadà i que es permet imposar sancions per a reprimir a un treballador i representant sindical encara que després hagi de retornar-li els diners descomptats. Com es nota que els diners no són seus!!!

Cal que es millori la política de contractació a Gearbox

Sec. Sindical CGT Gearbox

La Secció Sindical de CGT a Gearbox del Prat (Grup Seat) ve reclamant des de fa anys un gir en la política de contractació de l'empresa i que s'adeqüi a la de VW a Alemanya.

El cap de personal de Volkswagen Deutschland, Joachim Schumm ha anunciat la creació de 400 llocs de treball permanents en les fàbriques de Wolfsburg i Kassel a Alemanya. Gearbox del Prat fabrica caixes de canvi per a tot el grup VW. Subministra caixes a la fàbrica de Seat Martorell, a la de VW Pamplona, així com a les diferents plantes de Audi i VW en la resta d'Europa. També s'envien canvis a Sud-àfrica, Xina i Argentina.

Des de l'any 2006 ve experimentant un augment progressiu de producció i beneficis que no es tradüixen en contractacions estables i de qualitat.

La CGT ve denunciant, pràcticament en solitari, aquesta situació i ha realitzat diferents accions per a reclamar a l'empresa el pas a fixos dels eventuals amb 2 anys de contractes a Gearbox. Des de juliol de 2007 fins a setembre de 2010 han passat per la fàbrica no menys de 426 treballadors/es eventuals sense cap perspectiva d'estabilitat en l'ocupació. La plantilla fixa està al voltant de 1000 treballadors/es.

Les raons argumentades per la Direcció de l'empresa han estat que la política de Seat i de VW no permetia la realització de contractes indefinits.

Des de CGT entenem que aquesta política es manté al marge de la legalitat i així ho hem denunciat. L'anunci realitzat pel sr. Joachim Schumm deixa sense arguments a la Direcció de Gearbox. Exigim, per tant, que la política de contractació de VW a Alemanya també sigui aplicada en la fàbrica de caixes de canvi a Catalunya.

Tema del mes

Balears: El final del túnel és fosc

Ens intenten vendre les "excel·lències" de l'evolució del mercat de treball

Llorenç Buades Castell

El mes d'octubre de 2006 les xifres oficials exposaven que hi havia 33.704 persones en atur a les Balears . A octubre de 2010 ens situam en 84.761 persones desocupades (104.500 segons l'EPA del mateix mes), i encara no és la desocupació real. No és la desocupació real, per tres fets fonamentals: el primer consisteix en que les persones aturades de llarga durada quan no obtenen feina (cosa habitual perquè els serveis d'ocupació no fan aquesta funció), ni tenen dret al subsidi, deixen de segellar ; el segon fet es deriva dels embulls del sistema d'estadística que deixen fora dels registres de l'atur a alguns col·lectius significatius com són els que fan un curset de formació, o els treballadors escolaritzats que acaben en situació d'atur. El tercer fet fonamental és que no es pot significar com ocupació allò que no és més que infraocupació de poques hores i en condicions molt precàries.

En relació a la subocupació, és prou conegut que un 44% de les persones titulades universitàries o en la FP superior a l'estat espanyol fan feines de categoria inferior a la seva formació, qüestió que hauria de servir per rebatre el tòpic de la manca de formació, del que s'abusa institucionalment.

No es veu la llum del final del túnel

Tot i que el discurs oficial de la consellera Barceló (PSIB-PSOE), sigui quin sigui el mes, ens intenta vendre les excel·lències de l'evolució del mercat de treball -- perquè segons ella el govern ha de transmetre lectures en positiu---, allò que no es pot negar és la tendència a l'atur crònic en xifres espantoses. Només tancat el tercer trimestre, el de major activitat i que correspon a l'estiu turístic, ja ens situàvem amb més atur que en el mes de juny (2.700 persones més aturades) i en la comparativa d'octubre de 2010 a octubre de 2009 hi ha 3.078 persones més en atur que fa un any. I com que cap a l'hivern tota l'activitat laboral va a pitjor, és d'esperar que en el mes de gener més d'un 33% de les persones aturades a les Balears superin l'any de durada en situació d'atur.

La temporada turística, acceptable per als patrons a costa dels treballadors

Segons la patronal la temporada turística en els mesos de juliol i agost ha anat millor del que s'esperava, amb un increment notable de turistes d'Holanda (242,1%), Itàlia (36,9%) i Suïssa (23,4%), que han permès restar importància a la minva del turisme britànic afectat per la pèrdua de valor de la lliura en relació a l'euro.

Aquesta valoració positiva per a la patronal turística, compartida per el govern Antich s'ha fonamentat bàsicament en la reducció de costos (que afecta a la gent que treballa mitjançant l'amortització de llocs de feina que es destrueixen, menys hores cotitzades que les de feina real, major productivitat amb plantilles més curtes i amb el creixement nul del cost salarial) . D'altra banda el sector hoteler sostrau pes al sector del comerç i al de la restauració mitjançant una ocupació fonamentada en el tot-inclòs, que transmet l'impacte de la crisi a aquests sectors.

Afectats per els retalls en les seves condicions de vida els turistes fan menys despesa.

Les estades són més curtes. Arriben més turistes per menys dies, es produeixen més vols i en conseqüència l'impacte ecològic i el model turístic es fa més insostenible ecològicament, perquè ara per ara els avions no van a pedals. Escric això perquè els que ara es dediquen a "repensar" el turisme amb projectes com la reforma de la Platja de Palma, haurien de "repensar" també com arriben els turistes i llegir, que segurament tenen temps per fer-ho, a Ramon Fernández Duran, per tal de fer-se una idea del futur energètic que ens espera

Pel que fa al sector de la construcció no s'ha aconseguit augmentar el volum de contractes de l'any anterior i en el mes de setembre ha acumulat vint-i-nou mesos de descensos consecutius. Tot plegat el volum de contractes signats durant els tres mesos d'estiu de 2010 és, juntament amb el de l'estiu de 2009 el més reduït dels darrers sis anys.

En el mes de setembre la taxa d'atur oficial a les Balears es va situar en el 14,9% de la població activa (o un 17,11% segons l'EPA), una taxa millor que l'espanyola, però lluny encara de les taxes de la major part d'Europa, fet que implica també en matèria de pensions que els registres oficials situïn a les Balears a 2,57 cotitzants per pensionista, xifres millors que els 2,08 cotitzants per pensionista del conjunt de l'estat espanyol.

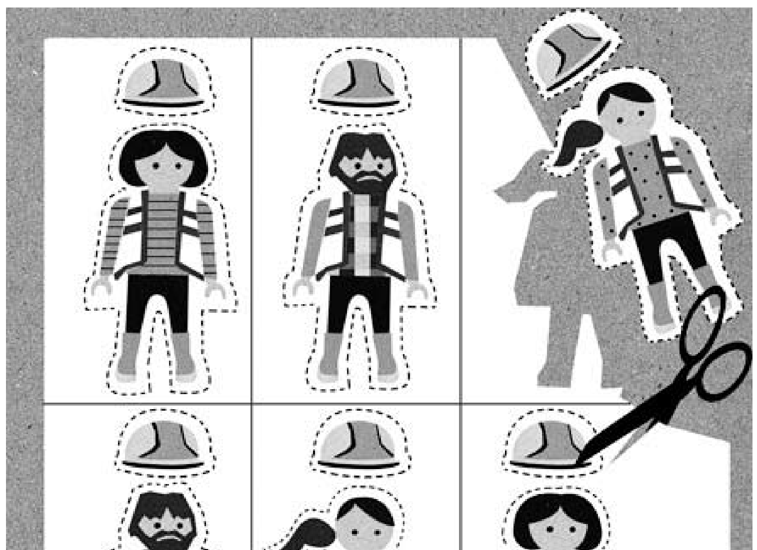
La desocupació afecta principalment a les persones extracomunitàries que suposen el 17,5% del total de persones en atur, i s'ha duplicat durant el mes d'agost el nombre de persones aturades entre la gent assalariada més vella amb un creixement del 14,8%.

L'objectiu patronal a combatre

La reducció de costos que s'aplica a l'estat espanyol es fa mitjançant l'eliminació de llocs de feina, en tant que a altres indrets d'Europa les patronals han optat per la reducció dels temps de treball i també dels salaris, en perjudici de les dones, i a vegades amb compensacions de l'estat que eviten les prestacions d'atur.

A les Balears al temps que es produeix l'eliminació de llocs de feina s'allarguen les jornades laborals, però és segur que si reben incentius governamentals per a canviar de tàctica i assolir el que es fa a la resta d'Europa, optin per els contractes a temps parcial amb jornades efectives a temps total, com ja es produeix ara en frau de llei: Margalida P. T. treballa de flequera en una franquícia mallorquina i li cotitzen per la meitat del temps de feina que fa. Maria C. P. amb un títol recent de llicenciada ha treballat durant dos anys en una acadèmia d'ensenyament propietat d'un contertulià televisiu que disposa de subvencions del govern per a cursos de formació del SOIB: li cotitzaren per la meitat del temps real de feina i la resta ho va cobrar en negre. Així funciona el nostre empresariat en crisi i així d'alèrgia inspectora es produeix amb un govern "de progrés" que no combat la indefensió de la gent assalariada en condicions precàries.

Entre tant un recorda una reforma laboral que amb el suport de dos sindicats ens prometia contractació indefinida quan la realitat és que hem entrat a les Balears en el tretzè trimestre consecutiu amb la contractació indefinida a la baixa. Per a la patronal tots els incentius governamentals són efímers i la contractació indefinida només serà possible quan la reducció (flexibilització) dels salaris mal avall i de les condicions de treball possibilitin que siguin el treballadors els que indemnitzin l'empresari cas de deixar l'empresa, tot i que ara tal cosa ens pugui semblar un doi (bajanada o disbarat). Així ho feien els antics esclaus per tal de comprar la llibertat.

Volen llibertat per a explotar, traficar i esclavitzar a les persones

En aquest camí la patronal es marca com objectiu acabar amb l'actual dualització del mercat de treball (els contractes fixos que generen indemnitzacions elevades) , combatre l'existència d'una legislació de protecció laboral excessivament restrictiva per a l'empresari (es tracta de possibilitar un major despotisme a les empreses), impossibilitar el grau d'indexació de les retribucions a la inflació com es produeix ara, i de fer impossible part damunt de tot, el predomini dels processos de negociació més enllà de l'àmbit de l'empresa que no permeten ajustar les retribucions a la productivitat (en el corral del patró ha de ser ell qui decideixi).

Al mig d'aquest camí, marcat per un equip econòmic neoliberal expenedor d'aquest tipus de receptes, vinculat a la nostra Universitat IB, encara pública, encara que serveixi a interessos privats, i a una caixa que va camí de la privatització, tot i que prediqui la seva obra social, s'han de trobar amb la pedra a la sabata que els impedeixi caminar, perquè a la fi el món que ens proposen els liberals és la seva llibertat per a explotar, traficar i esclavitzar a les persones: allò que han fet sempre.

Parlem

Hortensia Inés Torres, pont entre

“Cal potenciar les relacions e

Txema Bofill

Aquesta entrevista a l'Hortènsia Inés consta de tres parts diferenciades. Una, en què li preguntem sobre els seus orígens, que malauradament hem de retallar, malgrat que la seva família es mereix tot un llibre. La part central, a la qual hem dedicat més espai, tracta de la revolta del passat octubre a França. En aquesta part hi ha participat també el company Antonio Horta. I, finalment, una tercera part, que anirà separada com article a banda per raons d'espai, sobre l'educació la Catalunya Nord, que podeu llegir a la pàgina 30 d'aquest Catalunya. Aquesta està feta, bàsicament, amb preguntes enviades per Xavier Díez.

L'entrevista es va fer al restaurant Anònims, el dissabte 13 de novembre desprès de la xerrada sobre les mobilitzacions socials a França, exposada per l'Hortènsia Inés i l'Antonio Horta. Ells dos són militants de la CNT-F (francesa) que equival a la CGT de l'Estat espanyol. A Perpinyà es denominen CNT-66 que és el número de la comarca històrica del Rosselló, de la Catalunya Nord.

Hortensia Inés, professora i anarcosindicalista

Nascuda a Barcelona, Hortensia Inés és Filla d'Hortensia Torres, destacada militant cenestista i de Mujeres Libres, per tant de família cenetista pels quatre costats, exiliats a Tolosa. Com la seva mare, Hortènsia no ha deixat de militar mai al sindicat confederal, ni de participar en les seves lluites, en les xerrades, en revistes de pedagogia, i anarquistes, i en defensar els drets dels treballadors. Hortènsia ens recorda amb nostàlgia la conscienciació i l'alliberament integral fruit del maig del 68, que va viure intensament. «Foren uns dies magnífics. Vam ocupar l'institut, socialitzar cotxes, motos, «bicis». Els estudiants avui ens envegen una mica, perquè ens diuen que allò que es feia en aquell temps, avui no es pot fer, es irrepetible». Hortènsia és una flor del maig francès enmig del desencís i la desesperança actuals. Forma part de la gran família d'anarquistes, de perdedors, que s'han anat forjant i engrandint i aprenent de les derrotes i les lluites.

Deixarem per un altre dia l'odissea familiar de l'exili, l'erràtica vida del seu germà Mario, destacat militant del GARI, del qual la policia ha seguit demanant tossudament l'extradició: de Finlàndia el 1987, de Canadà el 2002, d'on ha hagut de marxar malgrat estar casat amb una canadenca. Li exigien que demostres que el que va fer amb el GARI no era terrorisme! Ens explica que avui en Mario, cantautor, per fi viu tranquil·lament a Amèrica Llatina, dedicat a la música. Experimenta la música gitana amb el flamenc amb sons indis i personals.

- Com t'has format?

- Jo m'he format quan vaig néixer a Barcelona al carrer Calders en una casa coneguda per la policia. Tenint uns pocs mesos d'edat, la policia va arribar a casa i em van sacsejar i regirar el bressol, segons em va explicar la meva mare. Jo ja vaig néixer marcada per la lluita antifranquista. La nostra casa era un lloc de contacte, on dormien, deixaven material, menjaven i passaven companys que venien de l'exterior: París, Tolosa o Perpinyà. En caure uns companys, el famós Quintela* feia la vida impossible a la meva mare i la meva àvia.

- Quins són els teus orígens familiars

El meu avi patern era de la FAI i de la CNT. Des de que era petita, he sentit parlar que era un dels pistolers de la FAI, de què anaven a veure els patrons. El meu pare va mentir sobre la seva edat per poder anar al front, el van ferir i el van tornar a Barcelona. Ell no va poder marxar a França, a l'exili, i es va amagar a les coves de Montjuïc. La família li anava a dur menjar amb cistelles amb cordes. I quan hi va haver l'indult es va entregar. Als «rojos», enlloc de fer-los fer dos anys de la mili a la Península, en feien 4 o 5 anys al Marroc. El meu avi i oncles es van refugiar a França. El meu avi matern havia sigut mestre racionalista. Fill de pagesos de Mollerussa. Com molts anarquistes era un defensor de l'esperanto. Ell va demanar anar al front d'Aragó, tot i que era pacifista, i li van demanar d'ocupar-se de les col·lectivitats.

- Com vas començar la militància?

- De ben petita. Sabia que no havia de dir res quan venia la policia. Després vaig saber que un dels homes amb gavardina era en Quintela*. Així vaig començar a militar. A partir dels 7 anys, ja a Tolosa, a casa hi havia famílies senceres sense papers i no havia de dir que teníem refugiats a l'escola.

(Fi de la primera part. Continuarà...)

- Com està la situació a França avui?

- Des de fa temps hi ha malestar. Hi ha una pèrdua sistemàtica dels drets ja adquirits pel moviment obrer. Actualment hi ha un atac a les pensions. Consisteix

en allargar el temps de treball dos anys més, quan hi ha quatre milions de joves aturats oficialment. Volen fer treballar dos anys més a la gent gran quan els joves estan sense feina. És una contradicció! Per això, aquesta reforma de pensions ha provocat un malestar general.

Ara rebran la pensió completa sols els que hagin cotitzat quaranta-dos anys i mig. Des de l'any 2003 els francesos podien jubilar-se als seixanta anys, depenent dels sectors i anys cotitzats. Ara ja no.

- Com heu reaccionat els francesos davant d'aquesta reforma?

- Amb protestes, manifestacions i vagues a tot França i sobretot hi ha hagut piquets per tot arreu, fet del qual els mitjans massius no han informat. Hi ha hagut piquets davant de fàbriques impedint l'entrada, als centres comercials, a les rotondes, en les zones estratègiques de la ciutat. Tots els dies hi ha bloquejos, encara ara, malgrat que s'ha acabat la vaga, s'aprofita per repartir propaganda i informar perquè es fan els piquets i que no estem obligats a acceptar aquesta reforma. Expliquem que el govern ens menteix.

- En què menteix el govern?

- Les seves argumentacions són mentida. Diu: «que la gent ara viu més anys i per tant ha de treballar una mica més, ja que no es pot pagar a tota la gent que es jubila». Es mentida. Hi ha diners. El govern, per un costat, exonera quantitats enormes de diners a la patronal, per l'altre, redueix els diners per pagar les pensions i les cotitzacions dels treballadors.

- Per quin motiu el govern redueix els diners als pensionistes?

- El motiu de tot això és la privatització de les pensions actuals, públiques i per a tothom, per imposar, de manera gradual, el sistema privat. La resta són excuses i invencions. És veritat que els diaris i mitjans oficials repeteixen una i altra vegada que aquesta reforma és necessària, però sols és necessària per privatitzar. Resultat: hi haurà pensions pels rics, és a dir, privades, i els que no tinguin diners, hauran de ser assistits amb pensions de misèria, malgrat que hagin treballat al llarg de la seva vida. El que ofereixen és precarietat i misèria generalitzada. I d'això la gent se n'està assabentant. Per això hi ha les protestes.

- Com és que s'han mobilitzat tants de joves i estudiants per aquests motius? Les jubilacions no els són un problema llunyà?

- Els mitjans volen fer creure que els joves no es mouen i que la reforma de les pensions no és el seu problema. Sortosament els joves són molt oberts d'esperit, i no sols tenen el problema del treball, la manca de treball, sinó també el de la jubilació. Els joves tenen les coses clares i els mitjans intenten amagar tot això amb un discurs mentider. També a part del futur gris que els imposa el govern hi ha la solidaritat. Una pancarta posava: «Mamà, nosaltres ens ocuparem de la teva jubilació!"

- Una bona pancarta, emotiva!

- Sí, en les manifestacions es veu molta creativitat, imaginació, i no hi ha pancartes de partits o eslògans partidaris. Es va junts. S'ha creat una complicitat en la lluita i confiança en els manifestants. Ens trobem a les 4 del matí en els piquets i totes les organitzacions que estem allí ens sentim solidaris i units. Hi ha complicitat, i entusiasme per una mateixa lluita.

- Expliqueu-nos el sentit de la pancarta «Cal saber continuar una vaga»

- Això prové de Maurice Thorez, secretari del PCF en el 36, que enmig d'una gran vaga va claudicar dient: «cal saber acabar una vaga». Fa anys els dirigents sindicals han expressat també que «Cal saber acabar una vaga» i nosaltres, sobretot a l'educació, diem que «cal saber continuar una vaga». En d'altres llocs i moments l'han subvertit dient «Cal saber guanyar vagues».

- De les manifestacions què més valoreu positivament?

- Molta gent no sindicada s'ha donat compte que podia fer alguna cosa, que podia bloquejar una fàbrica, que podia participar, formar part de piquets, i sortir als carrers a protestar col·lectivament i bloquejar l'economia. O sigui, constatem que molta gent nova ha pres consciencia que podia fer alguna cosa i se'ns ha ajuntat. Això feia anys que no ho veiem. Una altre fet fou que hi havia molts jubilats i gent gran, els més directament afectats, i és normal. I, com ja he explicat, valoro molt les accions conjuntes amb companys de sindicats majoritaris i d'altres, passant per damunt de les barreres sindicals i ideològiques. Vam compartir accions tots junts. Ens trobàvem a les 4 i 5 del matí. Preníem cafè i parlàvem, estàvem junts en els piquets. Això no havia passat mai. Potser és el més important que ha passat. Aquest esperit d'unió de la base, d'unió a les 4 del matí, ens ha fet més forts i solidaris. Ens dóna confiança i ganes per continuar.

- I les direccions sindicals s'han unit?

amb...

la Catalunya Nord i la Catalunya Sud

ntre la CNT francesa i la CGT”

- Les direccions sindicals han intentat coordinar les accions que s’estaven fent, però per la pressió dels de baix. Els treballadors francesos no tenen confiança en els sindicats. Sols un 4 o 5 % estan sindicats. Saben que acabaran firmant i negociant amb la patronal i govern. Aquesta vegada els dirigents sindicals no han pogut frenar les mobilitzacions com solen fer. La pressió de les basses ha sigut massa forta. Segueixen en el moviment perquè les bases estan batallant i empenyent.

- Hi ha protestes de ciutadans per les pressions dels piquets?

- Hi ha més complicitat amb els piquets que protestes. Els piquets exerceixen alguna pressió. És veritat. Hi ha qui s’emprenya. Alguns per exemple en les rotondes passen pel costat, d’altres s’aguanten i després protesten per no poder entrar als llocs de treball. Però la majoria està d’acord. Segons sondejos oficials som cap a un 70 % de la població els que veiem bé les vagues, els bloquejos i les protestes. A iniciativa nostra, de la CNT-F, vam bloquejar Correus. Impedíem la distribució de tot el dia. Els treballadors estaven d’acord en no entrar a treballar, menys un o dos. És més, són ells els que demanen els piquets, ja que estant bloquejats, no els poden deduir les hores treballades.

- I els drets dels esquirols i dels qui volen seguir explotats, no compten a França?

- Quan es tracta de defensar drets humans, drets dels treballadors, no es pot tenir en compte els que volen treballar i no fer res. L’única arma dels treballadors és la vaga i la resistència. Hi ha molts precaris, molta gent sense assegurances, sense papers, molta gent que no es pot permetre la vaga, o bé, gent ofegada amb crèdits, que no es poden permetre vagues. No hem de deixar de demanar drets per a tots pel fet que alguns volen treballar. Alguns que van a treballar estan d’acord amb nosaltres i ens ho diuen. De totes maneres bloquejar la porta d’una fàbrica no és cap cosa greu. Jo vull que els meus fills i amics no treballin dos anys més. Sempre ens critiquen, però quan aconseguim millores, o els drets que ja teníem, no se’n recorden de les crítiques i gaudeixen de les millores com tots.

- Aquí ens diuen que hi ha hagut diverses vagues generals a França

- No, no hi ha hagut cap vaga general. Els grans sindicats no han volgut. Hi ha hagut vagues generals parcials, vagues territorials, sectorials, però no una vaga general. El poble demana una vaga general i vagues «reconduibles» prorrogables, i els sindicats convoquen sols mobilitzacions generals, protestes i manifestacions nacionals.

- Què és una vaga «prorrogable», que es reclama en pancartes?

- La vaga renovable és quan l’assemblea dels treballadors en vaga decideixen continuar, o no, dia a dia. Cada sector, per exemple l’ensenyament, la salut, o l’administració pública, decideix continuar o no la vaga. Són decisions dels de què fan vaga.

- Que ens aconselleu fer a Catalunya?

- Una opció que podeu fer i que és molt popular, i que a més dóna diners per a la caixa de resistència, és bloquejar els peatges de les autopistes i es deixa sols una barrera perquè passin els vehicles gratuïtament. A França ho hem fet d’una manera una mica generalitzada. Es pot fer fàcilment amb 40 o 50 persones. Al mateix temps que es deixa passar als conductors, se’ls dóna informació i se’ls demana una aportació. Els que s’estalvien 10 euros o més, no els costa res donar un o dos euros. No és complicat i els resultats són bons. Aquí a Perpinyà ha anat molt bé als dos peatges.

- I ara, com està la situació

- Ara el moviment està hivernant, però el malestar segueix latent, i segueixen mobilitzacions menors una mica per tot arreu.

- Es farà caure el govern neoliberal de Sarkozy, o es preveu un nou fracàs?

- Fracàs no, perquè s’ha après molt en les mobilitzacions i hi ha molta més solidaritat, unió i consciència que abans. En quan al govern actual, la gent està molt emprenyada perquè ens prenen per idiotes. El govern fa molta propaganda dient que la reforma ja ha estat aprovada constitucionalment, i que és legal, i ens tira a la cara que totes les protestes són il·legals i no apropiades. La volen fer passar de totes maneres. Per a nosaltres, vingui el govern que vingui, l’important és que la gent està més preparada per defensar i aconseguir drets al carrer, sense confiar en els parlamentaris.

- I el partit socialista, a l’oposició i futur beneficiari de les revoltes, què hi diu?

- Els socialistes diuen que si els votem al 2012, tindran en compte el problema de les pensions, i canviaran la llei actual. Però no parlen de retornar la jubilació als seixanta anys. Aquests polítics no parlen clar, ni exposen el que faran. Són ambigus. Cal recordar que una de les màximes líders socialistes, Martine Aubry, va dir que cal allargar el dia de la jubilació. Però ara estan en contra la reforma de les pensions i se’ls comença a veure en les manifestacions, ja que s’acosten les eleccions.

- Com expliqueu que a Espanya, sent pitjor la situació dels treballadors, hi hagi menys mobilitzacions?

- A França hi ha una gran tradició sindical i de protestes estudiantils, com també dels sectors precaris i aturats. A Espanya, després de 40 anys de franquisme i després dels pactes de la transició i retallades de drets dels treballadors, es fa difícil manifestar-se. Vosaltres coneixeu més la situació, segurament hi ha molts altres factors, però en relació amb les protestes, sabem que han posat moltes condicions i dificultats per poder-se manifestar.

- Els precaris, aturats i immigrants han participat a les mobilitzacions?

- Molt poc. Els precaris han participat sols a les grans manifestacions, però no tant en la lluita del dia a dia. Els immigrants han participat molt poc, sols els que estan sindicats, que són pocs. Per exemple, en el sindicat de neteja de la CNT a París, la majoria són immigrants, i aquests sí que es van manifestar. I cal dir, que la CNT és el sindicat més important de neteja de París.

- Estaríeu d’acord en participar al Catalunya de manera regular, o bé fent dossiers extra on ens expliqueu el que passa a Catalunya Nord?

- I tant! Som diverses persones, sobretot dones, que estaríem disposades a escriure i assumir una corresponsalia i que estem interessats en millorar vincles i intercanvis. Tenim una relació fluida amb els companys de la CGT de Girona i ens agradaria està més connectats amb els sindicats i sectors de la CGT.

** L’inspector Eduardo Quintela, notori torturador i assassí franquista. Va organitzar la policia política a Barcelona a partir de 1939. A les seves ordres estaven els germans Creix.*

> LES FRASES...

“Molta gent nova ha pres consciencia que podia fer alguna cosa”

“L’única arma dels treballadors és la vaga i la resistència”

“La gent està més preparada per defensar i aconseguir drets al carrer”

Barcelona, 17 de Desembre. Auditori del Museu d'Història de Catalunya

Acte de Clausura "1910-2010: Cent Anys d'Anarcosindicalisme"

Al costat de l'exposició que es portarà a terme al llarg del gener de 2011, aquest acte tanca les Jornades Confederals de commemoració dels Cent anys de l'Anarcosindicalisme, que es van iniciar a Madrid, van passar per Saragossa, València i Màlaga i que, al costat de la resta d'actes que s'han organitzat paral·lelament en diverses ciutats, volen retre homenatge a totes i tots els que van lluitar i lluiten per la pervivència de La Idea.

L'acte de clausura: "1910-2010: Cent Anys d'Anarcosindicalisme", tindrà lloc divendres 17 de desembre, a les 18 h. a l'Auditori del Museu d'Història de Catalunya, Plaça de Pau Vila 3 (Palau de Mar), Barcelona, amb una ponència a càrrec de Tomás Ibáñez i amb les intervencions de Jacinto Ceacero, secretari general de la CGT, Bruno Valtueña, secretari general de CGT Catalunya, i Àngel González, secretari general de CGT Barcelona.

Organitzen: Fundació Salvador Seguí i Secretariat Permanent de la CGT

Més mobilitzacions després del 29-S: cal una nova vaga general

- **Barcelona, 13 de novembre**: Un miler de persones, pertanyents al sindicalisme alternatiu i els moviments socials, es van manifestar pels carrers del centre de Barcelona convocades per l'Assemblea de Barcelona per demanar que la crisi, que ha causat el sistema financer, no la paguin els treballadors i treballadores, i per reclamar la convocatòria d'una segona vaga general. Des de l'Assemblea de Barcelona, organ ampli de coordinació, de resistència i d'acció, es fa una crida als ciutadans i ciutadanes de Barcelona a seguir mobilitzant-se contra la crisi, a continuar el procés que va obrir la vaga general del 29-S.

- **Tarragona, 13 de novembre:** Unes 200 persones es van manifestar pels carrers de Tarragona, convocades per la Coordinadora Repartim el Treball i la Riquesa, sota el lema "Continuen les retallades socials i laborals, continua la lluita!". La Coordinadora està integrada per una quinzena de col·lectius socials, organitzacions de l'Esquerra Independentista i sindicats anticapitalistes (entre ells la CGT) del Camp, que han volgut mostrar de nou el seu rebuig a les successives reformes laborals i a l'immobilisme dels sindicats majoritaris davant les retallades socials i laborals, i la voluntat de seguir conscienciant a la població de la necessitat d'augmentar el ritme i el nivell de les mobilitzacions, tant socials com laborals, perquè aquesta és la única manera d'aturar les retallades imposades i que afecten al total de la ciutadania.

- **Vallès Oriental, 24 de novembre**: Des de diversos col·lectius i organitzacions del Vallès Oriental (entre ells la CGT) que porten uns mesos establint una dinàmica d'organització conjunta de mobilitzacions, es van convocar de forma simultània el dia 24 concentracions a Granollers (Plaça de la Porxada), Mollet del Vallès (Plaça Pau Casals) i Sant Celoni (Plaça de la Vila). Cal potenciar una resposta efectiva a les retallades socials i laborals, que requereix d'una mobilització perllongada en el temps, que modifiqui la consciència col·lectiva. En aquest sentit, per a donar continuïtat a la lluita, es va acordar convocar el 19 de desembre una manifestació comarcal a Granollers.

- **Barcelona, 30 de novembre**: La CGT de Barcelona va convocar una concentració el 30 de novembre a Via Laietana/Jaume I, amb l'assistència de prop de 100 persones, contra la reforma laboral i les retallades socials. Per a la CGT, les respostes sindicals i socials que aquest vergonyant panorama social i laboral es mereix, passen necessàriament per l'ocupació del carrer, la mobilització social, la convocatòria de vagues per empreses i sectors, en camí d'una nova vaga general.

Resultats d'algunes eleccions sindicals

Immersos en ple període d'eleccions sindicals, us facilitem els resultats produïts en les eleccions sindicals realitzades en algunes empreses:

- Metro de Barcelona
CGT es manté com a primera força sindical i passa de 8 a 9 delegats/des en relació als resultats de les eleccions anteriors del 2006. A continuació els delegats obtinguts per cada sindicat (entre parèntesi els delegats que tenien abans): CGT 9 (8), UGT 7 (5), CCOO 5 (6), SU 3 (4), CPTC 2 (3), CIM 1 (1)

- Autoritat Portuària de Tarragona
CGT es converteix en la primera força sindical, passant de 2 a 5 delegats. Els delegats es reparteixen de la següent forma:
Col·legi especialistes i no qualificats: CGT 2, CCOO 1
Col·legi tècnics i administratius: CGT 3, UGT 2, USOC, 2, CCOO 2, SPPP 1
Totals: CGT 5, CCOO 3, UGT 2, USOC 2, SPPP 1

- Hospital Clínic de Barcelona
APIHC (Sindicat d'infermeria) 9, CC.OO 6, CGT 4, UGT 4, SAE (Sindicat Auxiliars d'infermeria) 2, CATAC 0, SATSE (Sindicat d'infermeria) 0, AIPS (Sindicat que representa a totes les categories) 4, SICTESS (Sindicat de Tècnics) 2
Les eleccions van ser impugnades per SATSE, perquè la Categoria d'Auxiliars d'Infermeria va ser afegida en el Col·legi de Qualificats. El laude va ser favorable al Sindicat impugnant, però la Direcció del centre va fer cas omís. CGT ha impugnat el laude.

- Roca Sanitaris Gavà
Els resultats de les eleccions sindicals a Roca Sanitaris de Gavà han deixat un comitè amb el següent repartiment de delegats:
Col·legi de tècnics i administratius: UGT 5, CCOO 3, CGT no va poder presentar candidatura.
Col·legi d'especialistes: CCOO 5, CGT 4, UGT 4
Total: UGT 9, CCOO 8, CGT 4
L'anterior comitè tenia 23 delegats repartits així: UGT 9, CCOO 8, CGT 6
Degut a la disminució de plantilla pels nombrosos acomiadaments tots els sindicats han perdut vots i el comitè ha passat de 23 a 21 delegats.

- TV3
Increment important de delegats del sindicalisme corporatiu representat per CTTVC. CGT ha perdut un delegat passant de 3 a 2.
A continuació el repartiment de delegats entre els diferents sindicats, entre parèntesi els que tenien abans: CCOO 8 (10), CTTVC 8 (4), SPC 4 (4), CGT 2 (3), UGT 1 (2)

- Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya (FGC)
Repartiment de delegats en les eleccions sindicals realitzades recentment, entre parèntesi els delegats obtinguts en les eleccions del 2006: UGT 13 (14), CCOO 6 (5), SEMAF 3 (2), CGT 1 (2).

- Centre Geriàtric del Maresme (CGM)
CGT 1, CCOO 4. CGT es presentava per primera vegada.

- Asociación Bienestar y Desarrollo (BCN)
CGT 1, UGT 2, CCOO 14. CGT es presentava per primera vegada.

- Caja Madrid de Balears
ACCAM 4, SABEI-CGT 3, CCOO 2

- EPRTVIB (IB3)
A l'Ens Públic de Ràdio i Televisió de les Illes Balears (IB3), on es triaven 3 delegats de personal, han resultat elegits els tres companys que es presentaven per la CGT. D'aquesta forma, CGT amplia la seva majoria en tot el grup d'empreses, privades o no, muntades al voltant de l'ens públic IB3, ja que tenim la representació laboral majoritària en les empreses: Salom, TSA, SBT, Ràdio de les Illes Balears i, ara, també el propi personal de l'Ens Públic.

- CAM Balears
A les eleccions a la Caja de Ahorros del Mediterraneo a les Illes Balears, el SABEI-CGT ha obtingut majoria absoluta, 9 d'un total de 13 delegats.

- CAM Barcelona
CGT 6, SICAM 4, UGT 3

- Reus Esport i Lleure
CGT 2, CCOO 3

CGT crida a la solidaritat amb el poble saharaui, però també a la solidaritat amb les lluites del poble marroquí

L'ELAOPA és un espai alternatiu al Fòrum Social Mundial

En solidaritat amb el poble saharaui

En solidaritat amb les lluites populars i sindicals al Marroc. Contra la tirania de la monarquia alauita

CGT d'Andalusia

El Comitè Confederal de la CGT d'Andalusia, davant els greus esdeveniments que estan passant en el Sàhara Occidental, ocupat per la monarquia alauita,declara el següent:

- 1r. La seva total solidaritat i suport a la lluita del poble saharaui pels seus drets i la denúncia de la brutal agressió soferta per part de l'exèrcit i la policia marroquina sobre la població, que ha provocat la mort de diverses persones, altres ferides i milers de detencions. Avui és impossible saber la veritat del que ha passat. Ja la monarquia alauita té sobrada experiència a fer desaparèixer cadàvers com va fer en les massacres de Casablanca dels anys 80 on van desaparèixer centenars de cadàvers (alguns dels quals han aparegut recentment en fosses comunes) mentre les xifres oficials de morts parlaven de 15 persones.

- 2n. Volem denunciar també l'actuació d'elements al servei del Ministeri de l'Interior marroquí incitant a les i els colons marroquins a atacar i atemorir a la població saharaui, així com el cultiu de l'odi entre pobles germans com el marroquí, el saharaui i l'algerià, un odi encoratjat per les estructures de poder. Van ser policies marroquins de paisà, disfressats de "societat civil", qui van agredir a periodistes espanyols en el tribunal de Casablanca uns dies abans dels fets d'El Aaiun.

- 3r. Ressaltar la responsabilitat en aquest conflicte del colonialisme europeu, en aquest cas de l'espanyol i el francès, creant fronteres artificials i un aparell estatal dictatorial, representat per la monarquia alauita que els va substituir en l'opressió del seu poble.

- 4t. Expressar també la nostra preocupació per la utilització d'aquest conflicte per a potenciar una animadversió contra el Marroc i per la falta de solidaritat amb les lluites del poble marroquí. Sidi Ifni, que va deixar de ser colònia espanyola sis anys abans que el Sàhara Occidental, va ser ocupada militarment en l'any 2006, sofrint una brutal repressió sense que tot just s'escoltessin veus de solidaritat en l'estat espanyol. El Rif, que va deixar de ser protectorat espanyol solament 19 anys abans que el Sàhara Occidental, encara espera avui les excuses per part de l'estat espanyol del major crim comès en la seva història per l'exèrcit espanyol: l'ús de gasos tòxics contra la població civil. L'estat marroquí no solament nega

el dret a l'autodeterminació del poble saharaui, sinó que també nega la identitat amazigh, majoritària al Marroc. Les presons del Marroc tenen presos i preses polítics saharauis, però també de companyes i companys de la ANDCM (Associació Nacional de Diplomats/des en Atur), de defensors de drets humans, comunistes, imaziguem, islamistes…

5è. Per tot això, la CGT-A crida a la solidaritat amb el poble saharaui, però també a la solidaritat amb les lluites del poble marroquí, contre l'enemic comú, la monarquia alauita, i, en general, amb les lluites de tots els pobles de la regió per la seva llibertat i contra les seves dictadures, més enllà de les fronteres imposades pel colonialisme.

6è. Finalment, CGT-A exigeix la creació d'una Comissió Internacional d'Investigació de l'ocorregut en el Sàhara Occidental i la celebració del Referèndum d'Autodeterminació com una sortida justa i possible perquè el poble saharaui decideixi lliurement la seva destinació.

Com deia una dona saharaui en una ciutat d'Andalusia: "el poble saharaui mai besarà la mà del rei", mai se sotmetrà a la monarquia alauita.

La lluita del poble saharaui, un clam en el desert

Joan M. Rosich, afiliat a CGT Reus

El passat 8 de novembre les forces de seguretat del Marroc irrompien per la força, a primera hora de matí, en el campament de resistència saharaui de Gdeim Izik, situat als afores d'Al-Aaiun, on hi havia acampades des del 10 d'octubre unes 20.000 persones que protestaven per les condicions de marginació i precarietat que pateixen els i les saharauis que viuen en els territoris del Sahara Occidental, un territori ocupat pel Marroc des de 1975, havent-se convertit en uns marginats i exclosos en la seva pròpia terra. La intervenció militar i policial, un atac premeditat i indiscriminat, va arrasar el campament causant nombrosos ferits, segons informaven representants del comitè d'organització del campament. El govern marroquí, per a actuar amb total impunitat havia expulsat durant els últims dies a la premsa estrangera, als observadors i els parlamentaris europeus que volien visitar el campament de protesta. No volien testimonis que s'adonessin de la brutalitat amb que s'han emprat contra els saharauis, entre ells moltes dones, nens i persones ancianes.

La revolta es va estendre posteriorment a la ciutat d'Al-Aaiun, capital del Sàhara Occidental, on havien retornat les persones expulsades del campament de Gdeim Izik, amb durs enfrontaments per tota la ciutat i una implacable repressió policial i militar, amb edificis institucionals incendiats i les forces policials i militars assaltant per la força nombrosos domicilis saharauis, una situació que va acabar en un veritable bany de sang. Grups de colons marroquins donaven suport a les forces policials i militars en la seva actuació repressiva, mentre els i les saharuis es mobilitzaven i ocupaven els carrers dels seus barris i algunes avingudes principals.

Ens els dies posteriors una repressió implacable va caure sobre la població saharaui. Fonts saharauis han denunciat desenes de morts, centenars de ferits, centenars d'empressonaments, tortures, assalts i destroses en nombrosos domicilis de saharauis, tot en mig d'un bloqueig informatiu total, amb la prohibició de l'entrada de periodistes i una manipulació informativa brutal per part de les autoritats marroquines, només trencada per les informacions enviades per diversos membres de col·lectius de solidaritat europeus amagats en domicilis saharauis, i per una intensa utilització d'internet per part de les associacions saharauis i de solidaritat amb la seva lluita.

La situació a la ciutat d'El Aaiun segueix sent greu, la repressió contra la població saharaui per part de les forces policials i militars del Marroc, amb el suport de grups de colons, segueix en marxa, una veritable campanya de repressió i extermini, sota la mirada distant dels organismes internacionals. Una situació que també es reprodueix a més petita escala en altres ciutats del Sàhara (Smara, Dahla, …) I mentrestant, el govern espanyol calla i no es pronuncia ni condemna, presoner dels seus acords i interessos econòmics (pesca, fosfats, turisme, deslocalització d'indústries) i en matèria d'immigració amb el Marroc (en la funció de policia de fronteres de la UE), i per no despertar la mobilització marroquí reivindicant la marroquinitat de les places colonials espanyoles de Ceuta i Melilla. Cal posar de manifest la passivitat del Govern espanyol, la seva ambigüitat, el mirar cap a l'altre costat davant la violació permanent dels drets humans que sofreix la població saharaui.

El poble saharaui porta lluitant més de 35 anys per la seva terra, primer contra el colonialisme espanyol i ara contra el marroquí. La lluita pacífica que en l'actualitat porta a terme el poble saharaui pel dret a ocupar la seva terra, està sent salvatgement reprimida per la dictadura del monarca Mohamed VI amb la col·laboració, per acció o omissió, dels governs de la UE i EEUU.Per això cal expressar la nostra enèrgica indignació pel que està passant, estendre la solidaritat amb el poble saharaui i exigir el cessament immediat de la repressió que impunement realitzen la policia i l'exèrcit marroquí sobre la població civil sahrauí, que son assetjats i sotmesos a la repressió més ferotge.

IX ELAOPA (Trobada Llatinoamericana d'Organitzacions Populars Autònomes)

22, 23 i 24 de Gener de 2011, Sao Paulo, Brasil

Comissió Organitzadora IX ELAOPA

Aquest trobada s'iniciava l'any 2003, com un espai alternatiu al Fòrum Social Mundial (FSM), en el qual no participen els partits politicos, ONG's i ni representants de governs; entitats que difereixen de la realitat i de les intencions de les nostres organitzacions.

El ELAOPA significa ajuntar-se, trobar-se i articular la lluita de les organitzacions populars d'America Llatina, posant-se com actors amb base en les seves necessitats, realitats i aspiracions. Pretén ser un catalitzador de la lluita popular, amb real independència de classe, amb l'objectiu d'una major integració dels moviments socials i organitzacions autònomes en les diferents parts de Llatinoamèrica.

Fins ara les trobades s'han celebrat a Brasil (2003), Bolívia (2004), Argentina (2005), Uruguai (2006), Xile (2007), Brasil (2008), Argentina (2009) i Uruguai (2010), participanthi organitzacions diverses: grups sindicals i sindicats, col·lectius culturals, muralistes, grups de teatre, moviment dels piqueteros, aturats/des i moviments de lluita per la terra, col·lectius feministes, centres socials, ateneus, organitzacions camperoles, ecologistes, col·lectius de defensa dels drets humans, organitzacions d'estudiants...

Uns dels eixos principals en les trobades ha estat la construcció del poder popular, des d'una perspectiva autònoma i popular, és a dir, des de baix, capaç de resistir a l'opressió i crear alternatives de lluites conjuntes, a partir de la solidaritat entre les i els companys agredits.

La coordinació i articulació dels moviments socials són necessàries per a poder enfortir la construcció del poder popular a partir de la participació de totes i tots, i desenvolupar reflexions i analisis col·lectives que puguin proporcionar les eines i suggerir formes per a la lluita anticapitalista.

Per asisitir a la Trobada 2011 les inscripcions es poden fer fins al 10 de gener de 2011, cal fer una contribució d'inscripció de 25,00 reals (moneda local) per costos de l'alimentació i infraestrutures. La trobada serà en el Centre de Formació Campo Cidade do MST/Regional SP , en la ciutat de Jarinú, Grand So Paulo. Per inscripcions i dubtes: ixelaopa@riseup.net

Amunt els que lluiten !

Més informació a: www.elaopa.org

No podem permetre que any rere any, segueixin assassinant dones davant la vista impune de tota la societat

L'ensenyament de la religió ha de sortir de l'escola pública

BALA PERDUDA

In voce

Toni Àlvarez

Fa uns dies van absoldre a les vuit persones que vam anar a judici, el passat més de novembre, per fer unes pintades al terra de la Rambla de Tarragona promovent l'objecció fiscal a la despesa militar. Després d'una suspensió judicial, de les diligencies prèvies dels mossos d'esquadra que van efectuar la nostra identificació (i que no es van presentar al judici), de la presentació de l'ajuntament com a acusació particular, d'un judici de faltes per reclamar 290 euros en concepte de danys,…molts milers d'euros de diner públic després: absolució.
Varies reflexions al respecte. La primera és la total i absoluta subtracció que ha fet el poder de l'espai públic i comú, o sigui del carrer. I és que el mateix denunciant no va tenir el més mínim inconvenient en embrutar els carrers de la ciutat amb centenars de pintades als passos de vianants, amb una absurda campanya publicitària institucional. Queda clar que es jutja el missatge, no el "deslluïment" o embrutar el carrer. Què és embrutar el carrer? Doncs depèn de qui ho fa i que hi diu. Aquesta comparativa ens hauria de mostrar el lloc que ocupen els drets en aquesta democràcia tetranual. La fiscal ja ho deia, són els gestors. Sí, però no els amos.
La segona és el fet que l'ajuntament fes una denuncia penal quan te tota una normativa "ciutadana" per castigar i reprimir aquests actes "incívics". Una forma d'actuar que la jutgessa va condemnar i recriminar a la seva sentència i que va evidenciar que la tipificació de falta lleu respecte als fets no li devia semblar prou càstig. En aquest sentit val la pena destacar que el solidari i pacifista ajuntament de Tarragona demanava el doble de la petició fiscal. Ganes de quedar en evidencia, una vegada més. No els hi són prou repressives les seves normes cíviques?
La tercera és la pròpia sentència: acostumats com estàvem a les extravagàncies judicials en el temps dels insubmisos, quan els jutges "per la democràcia" s'inventaven mil historias a les seves sentències per absoldre'ns (quan ho feien), no ens hauria d'agafar de sorpresa a alguns la graciosa sentència. I és que aquesta s'empara en què una de les demandades no va pintar "porque se le da mal pintar lo cual deja en la duda de que si la pintada constituyó un embellecimiento del suelo, y una manifestación artística, ya que pintaron quienes sabían, o, por el contrario, lo estropeaban estéticamente.(…) los denunciados , a quienes hay que creer, ya que no hay prueba en contrario…" Alegria al sortir del jutjat amb la sentencia in voce absolutòria, mai estar de menys marcar un gol al poder i fer-ho des d'un òrgan que acostuma a creure la versió policial i oficial de forma rutinària. Seguirem in voce, amb pinzell, amb pancartes , continuarem fent i desfent perquè el carrer no sigui el seu camp, sinó el de totes. Inclòs el dels cínics.

De nou contra el cementiri nuclear

Redacció

Centenars de persones han tornat a mobilitzar-se el 7 de novembre al migdia pels carrers d'Ascó en contra de la possible ubicació al municipi del magatzem temporal centralitzat (MTC) de residus nuclears. L'acte, que va transcórrer amb una forta presència policial, va ser convocat per la Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya (CANC) i va comptat amb l'assistència de veïns de la Ribera d'Ebre i comarques properes, així com de representants polítics, sindicals i socials. La CANC va reiterar que l'opció d'Ascó per acollir el MTC continua viva i ha manifestat que iniciarà una campanya perquè els catalans no votin els partits que no han signat el compromís contra el MTC.
Més de 1000 persones van expressar de nou la seva oposició a la ubicació a Ascó del cementiri nuclear en una manifestació que va passar pel centre de la població i va acabar a la plaça de l'Església, davant de l'Ajuntament. L'acte va acabar amb diversos parlaments denunciant que l'opció preferida pel govern espanyol es Ascó i que les declaracions de que la localitat valenciana de Zarra serà la seu del cementiri nuclear, només son una cortina de fum per tal de desmobilitzar l'oposició a la instal·lació del cementiri a Ascó i guanyar temps fins a després de les eleccions catalanes per a fer pública la decisió i pactar amb el partit guanyador a Catalunya.
Ja a la plaça de l'Església, van iniciar els parlaments Roser Vernet, activista implicada en diversos moviments socials del territori, que va denunciar que "la classe política del país no és capaç de fer valer la resolució que va aprovar el Parlament en aquesta legislatura, en la qual es rebutjava la ubicació de l'MTC en qualsevol municipi de Catalunya". Va seguir el fil d'aquestes paraules el coordinador territorial d'Unió de Pagesos a l'Ebre, Joan Montesó, el qual va aixecar els ànims repetint amb convicció que "No passaran".
El portaveu de la CANC, Sergi Saladié, va valorar positivament l'assistència a la manifestació, ja que "costa molt mobilitzar la gent perquè el govern espanyol llença missatges desmobilitzadors, anunciant el nom de Zarra, que no és cert, i la gent ja es pensa que el cementiri no vindrà a Ascó". No obstant, Saladié va reiterar que el municipi riberenc continua sent un candidat per acollir la instal·lació nuclear. "Si fos Zarra, el Consell de Ministres ho hauria de dir abans de la campanya electoral per deixar tranquils a Montilla i Mas. És inviable que ho decideixin durant la campanya, ho diuen els mateixos ministres, de manera que la cosa va per a llarg", ha assegurat.
També va advertir que els darrers moviments del govern espanyol havien volgut fer creure que Ascó no és el candidat predilecte per instal·lar el cementiri nuclear: "L'informe tècnic fet pel Ministeri d'Indústria que situa Zarra com a primera opció i Ascó com a segona s'ha utilitzat com una autèntica cortina de fum. Es tracta d'un document polític disfressat d'informe tècnic que busca desmobilitzar la ciutadania de Catalunya, treure el tema del cementiri de la campanya electoral i guanyar temps per prendre la decisió després dels comicis al Parlament.
Segons el portaveu de la CANC, el govern espanyol encara no havia anunciat el nom del municipi que acollirà el MTC perquè "esperava la configuració del nou Govern, de CiU o de sociovergència, iniciar negociacions amb aquest nou Govern i decidir el moment oportú per anunciar-ho". Saladié també ha manifestat que el PSC i CiU no han signat el compromís amb la CANC contra el cementiri nuclear perquè "alguna cosa amaguen, no es comprometen a res i esperen el moment per negociar amb el govern de l'Estat". "Mas i Montilla han fet declaracions contradictòries, confonen l'opinió pública i així deixen les portes obertes a negociar després de les eleccions", va subratllar.

Absolts els vuit antimilitaristes acusats de fer pintades a Tarragona

Redacció

El 10 de novembre va tenir lloc a Tarragona el judici de faltes contra vuit membres de la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau, que van ser denunciats pels Mossos i pel consistori, per haver fet unes pintades al terra de la Rambla Nova el passat 19 de juny.
Des de la Coordinadora sempre es va defensar que les pintades formaven part de la campanya d'objecció fiscal que fan anualment, així com han sostingut que es va tractar d'una acció pacífica i reivindicativa. A les pintades es podia llegir 'Retallem la despesa militar, fem objecció fiscal'.
La jutgessa els ha absolt i no hauran de fer front als 290 euros de multa que demanava la fiscal de l'acusació. Se'ls acusava de deslluïment de l'espai públic. Finalment però, han quedat absolts. La jutgessa ha considerat que la via penal no era l'adequada per resoldre aquest fet, sinó que s'hauria d'haver fet per la via administrativa, a través de l'Ordenança municipal de convivència cívica.
A més, ha considerat que no s'ha pogut demostrar que una de les pintades que l'Ajuntament va ordenar netejar l'haguessin fet membres de la Coordinadora, perquè hi han hagut contradiccions en la ubicació de la mateixa. La fiscal de l'acusació demanava dos dies de localització permanent i fer front a una multa de 290 euros per pagar el cost de la neteja.
Pocs minuts abans de començar el judici, una vintena de persones es van concentrar a les portes del jutjat d'instrucció número de 6 de Tarragona per donar suport als vuit acusats. A les pancartes es podien llegir frases com 'Cap exèrcit defensa la pau' o 'No es jutja pintar. Es jutja el missatge'.

La despesa militar espanyola segueix augmentant en temps de crisi

Redacció

El Centre d'estudis per a la Pau JM Delàs elabora un resum de l'informe sobre els pressupostos militars per al 2011. Cada any, després que el Govern espanyol aprovi els pressupostos generals de l'Estat, el Centre d'Estudis per a la Pau JM Delàs (Justícia i Pau), elabora un informe de la despesa militar real, que inclou no només el pressupost del ministeri de Defensa, sinó també totes aquelles partides militars que es troben repartides per altres ministeris.
Segons l'informe d'aquest any, el pressupost del ministeri de Defensa per a l'any 2011 ascendeix a 8.560,09 milions d'euros i suposa, segons el Govern, una disminució del 7,7% pel que fa a l'any 2010. A pesar d'això, la despesa militar total és bastant més elevada, ja que hi ha despeses que encara que són militars, no estan comptabilitzades en el Ministeri de Defensa i estan repartides per altres ministeris. D'aquesta manera, la despesa militar total ascendeix a 17.217,88 milions d'euros i suposa una disminució del 5,19% pel que fa a 2010. A més, cal afegir que cada any hi ha una important diferència entre el pressupost inicial i el finalment liquidat. En el 2010 no és un excepció i no ho serà en el 2011. Així doncs, podem afirmar amb tota probabilitat que la despesa militar espanyol augmentarà en un període de crisi. L'informe inclou taules i dades referents al pressupost liquidat del ministeri de Defensa de l'any 2009 i 2010; els principals indicadors de despesa militar; i la R+D militar ; entre altres.
Podeu descarregar-vos un resum de l'informe a:
www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article4613

El racisme i el feixisme són fills del capitalisme

Secretaria d'Acció Social
CGT Catalunya

Ens trobem en un context en què els missatges i les propostes de caràcter racista i xenòfob es van estenent, per un costat entre els partits de l'arc parlamentari, el PP de forma especial però també en sectors d'altres forces polítiques, i per l'altre entre partits emergents de caràcter clarament ultradretà com Plataforma per Catalunya, que intenten aglutinar els diferents sectors de l'extrema dreta que fins ara tenien un paper totalment marginal.
Europa s'està dretanitzant, i el nostre país no n'és una excepció. Per això és important mobilitzar-nos, cal recuperar el carrer i mostrar el nostre rebuig frontal al feixisme i a les diferents formes d'autoritarisme. En primer lloc per una qüestió d'història, de recuperar i defensar la nostra memòria anticapitalista, d'homenatjar i recordar a totes aquelles persones que han lluitat contra el feixisme i el capital.
La dictadura feixista de Franco va ser un règim d'opressió que coartava les llibertats individuals i col·lectives, explotant i sotmetent a tota la població. No hem d'oblidar, però, que aquest tipus de règims, com va passar a Alemanya o Itàlia, van ser formes que va adoptar el capitalisme en èpoques concretes en les quals els seus interessos es van veure amenaçats, i els mitjans democràtics de control i de repressió contra les lluites populars no van ser suficients. La dictadura es va acabar, però no per això la repressió i l'explotació que sota una altra etiqueta, altres valors i amb altres formes més "democràtiques", segueixen perpetuant l'explotació de la classe treballadora i l'opressió de les persones, especialment contra totes les que s'atreveixen a mostrar la seva oposició al capitalisme.
La democràcia amaga una dictadura econòmica que mercantiliza les relacions humanes, que converteix a les persones en força de treball, i que estableix un sistema basat en el benefici econòmic a costa de l'explotació humana, no humana i de la pròpia naturalesa. Oblidar que, a pesar de les seves diferències, la "democràcia" actual i el feixisme són les dues cares de la moneda capitalista seria cometre un greu error. Per això l'antifeixisme no és només un exercici de memòria, té el seu sentit en el present.
Cada dia ens trobem al carrer situacions en que veiem a gent contra la paret, acorralats, i en molts casos detinguts, simplement pel color de la seva pell, o els seus trets facials, sota l'empara de les lleis i el beneplàcit, i fins i tot l'alè, de molts partits polítics i mitjans de comunicació que fomenten el racisme amb les seves notícies i tertúlies. Racisme que cala en una població cada vegada més descontenta amb la seva situació vital, creada pel sistema econòmic imperant, però que no acaba de veure realment quins són els seus interessos comuns i quins els seus veritables enemics.
Quotidianament veiem com hi ha partits polítics i mitjans de comunicació que no difereixen gaire en formes i actuació de les directrius de l'extrema dreta, assenyalant als sectors més indefensos de la població com els responsables de les misèries que el propi capitalisme provoca. Una ultradreta que ara vol anar maquillada de demòcrata i de defensora de la classe obrera, que llança missatges xenòfobs

i identitaris que tracten d'enfrontarnos entre nosaltres. Un exemple clar és l'auge que estan tenint els partits de l'extrema dreta a Europa, que a poc a poc van augmentant les seves quotes de "poder", gràcies a la qual cosa es va consolidant un feixisme de carrer molt més radicalitzat en discurs i formes que actua, moltes vegades, sota l'empara de l'autoritat.
Lluny de lamentar-nos i acoquinarnos, hem d'actuar i plantar-los cara, recuperar el carrer i el contacte amb la gent, autoorganitzar-nos, sense deixar que el racisme, el feixisme i la xenofòbia puguin créixer en els nostres barris o ciutats, ja que com més creixin ells més difícil serà aconseguir una societat més justa, lliure i solidària.
Així de fàcil. La nostra proposta enfront d'aquesta forma de vida imposada per les relacions capitalistes és l'autoorganització, l'antiautoritarisme i l'acció directa, el treball de base i assembleari per a intentar modificar la nostra quotidianitat i acabar amb la mercantilització de la vida.La lluita és cada dia, en els nostres barris, en els centres de treball i d'estudi. S'han perdut els espais de trobada entre la gent, que a poc a poc hauríem de recuperar, així com la possibilitat d'actuar en el carrer. La democràcia ha generat tot un sistema que només permet als "ciutadans" (una etiqueta amb la qual el sistema tracta de posar-nos a totes al mateix nivell: explotats/des i explotadors/es, opressors/es i oprimits/des) actuar dintre d'uns camins establerts i ha convertit les urnes en l'única forma d'expressió que ens queda.Al seu torn, el capitalisme ha fet del carrer un espai limitat al trànsit de mercaderies, entre elles nosaltres, i a l'admiració compulsiva d'aparadors. És necessari que recuperem el carrer com lloc de trobada entre iguals i d'enfrontament amb el capital i l'estat. Per això, el dia 20 de novembre, vam sortir a manifestar-nos a Barcelona i fer present la nostra oposició a l'Estat, al feixisme i a qualsevol forma d'opressió.

Mobilització antifeixista a Barcelona el 20-N

Secretaria Comunicació
CGT Catalunya

El dissabte 20 de novembre, convocades per la plataforma Unitat contra el feixisme i el racisme, i coincidint amb el 35è aniversari de la mort de Franco, més de 500 persones es van manifestar a Barcelona per rebutjar els discursos xenòfobs i racistes de determinats partits polítics, per exemple Plataforma per Catalunya i el Moviment Social Republicà, que es presentaven a les eleccions al Parlament de Catalunya sota un programa que atia l'odi contra la població immigrant a base de falsedats, mentides i prejudicis infundats. Des d'Unitat contra el feixisme i el racisme (http://unitatcontraelfeixisme.wordpress.com/) també es critiquen durament les propostes de caràcter racista que sosté el Partit Popular i es reivindica la convivència en la diversitat.
La manifestació va ser un crit de protesta per l'augment dels discursos xenòfobs i amb una forta càrrega de populisme ultradretà, en una campanya electoral fortament marcada per la falsa problematització del col·lectiu immigrant i el seu encaix social.
Els i les manifestants van sortir de Plaça Universitat, darrere la pancarta de capçalera amb el lema "Unitat contra el feixisme i el racisme. Per la convivència en la diversitat" corejant consignes com "Nazis no"," Anglada feixista, tu ets el terrorista", "Cap persona és il·legal" o "Llibertat d'expressió, pels feixistes no".
La manifestació, en alguns sectors molt sorollosa, va comptar amb l'assistència de diferents col·lectius i organitzacions, entre les quals la CGT de Catalunya, que va lluir una pancarta pròpia on es podia llegir "El feixisme i el racisme son fills del capitalisme". Altres pancartes contenien lemes com "Ni feixisme, ni racisme dins el Parlament", "Que no ens enganyin, no a la política de la por", "Llei de partits per tots o per ningú, prou impunitat feixista, ni PxC, MSR, DN, Falange. Assassins" o "Defensem la convivència en la diversitat"
La falsa problemàtica en relació a la immigració, s'ha posat en el centre de la palestra a costa d'esgarrapar vots i davant la inoperància dels polítics capitalistes per sortir de la crisi, i amb la voluntat de trobar un culpable a la situació econòmica que patim per culpa de les males arts dels banquers, especuladors i mafiosos al servei del capital.
La formació filofeixista i xenòfoba Plataforma per Catalunya va ser contínuament increpada, de la mateixa manera que el seu líder Josep Anglada.
La manifestació, que va transcórrer per les Rambles, va arribar a plaça Sant Jaume on es va llegir un comunicat per part dels organitzadors de la plataforma antifeixista de recent creació.
Al final de l'acte els assistents van cantar l'estaca del cantautor Lluis Llach, on es van viure moment emotius on va visualitzar la unió de l'antifeixisme català en una abraçada col·lectiva i forts càntics.
El diumenge dia 21 els i les antifeixistes també van fer sentir la seva veu a la plaça d'Espanya, on més de 100 persones, entre elles nombrosos immigrants, es van concentrar per protestar davant de l'Hotel Catalònia Plaza, que acollia l'acte central del partit xenòfob i ultradretà Plataforma per Catalunya.
Feixistes ni aquí ni enlloc!

SALUT I ANARQUISMES

Per què no votarè?

Josep Cara Rincón (Berga)
www.berguedallibertari.org/pepcara

Votar uns o altres o no votar hauria de ser sempre una qüestió tàctica. I des d'aquest punt de vista afronto aquesta breu justificació. Normalment votar no serveix de res, és a dir, no suposa cap canvi a les nostres vides ni a la manera de gestionar l'Estat. Entenc, per tant, que la gent anés a votar el febrer de 1936 al Front Popular per alliberar els presos "governatius" que omplien les presons de la II República o el març de 2004 per fer fora el Partit Popular després dels malhauradament famosos atemptats de Madrid.
Votar és una mena d'antiga superstició que poca cosa té a veure amb la gestió de les societats. Ficar un paper en una caixa i pretendre que d'aquesta manera unes altres persones (amb interessos diferents sinó oposats als teus) miraran per tu és una important estravagància.
De fet, la crítica llibertària ho adverteix des de fa més de cent anys: no pots aconseguir llibertat per mitjà de l'autoritat o el que és el mateix no pots alliberar-te delegant. La classe obrera no es pot alliberar per mitjà de la classe política. És evident. "L'alliberament de les treballadores ha de ser obra de les mateixes treballadores", us sona?. Avui com que això de la classe obrera s'ha diluit molt amb el consum i el circ mediàtic, doncs digueu-li com vulgueu, les explotades o millor: les explotades amb consciencia de ser-ho, la classe crítica. Bé doncs, la vella i caduca idea de canviar les coses des del poder o, fins i tot, la mateixa idea emvernissada de què tots els mitjans serveixen és un conte per dos motius: primer perquè un mètode nega l'altre i segon perquè qui diu això té molt clar quins són els seus interessos, els del "partit".
Demà hi ha eleccions, jo votaria la CORI, amb l'Elvis i la Carmen hi simpatitzo, fan una bona critica del sistema, són divertits, crítics i oportuns. Superen abastament els partits de sempre, també els lamentables liberals patrioteros i la resta de paràsits.
Tanmateix, és la raó i l'estomac qui em farà restar a casa. L'explicació va sortir un vespre parlant amb l'Albert: el simple fet d'anar a votar és un tràngol. No volem posar unes cortrinetes al sistema, el volem destruir. Per això no votem, per això ens ofenen tant les opcions que s'autoproclamen revolucionàires i que no fan res més que la resta de polítics: la mateixes paraules, el mateix llenguatge, les mateixes maneres, el mateix fons, la mateixa merda.
Salut i anarquia!

Dóna-li la volta a la violència masclista!

Secretaria de la Dona de la CGT

Més de 600 dones han mort en l'última dècada a les mans de les seves parelles o exparelles. Més de 600 homes s'han convertit en assassins, alguns es van suïcidar després de matar a la que durant un temps havia estat la seva dona, uns altres estan a la presó. Informes i estudis contrastats d'aquest any, xifren el nombre de dones assassinades en el període 2000-2009 en 629, amb una mitjana de 63 per any. Aquestes són les dades oficials de víctimes per violència de gènere en el nostre país, però a elles s'haurien d'afegir les dones assassinades per altres homes que no eren parelles o exparelles seves, però que podrien catalogar-se fàcilment com crims masclistes (agressors sexuals, pares, germans, chulos, etc). La xifra oficial en el que va d'any és de 57 dones assassinades.

Les mesures previstes en la Llei Integral contra la violència de gènere no semblen ser molt eficaces. En els Pressupostos d'aquest any es dediquen 5.566,05 milions d'euros per a seguretat ciutadana i lluita antiterrorista. Tal vegada, si s'augmentés el pressupost per a la lluita contra la violència masclista, s'obtindrien millors resultats i sobretot, si es dediquessin més diners a l'educació en igualtat i a l'educació sexual. No obstant això per a 2011, el pressupost per al Ministeri d'Igualtat era de 69 milions d'euros (un 1'02% del pressupostat per a seguretat), un 10% menys que l'any passat. El doble de la retallada mitja dels altres ministeris.

I parlem en passat perquè una vegada més es confirma el que totes veiem dia a dia: no hi ha voluntat política de lluitar contra la violència de gènere, i el regal del govern a les dones per al 25 de Novembre de 2010 és la desaparició del Ministeri d'Igualtat, que amb la nova remodelació governamental passa a ser una secretaria dintre del Ministeri d'Assumptes Socials. I totes sabem que, per desgràcia, en aquest món capitalista nostre si no hi ha pressupost, no hi ha mitjans.

Al llarg de l'any ens han bombardejat durant tots els dies amb detencions i la lluita antiterrorista, aquí i a França. I què passa amb tots els programes que hi ha pendents d'executar per a lluitar contra la violència de gènere? En Educació, en Sanitat, en Justícia, en Intervenció Social… com no hi ha pressupost, no hi ha mitjans.

Que bé els ha vingut la crisi! És l'excusa perfecta per a no haver de complir les seves lleis. I cada any que passa, menys reposició d'efectius en l'Administració Pública, més càrrega de treball per als i les treballadores que queden en els serveis i que no poden assumir, per més que ho intentin, tot el pendent per fer. Per no parlar de la desaparició de serveis públics tan importants com tot el sector educatiu social, des del qual es treballava en la integració de persones, sobretot menors, en risc d'exclusió social, serveis que són realitzats per empreses privades amb ànim de lucre i que la majoria sabem com funcionen…

Amb aquesta comparança i amb la teva ajuda exigirem que es tracti a la violència de gènere com un problema d'estat de primera magnitud. No podem permetre que any rere any, segueixin assassinant a dones davant la vista impune de tota la societat i amb la indiferència d'un estat que no s'aplica per a atallar aquesta sagnia que és un problema de totes i tots.

Des de CGT també volem fer una crida a tota la societat: tots i totes som responsables, al seguir perpetuant rols i comportaments patriarcals. Per això, el més important és la deconstrucció de tot l'après: en les nostres relacions, en l'educació que rebem i donem, en les nostres comunicacions….

Una societat que eduqui solidàriament, sense sexisme, sense violència, sense autoritat imposada, llibertària, ens ajudarà a construir una societat de persones lliures, iguals, respectuoses amb les diferències i crítiques amb el món, on no existeixi dominació ni competitivitat.

Una societat que eduqui sense religió, separant-la de l'escola i deixant-la en l'àmbit privat. Una societat que no permeti que els seus mitjans de comunicació siguin agressius i perjudicials per a la imatge de les dones, considerant-les objectes d'adorn en els seus anuncis, emetent programes xarons i masclistes amb totes les forces.

I sobretot, sobretot, a la CGT volem una societat que no calli, que denunciï, que qüestioni i que participi en l'eradicació d'aquesta xacra social.

Dones i Homes de la CGT, lluitem contra la violència masclista, el 25 de novembre, dia contra la violència de gènere, i la resta de l'any.

Fer negoci amb el menjar

Esther Vivas, Comitè d'Estudis sobre Moviments Socials de la UPF

El cor de l'especulació alimentària es va traslladar a Reus a finals d'octubre. La ciutat va acollir, el 28 i 29 d'octubre, la 50a edició de la Borsa del Comerç Europea, l'esdeveniment anual que reuneix milers de multinacionals de la indústria agroalimentària i brokers que es dediquen a negociar transaccions milionàries de cereals.Es tracta, segons els seus organitzadors, de portar les transaccions financeres cara a cara un cop l'any.

Pensar que actualment el menjar serveix per alimentar-nos és una il.lusió. Els aliments s'han convertit en un negoci per a uns quants, la minoria convocada fa uns dies a Reus. Com afirmava Isaac Sanromà, president de la Cambra de Comerç i de la Llotja de Reus, en motiu de l'encontre: "Divendres 29 d'octubre es tancaran molts negocis sobre cereals en aquesta sala.

Pujarà o baixarà el preu internacionalment després d'aquests tractes? S'haurà d'esperar".

Però a qui afecten aquestes oscil.lacions en el preu dels cereals? Qui s'en beneficia? La crisi alimentària de l'any 2007 i 2008, que va fer augmentar el nombre de famolencs al món a 925 milions, ho deixa ben clar.

En aquest període, el preu dels cereals bàsics va créixer espectacularment. El blat va pujar un 130%, la soja un 87% i l'arròs un 74%, convertint-los en inaccessibles per a àmplies capes de la població, especialment, en els països del Sud, on es destina entre un 60 i un 80% dels ingressos a comprar menjar. Paradoxalment, avui la producció d'aliments és més alta que mai amb un creixement del 2% anual, mentre que la població ho fa un ritme del 1,14%. D'aliments n'hi ha per a tothom, el problema són els mecanismes de producció, distribució i consum al servei dels interessos privats.

És interessant observar com en aquest mateix període, els ingressos de les principals empreses comercialitzadores de cereals van augmentar considerablement: Cargill un 86%, el primer trimestre del 2008; Bunge un 77%, l'últim trimestre del 2007; i ADM un 67%, el 2007. Per tant, hi ha qui sap beneficiar-se de la fam.

Una de les causes més importants d'aquest augment dels preus dels aliments va ser, precisament, la inversió especulativa en matèries primeres. Després de la caiguda del mercat de crèdits hipotecaris d'alt risc als Estats Units, inversors institucionals (bancs, companyies d'assegurances, fons d'inversió, etc.) van buscar indrets més segurs i amb més rendibilitat en què invertir, com per exemple els mercats de futurs alimentaris, empenyent, així, el preu dels cereals a l'alça.

En l'actualitat, els especuladors són els que tenen més pes en els mercats de futurs, malgrat que les seves transaccions de compra i venda no tenen res a veure amb l'oferta i la demanda real, sinó amb els seus interessos econòmics. Aquestes transaccions es porten a terme a les borses de valors, la més important de les quals, a nivell mundial, és la Borsa de Comerç de Chicago. Com deia Baudouin Delforge, president del Sindicat General de la Borsa de Comerç de París: "Divendres [29 d'octubre] la capital mundial del comerç de cereals no serà Chicago. Serà Reus". Més clar impossible.

Avui es calcula que una part significativa de la inversió financera en el sector agrícola té caràcter especulatiu. Segons les dades més conservadores, aquesta xifra significaria un 55% del total, un volum que augmenta en la mesura que s'aprofundeix en la liberalització de la producció agrícola.

Els mercats de futurs, tal i com els coneixem actualment, daten de mitjan del segle XIX, quan van començar a funcionar als Estats Units. Els contractes de futurs són acords legals estandaritzats per fer transaccions de mercaderies físiques en un temps futur establert prèviament. Aquests han estat un mecanisme per garantir un preu mínim al productor davant les oscil.lacions del mercat, però aquest mateix mecanisme és emprat avui en dia pels especuladors per fer negoci.

El que ens hauria de preocupar és que des de les administracions catalanes es congratulin que aquestes transaccions hagin tingut lloc a Reus. No en va el model agrícola català aposta per la indústria agroalimentària, transgènica, intensiva, petrodependent, deslocalitzada.

A on ens condueix tot això? Avui a Catalunya poc més del 2% de la població activa és pagesa. Nosaltres mengem cada dia, però qui ens alimentarà? Els senyors reunits a Reus ho tenen molt clar.

Barcelona es mobilitza contra la visita del Papa

Redacció

El 4 de novembre unes 5.000 persones convocades per més de 60 organitzacions laiques, integrants de la plataforma Jo No T'espero!, van manifestar massivament en la plaça Sant Jaume de Barcelona la seva fèrria oposició davant el viatge que realitzava Benet XVI a Barcelona el 7 de novembre.La multitudinària manifestació que va omplir la plaça de Sant Jaume de Barcelona va comptar amb la participació d'organitzacions i entitats catalanes i europees, els representants de les quals havien arribat des de França i Alemanya, per a manifestar la seva protesta i el seu rebuig a la visita del Papa. Per al tancament de l'acte, es va sumar l'artista italià Leo Bassi, disfressat de bufó, que en la seva actuació va denunciar "l'auge del fonamentalisme cristià" en el món, i va fer referència als resultats del moviment del Tea Party en els recents comicis legislatius nord-americans.

La concentració, en un clar esperit festiu i amb consignes clares i contundents de rebuig contra la visita i l'església catòlica en general.La plataforma va fer un repartiment de banderes amb l'eslògan Jo No T'espero! a la gent que viuen en els carrers per on passaria la comitiva papal.

Els col·lectius LGBT per la seva banda van organitzar per al dia 7 al matí una besada massiva enfront de la catedral en repudi a la visita i en defensa dels seus drets, i les organitzacions feministes sota el lema "Les dones no t'esperem" van convocar a una altra manifestació, per al mateix dia 7, en la plaça d'Universitat. La CGT, per la seva banda, haviz organitzat una protesta el dissabte dia 6 a les 15 hores davant la catedral.

Els Mossos retenen manifestants anti-Papa de la CGT

Els antiavalots dels Mossos d'Esquadra van retenir a la Via Laietana des de les 3 de la tarda del dissabte 6 de novembre, al més de mig centenar de manifestants anti-Papa, convocats per la Federació Local de Barcelona de la CGT, perquè no s'acostessin a la Catedral, on ja s'havia muntat un perímetre de seguretat per la visita del Pontífex.

Els manifestants van pujar per la vorera de la Via Laietana des de la seu del sindicat, però en arribar a la cantonada amb la plaça Antoni Maura, a la seu de la patronal Foment, els Mossos els van impedir travessar l'avinguda i els van retindre enmig de crits i alguna empenta, durant prop de dues hores.

Els manifestants, que van veure negat el seu dret a manifestar-se i expressar-se lliurement, van criticat la presència del Papa a Barcelona, per tot el que representa i per l'enorme despesa de diners que comporta la seva visita, i més en un context de crisi econòmica com el que estem vivint.

CGT sol·licita rectificació a TVE pel reportatge criminalitzador "El triangle anarquista europeu"

Secció sindical CGT-RTVE

La secció sindical de CGT a RTVE ha elevat una queixa davant dels Consells d'Informatius de TVE i Irtve (web), la Defensora de l'espectador i el director d'informatius, a fi que es pronunciïn i rectifiquin el reportatge titulat "Triangle de l'anarquia europeu", emès en els telenotícies del passat 9 d'octubre i on es criminalitzava de forma arbitrària i incorrecta a moviments socials, anarquistes i pàgines d'informació alternativa incomplint el deure que correspon a la ràdio i televisió de tots.

El text que s'ha dirigit des de la secció sindical de CGT en RTVE és el següent:

"L'Estatut d'Informació estableix una sèrie de principis deontològics que tots els professionals de la informació de RTVE tenen obligació de respectar. Entre ells a l'article 9 es diu:

9.2. Difondran únicament informacions fonamentades. Les informacions hauran de ser contrastades amb un nombre suficient de fonts. Evitaran afirmacions o dades imprecises i sense base suficient…

9.3. Contextualitzaran les causes i conseqüències dels esdeveniments a través de les opinions de protagonistes, testimonis, experts i autoritats, amb representació de tots els punts de vista possibles.

9.14. Observaran escrupolosament el principi de presumpció d'innocència en les informacions i opinions relatives a causes o procediments penals en curs.

17. Actuaran amb responsabilitat i rigor, evitant l'ús de tòpics i estereotips, especialment en els casos que puguin suscitar discriminació per raó de sexe, orientació sexual, raça, ideologia i creences religioses o extracció social i cultural.

El passat dia 9 d'octubre de 2010, en el TD1 i el TD2, es va emetre un reportatge titulat "El triangle de l'anarquia europeu" (també es pot veure en la web de RTVE http://www.rtve.es/mediateca/videos/20101009/triangulo-anarquia-europeo/897959.shtml com a reportatge separat) en el qual segons el parer d'aquesta secció sindical es van incomplir greument, almenys, els principis abans ressenyats que el nostre Estatut d'Informació obliga.

En aquest reportatge, al nostre judici:

Es barregen, sense cap base i sense proves uns fets violents ocorreguts a Barcelona el dia de la vaga general del 29 segons amb imatges de mitjans de comunicació alternatius i perfectament legals que res tenen a veure amb ella (kaosenlared, l'haine o l'agència d'informació 29-S entre d'altres).

S'utilitzen tots els tòpics i estereotips imaginables per definir una ideologia, l'anarquisme, rica i variada en la que militen milers de persones, la immensa majoria absolutament allunyats del terrorisme o la violència gratuïta com es pretén en el reportatge.

Com a representació de tots els punts de vista possibles s'ofereix la versió de dos representants de sindicats policials i un advocat "expert" en terrorisme.

I finalment, es barreja l'ocorregut aquell dia a Barcelona amb el cas d'una "presumpta terrorista", "detinguda" no se sap quan, a la que no es respecta la presumpció d'innocència.

Per tot això sol·licitem l'oportuna rectificació mitjançant la retirada del reportatge en qüestió de la web de RTVE i l'emissió d'un altre de la mateixa durada i en els mateixos mitjans, que resalti la important tasca de transformació social que duen a terme els diferents moviments alternatius que lluitem de forma exclusivament pacífica per la transformació de la societat i que són sistemàticament obviats en la informació que ofereix RTVE. "

Per una Ràdio i Televisió pública de tots i per a tots!

Per un estat laic, la religió fora de l'escola

Federació d'Ensenyament CGT Catalunya

Pel Vaticà no hi ha crisi i el governs autonòmic i central no reparen en despeses. Resulta insultant pels treballadors i la ciutadania en general que en temps de crisi i quan encara fa pocs dies que acabem de fer una vaga general per denunciar-ho, s'organitzi un desplegament de mitjans a costa de diners públics per la visita del Papa, 2 milions d'euros en l'organització de la visita a Barcelona, dels quals 1,8 a càrrec de les administracions públiques.

Aquesta i altres mesures organitzatives com "prendre" part de la ciutat, amb les molèsties que això comporta pel propis veïns que veuen limitat la lliure circulació, posen de manifest la política de submissió dels governs a l'església.

Aquestes són les conseqüències d'un estat aconfessional i no laic, fruit dels diferents acord i concordats que els governs "democràtics han signat amb la "Santa Seu"' i que no ens ha permès trencar definitiva amb un passat on el poder de l'església sempre ha estat present en la societat.

Cal denunciar aquesta situació i exigir:

- Que les creences religioses deixin de ser finançades amb diners públics
- Que es suprimeixi l'assignació tributària a l'Església catòlica a través de l'IRPF
- Que els clergues pederastes i els seus encobridors siguin portats davant la justícia
- Que els actes i llocs públics deixin d'estar presidits per símbols religiosos
- Que els representants públics deixin d'afavorir les confessions religioses
- Que l'apostasia sigui un dret reconegut per la llei

Religió a l'escola? No gràcies!

Per a CGT, l'ensenyament de la religió ha de sortir de l'escola pública. Les creences religioses formen part de l'àmbit privat i, per tant, l'ensenyament de les religions ha de quedar al marge de l'ensenyament obligatori i fora del currículum escolar. L'escola, avui més que mai, ha de ser un espai públic, on l'adoctrinament religiós o ideològic quedi fora de les seves portes.

Es provoca a més, l'exclusió de l'alumnat que no assisteix a classes de religió en la dinàmica diària de la vida escolar. A la vegada que la càrrega horària de l'assignatura de religió és absolutament desproporcionada i ha de ser denunciada públicament ja que es fa sobretot a costa de la reducció d'altres matèries (ensenyaments artístics, musicals,…)

Volem un ensenyament científic i humanístic, que propiciï una educació per a la interculturalitat, que defensi la llibertat de pensament i de consciència i que eduqui en valors democràtics i en la tolerància.

Dinamita de cervell

Virus Editorial publica la història del símbol anarquista

La Tramuntana

Virus Editorial i la Fundació Salvador Seguí han editat en castellà la història de la A en un llibre que a banda de reconstruir la història d'aquest símbol tan recent com pocs sabíem, il·lustra com la A encerclada ha esdevingut, lamentablement, un altre símbol de consum. Així, avui es troba impresa en milers de llocs a banda de les parets dels nostres pobles, barris i ciutats. Els autors són molts i diversos, però junts construeixen un viatge per la història d'aquest símbol recent que es va inventar a París i es va popularitzar a Milpa, i no fa cent anys sinó escassament quaranta. Fa tan poc que els seus creadors són vius i alguns, com el Tomás Ibáñez, a més, són destacats militants de la CGT. Incloem en aquest número del "Catalunya-Papers" la història del símbol i l'entrevista al seu creador que s'inclouen en el llibre.

La veritable història de la A

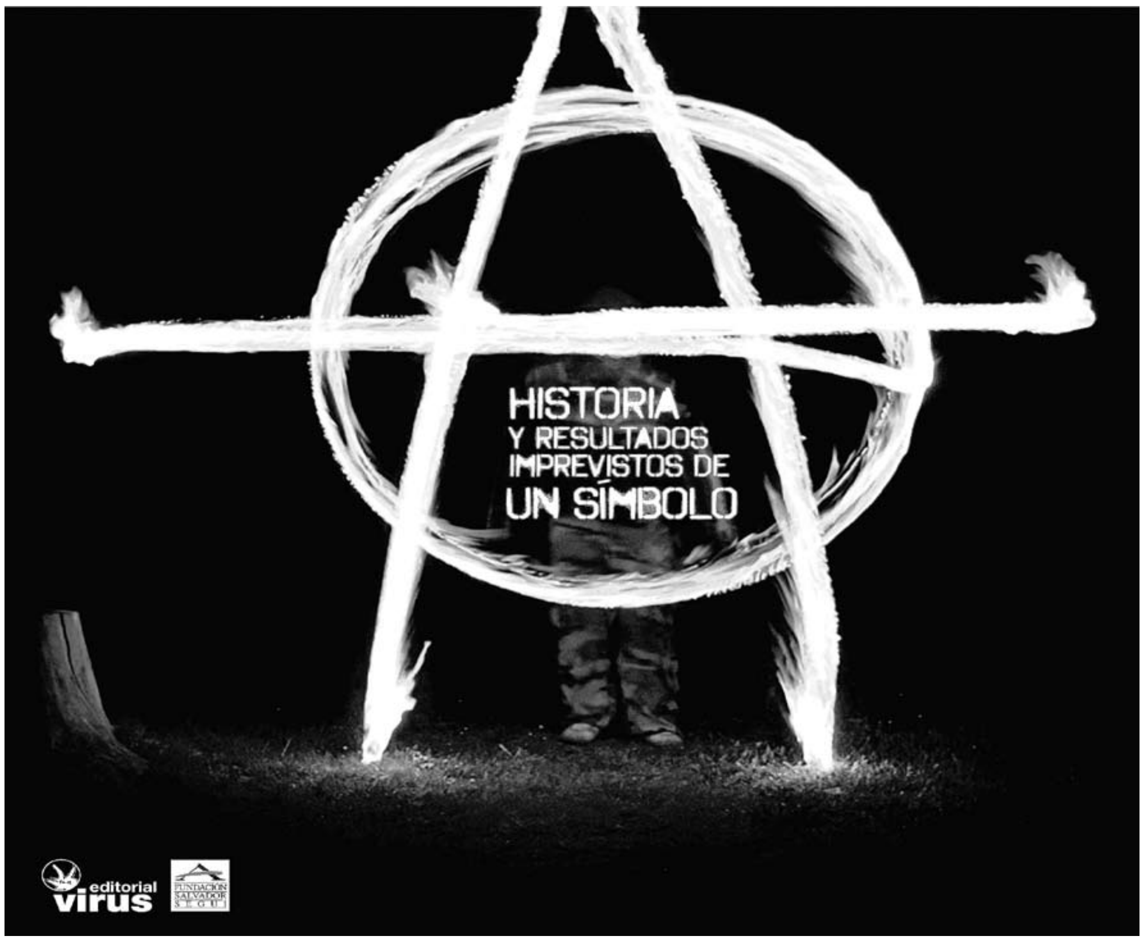
La A és un signe tan difós, conegut i reconegut que ha acabat per ser pres per un símbol tradicional de l'anarquisme, com si existís «des de sempre». Hi ha qui ha trobat referències d'ell fins i tot a la Revolució Espanyola: l'ull entusiasta, però poc atent, d'algun jove anarquista l'ha distingit sobre el casc d'un milicià proper a Buenaventura Durruti, quan es tracta clarament de la icona d'un «objectiu». Algun altre ha cregut que l'A se remunta fins i tot a Pierre-Joseph Proudhon i a la seva idea d'Anarquia en l'Ordre. En realitat es tracta d'un fenomen relativament recent de la iconografia llibertària: la A va ser inventada a París l'any 1964 i reproposada a Milà l'any 1966. Dues dates i dos llocs diferents de naixença? Vegem.

És a l'abril de l'any 1964 quan en el "Bulletin des Jeunes Libertaires" apareix un projecte de signe gràfic que el grup JL de París proposa «al conjunt del moviment anarquista», més enllà de les seves diverses tendències, grups i organitzacions. El text de presentació explica: «Ens hem inspirat en dos motius fonamentals: sobretot facilitar i fer més eficaç la realització de pintades i cartells, a més de garantir una presència més àmplia als ulls de la gent, gràcies a un traç comú a totes les expressions públiques del moviment anarquista. Concretament, es tracta, d'una banda, de trobar un mètode pràctic per reduir al mínim els temps d'escriptura, evitant la necessitat de posar una signatura massa llarga per als nostres lemes, i, per una altra, de triar un símbol prou genèric com per poder ser adoptat per tots els anarquistes. El símbol triat ens ha semblat que pot respondre a aquests criteris. Associant-lo constantment al terme anarquista, acabarà, per un automatisme mental ben conegut, evocant per si mateix la idea d'anarquisme».

El signe proposat és una A majúscula inserida en un cercle. Tomás Ibáñez va ser l'inspirador i René Darras ho va plasmar gràficament. D'on va venir la idea? Del símbol antinuclear, ja àmpliament difós, per la CND (Campaign for Nuclear Disarmament–Campanya pel desarmament Nuclear)? D'altres inspiracions?

La proposta dels joves llibertaris parisencs no va prosperar, llevat de algunes pintades en el metro de París, encara que al desembre d'aquell mateix any la A apareix en el títol d'un article signat per Tomás Ibáñez en el periòdic "Action Libertaire". La xarxa dels joves llibertaris (JL), que a inicis dels anys setanta compta amb diversos grups per tota França, es va afeblint: no surten més butlletins regionals i el butlletí parisenc hiverna des de 1965 fins a 1967. I no obstant això, molts JL estaran en primera línia durant els successos de Maig del 68.

Caldrà esperar fins a 1966 perquè el símbol de la A sigui represès, primer a títol experimental i després regularment, per la Gioventù Llibertaria de Milà, que manté estretes relacions de col·laboració amb els joves llibertaris parisencs. És llavors quan comença la vida pública efectiva del símbol, a partir de l'exemple milanès, on és usat com a signatura en les octavetes i cartells dels joves anarquistes, inicialment associat al símbol antinuclear i a la «poma» dels Provos holandesos. La A comença a difondre's cada vegada més, primer a Itàlia –on a principis de 1971 s'ha fet tan popular que s'entén el seu ús en la capçalera de la nova publicació mensual anàrquica A– i posteriorment en la resta del món (no hi ha gairebé cap evidència d'haver-se utilitzat durant el Maig parisenc del 68 i les seves primeres aparicions notables fora d'Itàlia es poden datar entorn de 1972-73). És justament en aquell període que explota la moda de la A, de la qual s'apropien els joves una mica a tot arreu.

A què es deu aquest èxit tan ràpid i sorprenent? Probablement als mateixos motius que havien impulsat els joves llibertaris parisencs i milanesos a proposar i tornar a presentar el símbol: d'una banda, és fàcil de dibuixar, simple com la creu o l'estrella de cinc puntes o l'esvàstica o la falç i el martell; d'altra banda, un moviment jove i en ple desenvolupament ha après a escriure sobre els murs per a comunicar-se i busca un símbol per a reconèixer-se. És així com la A se va imposar en la pràctica, sense que cap organització o grup hagi somiat mai amb decretar el seu ús (en absència d'altres símbols gràfics internacionals o davant la presència d'una simbologia obsoleta, com per exemple a Itàlia el símbol llibertari de la torxa). Aquesta és per tant la veritable història de la A, feta de voluntat conscient i d'espontaneïtat: una barreja típicament llibertària. Qualsevol altra cosa és llegenda.

Entrevista a Tomás Ibánez

"Traçar una A és dir i sentir moltes coses amb un sol gest"

El 1964, quan el seu grup parisenc de joves anarquistes proposa el símbol de la A, Tomás Ibáñez, fill d'exiliats catalans de la Guerra Civil, tenia vint anys. Actiu al maig del 68 i en la lluita antifranquista, tornarà Baarcelona a mitjan els anys setanta, on farà classes de Psicologia Social en la Universitat Autònoma de Barcelona.

-Quan l'any 1964 vas proposar aquest símbol, t'esperaves d'alguna manera l'èxit mundial que ha tingut?

-La creació de la A està íntimament relacionada d'alguna manera amb la intensa dinàmica que es desenvolupava en aquell moment a París per impulsar la cooperació i la convergència dels diferents sectors anarquistes tant en l'àmbit juvenil (creació a final de 1963 del CLJA: Comitè de Liaison donis Jeunes Anarchistes), com en l'àmbit estudiantil (creació, també a final de 1963, de la LEA: Liaison donis Étudiants Anarchistes). Va ser en aquest context que vaig plantejar al grup de Jeunes Libertaires de París no quelcom tan concret com una A, sinó simplement la idea de crear un símbol que no estigués associat amb cap de les organitzacions anarquistes existents i que pogués ser utilitzat indistintament per totes elles a manera, si es vol, d'una signatura comuna.Van ser diverses les propostes que van sorgir en la discussió i, finalment, la A ens va semblar la més atractiva, però ningú en aquell moment podia ni tan sols entreveure quin seria l'èxit d'aquesta proposta. Érem un grup molt reduït i del butlletí ciclostilat on vam presentar la A se'n confeccionaven i se'n distribuïen molt pocs exemplars. Les expectatives més optimistes es limitaven a una perspectiva purament local i confiaven que alguns joves anarquistes de la regió parisenca i alguns grups de Jeunes Libertaires d'altres ciutats reprendrien la nostra proposta.Al principi aquestes modestes expectatives es van revelar fins i tot massa optimistes i no va anar fins a bastants anys més tard quan l'A va conèixer una expansió espectacular. Segons la meva opinió, aquesta expansió va descansar, d'una banda, sobre el rellançament de la A pels joves llibertaris milanesos i, per altra banda, sobre la intensitat amb la qual Maig del 68 va expandir l'imaginari llibertari a nivell internacional.

-Entre totes les variacions del símbol que has vist, quin és l'ús més original, quin t'ha impressionat més o quin t'ha agradat més?

-He d'admetre que la forta emoció que sentia el 2 de juliol de 1977 a Barcelona durant l'impressionant míting de la CNT a Montjuïc, va créixer encara més quan vaig veure onejar entre la multitud algunes banderes negres amb la A, però es tractava d'unes variants totalment convencionals.

Una de les representacions de la A que més em va impactar, potser perquè no esperava veure res de semblant en aquell lloc, va ser la que vaig veure en el petit poble de Catalunya on vaig residir uns anys i on no existia, que jo sabés, cap grup anarquista. Un matí em vaig

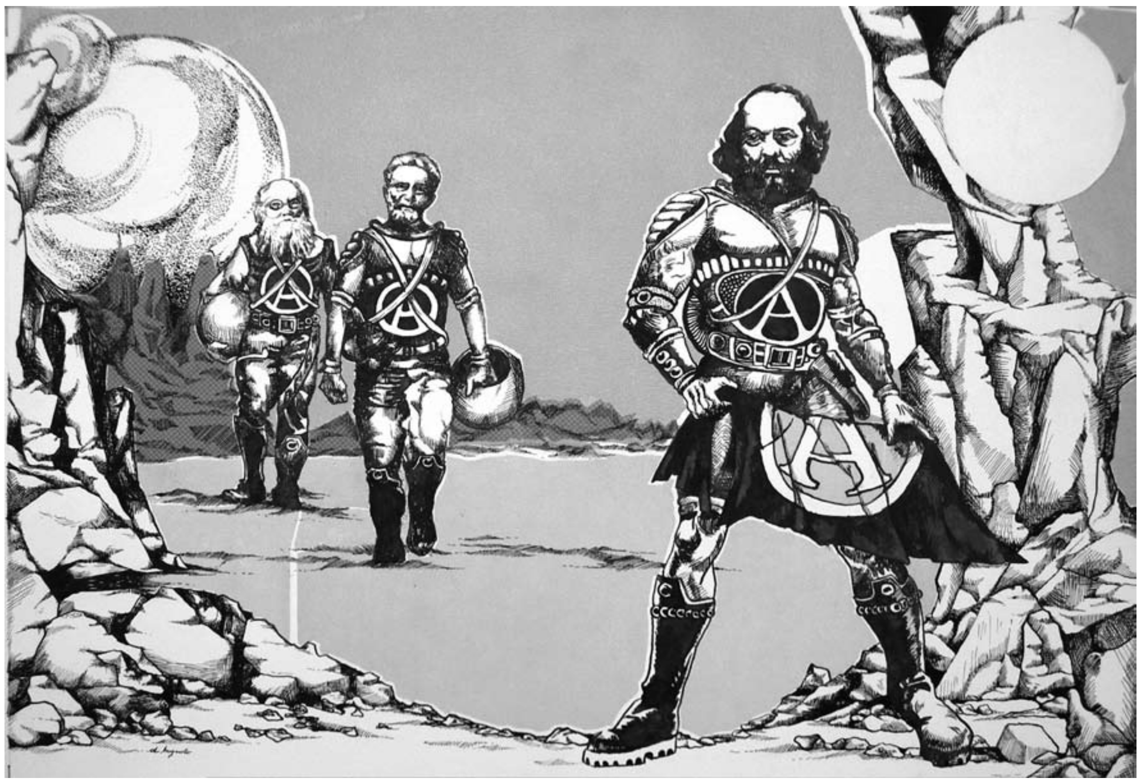
endur la sorpresa de veure, pintada en una paret, una gran margarida els pètals de la qual envoltaven una A i sota aquesta poètica A es podia llegir simplement: «Planta aquesta flor i viuràs millor».

-Estava difosa la A a l'Espanya franquista?
-No. Fins a on jo recordo cal esperar el franquisme tardà, bé entrats els anys setanta, per veure alguna inscripció mural o, encara més discretament, alguna A dibuixada darrere d'alguna porta. És en l'immediat postfranquisme, durant la transició i abans que s'implementi el sistema parlamentari, quan la A comença a manifestar la seva presència amb certa força.

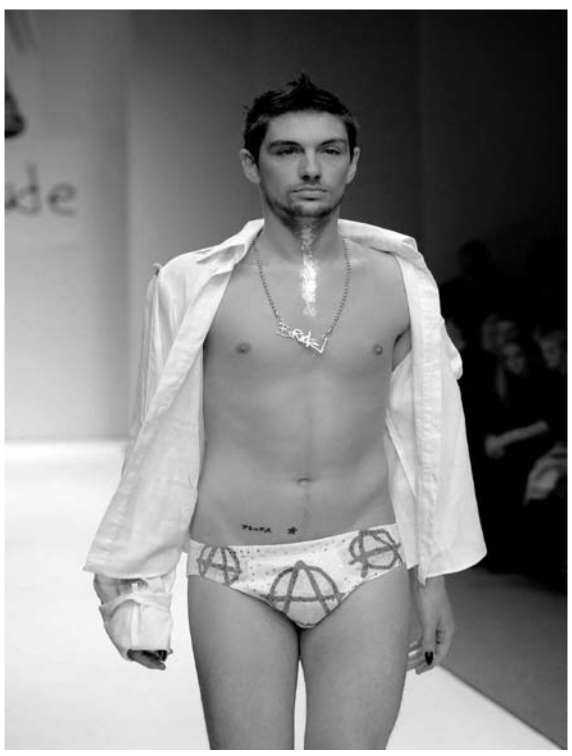
-La difusió de la A a l'Estat espanyol, va provenir de França, d'Itàlia o d'altres llocs?
-No ho sé...!

-En la resta de les àrees hispanoparlants (Amèrica Llatina, Estats Units), la contaminació es va produir per via lingüística, o tal vegada la difusió del símbol ha seguit camins més individuals?
-Tampoc ho sé...! En el teu llibre "Por qué A?" (2005) declares que l'objectiu de la A era proposar un símbol senzill de reproduir i que pogués ser adoptat per tots els corrents anarquistes, fins a ser percebut «naturalment» com el símbol de l'anarquia.

-En cert sentit, heu fet de publicitaris i heu conreat el signe. L'èxit de la A és palpable, potser fins i tot massa: com veus l'ús i l'abús mundial de la A, per exemple en el món del punk o de la moda, que l'usa per a vendre motxilles i complements de tot tipus?
-És ben conegut que si es dóna un martell a un nen, qualsevol objecte es converteix ipso facto en objecte que pot rebre un cop de martell; de la mateixa forma en un sistema on impera la lògica del mercat qualsevol objecte es converteix ipso facto en objecte «mercantilitzable»... Les emocions, els afectes, les relacions personals, el rostre del Che, tot pot ser instrumentalitzat per extreure beneficis econòmics i, clar, els símbols també, fins i tot els més subversius.
L'ús comercial de la A forma parteix del que no hauria de sorprendre'ns encara que és cert que hi ha circumstàncies davant les quals difícilment podem contenir la nostra sorpresa o fins i tot la nostra indignació. No obstant això, podem trobar eventualment algun consol en la idea que si la A serveix avui de reclam publicitari és perquè té connotacions positives en l'imaginari popular (joventut, inconformisme, rebel·lia, llibertat, transgressió..., probablement, una pinzellada de cadascuna d'aquestes coses...).

-Seguint el fil d'això, et llançaré una provocació: no serà potser que la A ha anat cremant etapes fins a transformar-se de símbol unificador de moviments anarquistes en un símbol multiusos que indica genèricament «caos»? Això et molesta o després de tot ja està bé així?
-És cert que per a moltes persones «anarquisme» i «caos» estan tan fortament associats que s'usen fins i tot com a sinònims, i que qualsevol cosa que evoqui l'anarquia evoca automàticament el caos, però més enllà d'això em sembla que més que evocar genèricament el caos, la A continua fent referència molt directament a l'anarquisme. Però es tracta d'una referència a la versió menys «controlada», més «genèrica», menys encasellada del moviment anarquista, ja que qualsevol persona amb simpaties llibertàries pot usar la A per a expressar-se, o sentir-se identificat amb ella, i això, clar, crea de vegades companyies incòmodes o molestes...
Per això es busquen símbols més excloents, més específics, com per exemple la clàssica estrella de cinc puntes amb, això sí, colors vermells i negres, per a diferenciar-se de l'ús més «anàrquic» i suposadament menys «seriós» de la simbologia llibertària. Està bastant clar que la voluntat de recórrer a símbols anarquistes menys inclusius que la A reintrodueix una distinció entre corrents anarquistes que s'inscriu en contra del propòsit obert i aglutinador (i poc inclinat al control) que perseguia la A.

-En el llibre "Por qué A?", fas notar com, a **pesar de l'advertiment de Foucault, continuem creient que el món, tal com el percebem, amb els seus símbols, els seus usos, els seus valors, existeix des de sempre, gairebé com si fos «natural». En fi, no aconseguim de cap manera comportar-nos de manera relativista, reconeixent que cada cosa és un «fet» en el sentit d'«objecte construït» (per les nostres conviccions, per les nostres percepcions)... Tal com ha succeït també amb la A, esdevinguda «naturalment» símbol de l'anarquia (o del punk, en algunes versions). Et pregunto: no creus que la A s'ha convertit ja, després de tot just quaranta anys, en una institució imaginària del naixement de la qual «artificial» s'ha perdut la memòria, com diria Castoriadis, i per tan esclerositzada fins al punt de buscar recrear la seva pròpia mitologia?**
-Penso en les llegendes difoses en la Viquipèdia, que la fan remuntar-se a la Revolució Espanyola o fins i tot ni més ni menys que a Proudhon (Anarquia i Ordre)... Totalment d'acord. En aquest intent de crear una mitologia ad hoc és curiós com es parteix a la recerca de «orígens» nobles i importants (la Revolució Espanyola, Proudhon, etc.); sembla resultar molt molest que la indagació genealògica d'alguna cosa que es considera important ens condueixi cap a causes minúscules, esdeveniments ínfims, processos anònims o factors aleatoris.

-La A s'ha convertit actualment en alguna cosa gairebé inservible, o bé pot funcionar encara?
Ha arribat el moment d'inventar una mica nou?
-No seré jo qui digui que no és hora d'inventar una mica nou, per descomptat sempre és bé inventar una mica nou i desmantellar l'establert; no obstant això, són les pràctiques reals del moviment anarquista qui diran si la A continua sent útil o ha arribat ja la seva data de caducitat.

-Però, útil per a què?
-Mai va ser molt útil, crec jo, per unificar de debò el moviment anarquista; només va crear l'aparença d'una major unificació que la que existia de facto. Simple instrument mediàtic sense pretensions teòriques o organitzatives, no obstant això, sí que va funcionar i, segons la meva opinió, continua funcionant plenament per expressar i per manifestar una vinculació dircta amb l'imaginari llibertari, amb els seus nuclis definidors més genèrics i amb els seus elements historiogràfics més emblemàtics. Traçar una A és dir i sentir moltes coses amb un sol gest.

Respondre al monòleg. Breu repàs de la contrapublicitat

ConsumeHastaMorir
http://www.letra.org/spip/

Història d'una resposta

Mentre el consum de l'homogeneïtat i el confort s'assentaven en la classe mitja dels anys seixanta, un nou moviment artístic reaccionava contra l'intel·lectualista expressionisme abstracte. L'art pop es proposava recollir i reutilitzar tots aquests codis i llenguatges comercials que la televisió, la ràdio, la premsa i les enormes tanques exteriors utilitzaven amb sorprenent èxit. Els llenguatges, la comunicació, s'entenien ara com un organisme complex, i el seu paper polític i transformador requeia ja no només en el missatge o en el seu canal, sinó també en nous i suggeridors elements com el signe comunicatiu. L'herència de la minoritària avantguarda surrealista i situacionista de principis de segle XX conflueix passats els 60 en un fenomen contracultural propi d'una societat de masses, on artistes i moviments socials experimenten amb espais lúdico-reivindicatius i amb la idea de formes d'expressió que no només acompanyin les transformacions socials, sinó que també les generin.

La contracultura es mostra com un moviment rebel en el cinema, la música, els còmics i també, és clar, en el carrer. Amb l'augment de les tanques i marquesines publicitàries les intervencions contrapublicitàries es fan més evidents: l'inconformisme juvenil, el crit de militants socials o l'estratègia de difusió massiva d'artistes del graffitti… La publicitat es feia omnipresent i els seus cridaners suports eren un suggeridor llenç expressiu. A la fi dels vuitanta, dos membres del BLF (el Front d'Alliberament de Tanques Publicitàries), abillats amb monos de treball i escala, es presenten a plena llum del dia davant el cartell anunciador d'un reeixit cantant novaiorquès. Van tapar el text del cartell, deixant al costat del cantant un entrepà de còmic, fet amb pintura de pissarra, i unes caixes amb guixos, convidant als vianants que per allí passaven a expressar-se en aquesta improvisada pissarra: Què estarà pensant el conegut cantant? En unes hores, el BLF havia fotografiat les desenes de consignes polítiques, acudits, operacions matemàtiques i insults que trencaven el clàssic i unidireccional monòleg publicitari. Un divers i atomitzat moviment de resposta al discurs publicitari començava a prendre forma.

Les grans metròpolis de la costa oest nordamericana (Vancouver, Seattle o San Francisco) i la sempre explosiva Nova York van ser el punt de partida d'una contracultura que beu ideològicament d'aquells moviments de protesta (antiracisme, feminisme, sindicalisme, ecologisme…) per a intervenir en l'espai urbà amb propostes artístiques i experimentals. Londres, París o Berlín aniran a poc a poc prenent el relleu a Europa.

De l'art a l'artefacte

A la fi dels 80 en l'Estat Espanyol, una avantguarda artística hereva del situacionisme considera superflu i elitista el món artístic de les galeries, museus i fires d'art, així que exerceixen l'art públic més provocatiu, posant èmfasi en l'acció o les performances. El col·lectiu ANCA programa a València accions col·lectives amb biaix reivindicatiu i uns anys més tard, algun dels seus membres, al costat d'altres artistes, conformen La fiambrera obrera, un dels col·lectius clau en la història de la contrapublicitat espanyola. "De l'artista nòmada i recol·lector es va passar a l'artista bomber", diu Joan Casellas.

S'inicia doncs un moviment artístic associat a la contracultura de masses i que considera l'art com un artefacte explosiu de carcassa militant i expansió política.

Només uns anys més tard, el 1993, un grup de persones del moviment contracultural de Vancouver (Canadà) presenta davant els mitjans una excèntrica proposta: un dia sense compres justament el dia de major consum nord-americà (el divendres previ al Dia d'Acció de Gràcies). Avui aquest Buy Nothing Day és la campanya més coneguda, secundada en més de 60 països, de la Fundació Adbusters, l'associació contrapublicista més significada internacionalment per la seva crítica a les societats opulentes del Nord econòmic. Adbusters defensa, a través de la seva revista, llibres, lloc web, spots i tanques contrapublicitàries, la necessitat d'una dissonància comunicativa que faci de força contracultural davant la societat consumista, neoliberal i acrítica. Aquest "culture jammer" (desintoxicació cultural) intenta desvetllar el muntatge mediàtic que el mercat manté, utilitzant per a això eines com el subvertising (barreja de subversió i advertising), subvertint els missatges publicitaris per a dir allò que els anunciants ometen.

No obstant això, a pesar que adbusters ha col·locat el consumisme en el centre de la contracultura dels 90, la línia ideològica principal s'ha mantingut més aviat en la crítica a les multinacionals i a les institucions financeres internacionals. En 1994, la contracimera a Madrid "50 anys i prou", contra el Banc Mundial i el FMI, era el tret de sortida d'un moviment antiglobalització que va aconseguir posar en perill el 1999 la Cimera de l'Organització Mundial del Comerç (OMC) de Seattle. El moviment antiglobalització prenia cos i el món de l'art institucional més avantguardista començava un acostament que avui és clarament visible en els programes de molts museus i institucions artístiques. El MACBA, Museu d'Art Contemporani de Barcelona, va convidar en aquells anys a La fiambrera obrera a organitzar uns tallers amb la presència dels britànics Reclaim the streets o la xarxa internacional Indymedia, col·lectius socials que havien assolit bastant repercussió mediàtica. Però el que anava a ser només un esdeveniment artístic més confluïa amb la resposta social a la Cimera del Banc Mundial a Barcelona i va derivar en un experiment insòlit: la contracultura va ser, per uns mesos, contrapolítica, i el MACBA, un centre de mitjans i un laboratori artístic del moviment antiglobalització.

Els 90 van suposar un esdeveniment d'envergadura històrica entre l'avantguardista món de la contracultura i les heterogènies plataformes socials de llavors. Artistes amb ideologia política disposats a col·laborar amb els moviments socials i associacions cada vegada més conscients que l'accés als mitjans de comunicació era un factor clau de la seva lluita.

Un nou espai contracultural

També a principis dels 90 es fargava una internet ciutadana, la "Xarxa de xarxes" (World Wide Web) i la possibilitat de difondre, intercanviar i organitzar-se utilitzant ordinadors connectats entre si. La campanya "50 anys i prou", contra el FMI, el BM i el GATT, no només representava un dels espais més esperançadors per a organitzacions i col·lectius d'esquerra, sinó també el punt d'arrencada d'un replantejament del paper dels mitjans de comunicació. La xarxa telemàtica Nodo50 s'inicia llavors i avui reuneix a gairebé 1300 grups i organitzacions d'allò més heterogeni, des d'ecologistes a sindicalistes passant per col·lectius feministes, antimilitaristes, okupes o cristians de base.

Les aplicacions informàtiques possibiliten en aquest context l'edició gràfica d'imatges i vídeo i la seva ràpida difusió a través de pàgines web, llistes de distribució i correus electrònics. En aquest escenari especialment propici per a la multiplicació i difusió, la "culture jammer" troba un nou espai digital on significar-se i alterar logotips, cartells de pel·lícules o fotografies de personatges polítics. Un dels grups que ho aprofita amb més impacte mediàtic és RTMark, mitjançant un lloc web que busca finançament per a projectes de rebel·lia social i boicots a grans empreses. A la fi dels 90, un dels projectes que van sortir endavant va ser una pàgina web que simulava ser el lloc oficial de l'OMC. La falsa pàgina web, en mans d'un grup d'activistes anomenat The Yes Men, aconsegueix enganyar a alguns visitants i acaben fent-se passar per directius de l'OMC i donant xerrades surrealistes en distingits fòrums. El documental que conta aquesta i altres accions de The Yes Men mostra un nou model de contracultura, seduïda per les possibilitats de les noves tecnologies i amatent a experimentar amb qualsevol eina comunicativa al seu abast.

Amb el creixement d'internet, tampoc la contracultura de carrer serà la mateixa. Imatges i vídeos d'intervencions urbanes en centenars de ciutats passen a ser arxius en xarxa fins a fer d'internet una gran avinguda de l'espai urbà. Nous projectes apareixen a l'abric d'una gran xarxa de xarxes cada vegada més bolcada en el gràfic i l'audiovisual.

En l'any 2002 neix ConsumeHastaMorir com un grup de treball dintre d'Ecologistes en Acció, la confederació formada per més de 300 grups en tot l'Estat Espanyol. I el que va començar sent un magatzem de contrapublicitat a internet, a poc a poc es converteix en un projecte de crítica anticonsumista i experimentació comunicativa en mans de l'ecologisme social. Al costat del Observatori de Resistències i Subcultures (RISC) de Barcelona i alguns periodistes i dissenyadors gràfics, crearan la revista Malababa i un certamen de contrapublicitat que permet comprovar la quantitat de

fils que formen la corda contracultural.

Contrapublicitat

Des de la dècada dels 80, aquest espai entre la contracultura i un renovat activisme social ha anat creant-se una identitat pròpia, no només com a crítica de la societat de consum i les seves formes d'expressió. El BLF, Reclaim the Streets, Adbusters, The Yes men, Cassers de Pub, Yomango, el Grup Arbeit o ConsumeHastaMorir són projectes que, des de diferents punts del planeta, conflueixen en la crítica al paper ideològic de la publicitat, però alhora mantenen un compromís amb l'experimentació lingüística i la provocació expressiva. Són projectes que discuteixen obertament amb el monòleg de les tanques comercials, la publicitat dels hipermercats o els mitjans de masses; apropiant-se, com feia l'art pop, del llenguatge que s'escolta en les ciutats, en la televisió, en els spots. I no obstant això, tota aquesta dimensió lingüística de res serveix sense el suport d'una crítica ben fonamentada a la injusta distribució dels recursos del planeta i a l'espiral consumista que la manté. Justament no és casual que, alhora que el moviment contrapublicitari prenia cos, ho feia també un heterogeni moviment de resposta a aquest model de sobreproducció i sobreconsum: les associacions en defensa dels drets dels consumidors, el moviment per l'agricultura ecològica i la sobirania alimentària i, finalment, les xarxes de comerç just i consum alternatiu, naixien en molts casos d'altres moviments socials, però centraven la seva lluita al voltant d'un nou subjecte social, el consumidor.

Així doncs, els col·lectius implicats en aquesta revisió del model de consum han aportat a la contrapublicitat una base ideològica i un marc d'acció basat en el consum responsable, l'ecologisme i el decreixement, sense els quals la contrapublicitat corre el risc de quedar reduïda a una activitat artística d'avantguarda. Com eina crítica, la contrapublicitat denuncia el cant publicitari neoliberal per un consumisme alliberador i les dinàmiques de poder que les empreses anunciants amaguen després d'una imatge edulcorada a força de grans inversions econòmiques.

Aquesta crítica diu, per tant, el que mai diuen els anuncis: quin model productiu i de consum hi ha darrere de l'anunciant i quines repercussions ambientals i socials té.

Però també la contrapublicitat ofereix un acostament educatiu al llenguatge del consum, aquest idioma de les coses que ens envolten. Tan sols amb extreure del seu context habitual un anunci publicitari (30 segons d'estudiada narrativa a través de símbols, imatges i eslògans) es despleguen les diferents estratègies comercials que ho sostenen i els valors que conformen la ideologia neoliberal, normalitzadora i legitimadora d'aquest model socioeconòmic. Així, l'anàlisi crítica dels anuncis és una eina transversal mentre que permet abordar temes tan diversos com els que aborda la pròpia publicitat (relacions de gènere, rols de poder, estereotips d'èxit social, exclusió i marginació, sostenibilitat ambiental…) però també un mètode per a aprofundir en les contradiccions de l'empresa sentimental, acarant la veracitat de la imatge que s'oferix al consumidor.

I és que, lluny de trobar-nos davant el consumidor històricament més preparat, avui estem més que mai mancats d'utensilis que ens permetin delimitar entre l'estímul i la tan aclaparant densitat informativa. Han crescut de forma espectacular els discursos, els eslògans i les proclames, però seguim emmalaltint d'un vocabulari, com deia Baudrillard, que ens permeti moure'ns entre una cadena incessant d'objectes de consum programats per a deixar de funcionar; i sobretot, seguim capturats en la lògica d'aquest "progrés" tan irreal com el consum infinit o les matèries primeres inesgotables, a costa de l'explotació de bona part de la humanitat i després de comprovar que la nostra felicitat depèn d'altres coses. En aquest escenari, trencar el monòleg del consumisme i canviar els eslògans per preguntes ben dirigides (En quines condicions s'ha fet aquest producte? Quins beneficis aporta el seu consum?…) suposa un exercici indispensable per a un consum mínimament crític i responsable: fins a quin punt es Consumeix Fins a Morir?

Yes Men fix the world (Yes Men a l'atac)

Jordi B.

Qui són els Yes Men

Andy Bichlbaum i Mike Bonanno són els Yes Men, un duo d'activistes que practiquen el que ells anomenen 'correcció d'identitat'. Fent-se passar per portaveus d'importants empreses, donant conferències i apareixent en els mitjans amb declaracions explosives, posen en evidència a les grans corporacions. La seva missió, alarmar sobre el perill que suposa que les grans corporacions dirigeixin el món.

Pretenen ser persones poderoses i portaveus d'organitzacions prominents, acceptant les invitacions rebudes en les seves pàgines web per a aparèixer en conferències i programes de televisió; després usen la seva autoritat recentment adquirida per a expressar la idea que les corporacions i organitzacions governamentals sovint actuen en maneres deshumanitzants cap al públic en general.

El seu mètode usualment és la sàtira: fent-se passar per portaveus corporatius o del govern, solen fer comentaris xocants i denigrants sobre els treballadors i consumidors, només per a descobrir que, en comptes de causar sorpresa o enuig, la seva broma és rebuda amb entusiasme o de forma indiferent per la seva audiència. Els Yes Men s'ha fet passar per portaveus d'organitzacions tals com l'OMC, McDonald's, Dow Chemical, entre altres.

Origen

Els Yes Men són alguns dels fundadors del col·lectiu artístic i activista RTMark que es va fer famós en 1993 per l'intercanvi de les caixes de veu de 300 nines Barbie i GI Joe, abans de tornar a posar-los en la botiga. En 1996 s'havia assolit afegir el joc de simulació SimCopter (més de 80.000 exemplars) dels homes besant-se, el nas i barba de Maxis. Sota el nom de Yes Men, que han observat en el lloc gwbush.com, que era una versió lleugerament modificada de la pàgina de George W. Bush Jr., llavors candidat presidencial, que va comentar sobre el cas dient que era necessari limitar la llibertat d'expressió. Continuant la "correcció d'identitat", s'utilitza el nom antic i es crea el lloc web de l'OMC gatt.org, prou prop del lloc web oficial de les seves propostes presentades per a les intervencions de conferències.

El primer documental: The Yes Men (2003)

Direcció: Dan Ollman, Sarah Price i Chris Smith.
Durada: 80 min.
Intervenció: Andy Bichlbaum, Mike Bonanno.
Producció: Chris Smith i Sarah Price.

The Yes Men és un notable documental realitzat per Donen Ollman, Sarah Price i Chris Smith que mostra les activitats del grup de The Yes Men, una organització que intenta demostrar els abusos de les polítiques comercials globalitzades. La tàctica és simple: Intervenen com impostores en fòrums internacionals i fins i tot en programes de televisió, sostenint raonaments delirants freqüentment aprovats o tolerats pels conspicus assistents a les seves conferències. Amb un estil semblant al de Michael Moore, es colen en reunions i trobades de megaempresas o organitzacions globals disfressats de representants de l'Organització Mundial de Comerç, i exposen davant les càmeres la cobdícia, estupidesa o oberta ignorància de qui ens governen.

En el documental es veu com, per exemple, en una reunió de l'OMC proposen eliminar la migdiada a Espanya (!) i són felicitats per part dels membres. Aquesta és la lògica desplegada a The Yes Men en els escenaris més inesperats. Una severa conferència a Finlàndia on un suposait especialista en comerç anomenat Han Hardy Unruh presenta el Futur "dels tèxtils" amb un increïble AVE (Apèndix de Visualització d'Empleats), fins al projecto "ReBurger" presentat a un grup d'estudiants que amb estupor escolten com es proposa reciclar cadàvers humans per a fer hamburgueses en països del tercer món. El documental és divertit, hipnòtic i ple de suspens. Entre altres coses demostra que algú decidit i amb un bon Power Point pot demostrar qualsevol cosa.

El segon documental: The Yes Men Fix the World (2009)

The Yes Men Fix the World
Direcció: Andy Bichlbaum - Mike Bonano
Durada: 1h.24m

"Yes men a l'atac" és un documental protagonitzat per aquest duet que, fent-se passar per portaveus d'importants empreses, donen conferències i apareixen en els mitjans amb declaracions explosives que posen en evidència a les grans corporacions. La seva missió: alarmar sobre el perill que suposa que les grans corporacions dirigeixin el món; les seves armes, intel·ligència, enginy, idealisme i, sobretot, un gran sentit de l'humor; el seu objectiu, crear un sistema millor que el que ens ha tocat viure.

El documental, que va guanyar el Premi del Públic en l'edició de 2009 del Festival de Cinema de Berlín i que va estar seleccionat a la Secció oficial de Sundance 2009, mostra l'activisme polític modern d'Andy Bichlbaum i Mike Bonanno, que no solament consisteix a lluitar per un món més just , sinó també en rodar una pel·lícula sencera amb l'objectiu de donar a conèixer els problemes del capitalisme salvatge i predicar amb l'exemple per solucionar-los. Un documental que us farà riure i també pensar, però sobre tot, teniu garantit passar una bona estona amb aquest parell d'activistes.

El documental mostra algunes de les seves 'missions' més destacables, com la que els va dur a fer-se passar per portaveus de l'empresa Dow Chemical i reconèixer en els informatius de la BBC la responsabilitat de l'empresa en la tragèdia de Bhopal -la major catàstrofe industrial de la història-, prometent indemnitzacions a les víctimes.

Distribueixen el documental, amb subtítols en castellà, a través de la xarxa P2P BitTorret per tal d'evitar els intents de censurar les imatges per part d'alguns dels protagonistes.

Enllaç on descarregar-se el documental:
http://vodo.net/yesmen
Pàgina web de Yes Men
http://www.theyesmen.org/
http://theyesmenfixtheworld.com/
També a you tube posant: Yes men al ataque

> EL FAR

Cultura i revolució: 3) Comitè Pro Esports

Ferran Aisa

El març de 1936, es va crear a Barcelona el Comitè Català Pro Esports Populars (CCEP), es tractava d'una nova institució que recollia l'esperit del fair play olímpic i proposava la socialització de l'esport perquè arribés a totes les capes socials, sobretot les treballadores. Els principals promotors d'aquest Comitè foren l'Ateneu Enciclopèdic Popular (AEP), la Secció Esportiva del CADCI, el Centre Gimnàstic Barcelonès (CGB) i el Club Femení d'Esports (CFE). A més de les quatre societats organitzadores les associacions que van constituir el nucli original del Comitè foren: Penya Som-hi Tots, Biblioteca Esportiva Avanti, Germanor Obrera de l'Hospitalet, Penya Raich, Atlètic A. C. Provença, Joventut Atlètica Proletària, Joventut C. E. Laietana, FAEGE, Exalumnes Grup Escolar de Barcelona, Casal Nacionalista d'Obrers Espartacus, Casal Nacionalista Obrer del Districte VI, Ateneu Obrer Martinenc, Ateneu Obrer de Sant Andreu, Ateneu Enciclopèdic Sempre Avant, Ateneu Popular de Gràcia, Agrupació Atlètica Vida, Societat Naturista de Barcelona, Biblioteca Cultural Esportiva Ponent, Centre Obrer Aragonès, Agrupació Ciclista Montjuïc, Dinàmic Club, Olímpic Club, C. E. Àliga, C. E. Júpiter, C. E. Minerva, F.C. Martinenc, C. E. Mar i Terra i Atlètic Esportiu Catalunya. El primer secretariat del Comitè el formaren Gurmesind Brunet (AEP), Josep Verdera (CADCI), Fracesc Parramón (CGB) i Aminda Valls (CFE).

La proposta per la creació del Comitè es venia gestant des de 1933, sobretot amb l'empenta que pretenia desenvolupar el Bloc Obrer i Camperol i alguns centres culturals llibertaris a l'esport popular. Dues fites importants per l'organització del Comitè foren la Primera Espartakiada Proletària celebrada a Barcelona la primavera de 1933 i amb la creació, un any després, de la Federació Cultura Esportiva i Obrera, que s'encarregà d'organitzar l'agost de 1934 les Jornades Internacionals de l'Esport Roig. La primera activitat organitzada pel CCEP fou la Copa Thaelmann, en homenatge a l'esportista alemany detingut pels nazis per la seva militància comunista. Un altre fet important del Comitè fou l'oposició a l'Olimpíada de Berlín, en ple ascens del nazisme hitlerià.

De la coordinació d'esforços de la Federació Cultural Esportiva i Obrera i el Comitè Català pro Esports Populars va sorgir la idea de l'Olimpíada Popular de Barcelona, que s'havia d'inaugurar a l'Estadi de Montjuïc, la tarda del diumenge 19 de juliol de 1936, que com ja se sap l'aixecament militar ho va impedir...

Després dels fets revolucionaris del 19 de juliol l'esport català es va reorganitzar seguint els paràmetres del CCEP i es va crear el Comissariat de l'Esport de la Generalitat de Catalunya, on hi havia representació delegada de les societats esportives i dels sindicats CNT-UGT, entre els quals cal destacar l'atleta Gumersind Brunet i Castells (Barcelona, 1905-mort a l'exili a França), president de la Secció de Gimnàs i Esports de l'AEP, des de l'any 1928 fins a 1939; i vicepresident del mateix Ateneu entre 1936 i 1939. Fou president de la Federació Catalana d'Atletisme l'any 1935. Brunet fou el delegat de la CNT dins del Comissariat d'Esports de la Generalitat. El delegat de la UGT era el gimnasta Francesc Parramón i Cortina. El Comissariat va tenir cura d'organitzar les manifestacions esportives durant la guerra civil. Els equips de futbol catalans i valencians participaven en el campionat de la Mediterrània, que guanyà el F. C. Barcelona, abans de marxar de gira a Mèxic. Els ciclistes corrien la cursa Front d'Aragó-Barcelona disputant-se el premi "Pedal Antifeixista". Els afeccionats al frontó disposaven de diverses pistes per gaudir del seu esport. L'atletisme era present a les pistes atlètiques o als mateixos carrers de Barcelona i els campionats de futbol van continuar a nivell local. I, a més, es van organitzar debats de com havia de ser l'esport en la nova societat i sobre "L'Esport i la moral de guerra", el qual se celebrà a la seu de l'AEP, on s'afirmà que el model capitalista d'esport havia caducat i es manifestava la necessitat d'inculcar la pràctica esportiva entre la joventut. "Tierra y Libertad", portaveu de la FAI, manifestava: "El verdadero deporte se ha de practicar libremente, sin premios ni pagas".

> L'ACRATOSCOPI

Caps de trons

Jaume Fortuño

Al llarg dels cinc assajos que conformen "Cabezas de Tormenta", Christian Ferrer dibuixa alguns dels trets que caracteritzen el pensament i la pràctica anarquista i reflexiona sobre la influència històrica dels corrents llibertaris. Les revoltes luddites, els partisanos i maquis de les resistències antifeixistes, l'anarcosindicalisme de principis de segle o els migrants que difongueren la idea a la Patagònia rebel i a quasi tots els racons del món… Tots ells apareixen a les seves pàgines com un fil de dissidències que esdevé resistència, atac i "contrapès ètic – polític" vers el més intocable dels dogmes sobre els quals es fonamenta l'ordre social; la jerarquia.

Revoltes on, sota aquesta suposada espontaneïtat, sovint generacions d'autoorganització i construcció de contrapoder cristal·litzaven en un sol dia. I en les quals els seus protagonistes convertien la seva experiència vital en una forma de fer i desfer política; en paraules de Ferrer, "les vides dels anarquistes esdevenen l'ideal anarquista portat a la realitat (…) com les vides dels sants". És aquesta forma quasi mística de concebre la revolució, aquest punt de vista més moral que polític de la lluita, junt amb la crítica radical i l'oposició diametral al poder, caracteritzada per l'enfrontament frontal i la no concertació, allò que distingeix l'anarquisme d'altres corrents d'oposició a l'hegemonia. La necessitat d'arribar al socialisme de forma lliure com a única forma de construir un socialisme real, junt amb la impossibilitat d'acontentar-se amb una part del canvi a falta del tot o de deixar la conquesta de la utopia per a un altre pas del programa revolucionari, fan de l'anarquisme una opció exigent, soferta, gairebé fins al martiri, un martiri ateu si es vol, i amb un cert alè tràgic com a conseqüència de les forces titàniques a què s'enfronta. És la naturalesa irrenunciable d'aquestes conviccions el que l'ha conduït a una història de derrotes, però també a la seva raó de ser: existir i perviure com a antagonisme a tota forma d'autoritarisme, un triomf molt més rotund que qualsevol de les escasses i breus victòries dels seus alçaments.

Per Ferrer, l'anarquisme "va néixer a punt de l'extinció" i "quasi sempre ha estat demogràficament insignificant", però, val a dir, sempre encén un altre foc fins i tot quan semblava les seves brases ja s'havien apagat. Ferrer s'atura a on som ara i s'interroga s'obre quins espais li queden al dissident per continuar atacant el poder. Per a l'autor argentí "la gana i l'autocràcia van ser els irritadors del malestar social a la modernitat" i ara els anarquistes necessiten "promoure un nou mite de llibertat que sigui "revelador" del malestar social i que doti bona part de la població d'un impuls de rebuig". En un moment en què el conjunt de l'esquerra ha vist passar factura de les seves contradiccions, dels seus propis excessos autoritaris o des de l'assimilació de les seves lluites per part del capitalisme, comportant-li això una greu crisi de legitimitat, la falta d'alternatives reals i la fixació a uns paradigmes que ja no s'adeqüen al món que vivim, aquesta tasca se'ns revela més urgent que mai. I en ella, les idees anarquistes, lliures de dogmes i adaptant-se a aquest món que és el de sempre i alhora és sempre canviant, hi han de tenir el seu paper. Perquè, tal com diu Ferrer, "si no hagués estat pels anarquistes la nostre imaginació política seria més escassa, i encara més miserable".

Receptes...

Escaldums de pollastre

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:

Un pollastre de camp
100 g de saïm
Una cabeça d'alls
Un tassó de vi blanc
Un tros de sobrassada
Una ceba grossa
300 g de patates
Dues fulles de llorer
Un brotet de moraduix
Una cullerada d'ametlles torrades
Julivert capolat
Sal i pebre bo

Elaboració:

Trossejar el pollastre i salpebrar-ho abans de fregir-ho dins una pella amb el saïm. Quan els trossos estiguin ben daurats reservar-los dins una greixonera. A continuació, sofregiu, dins el mateix greix, la ceba tallada ben petita amb la cabeça d'alls, el llorer i el moraduix. Esquitxa-ho amb vi blanc. Passau aquest sofrit a la greixonera amb el trossos de pollastre i posau-los a bullir amb aigua o brou uns quaranta minuts. Quan hagin transcorregut uns vint minuts posau a coure les patates trossejades(*). Fregiu dins una pella la sobrassada i les ametlles. Feis una picada d'ametlles, sobrassada fregida i julivert. Afegiu-hi aquesta picada en finalitzar la cocció dels escaldums. Bon profit!

(*)També podeu fregit a part les patates dins una pella i barrejar-les quan el pollastre sigui cuit.

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

Mort d'un viatjant

Joan Canyelles Amengual

(Death of a Salesman. Volker Schlöndorff 1985). Willi Loman és un viatjant de comerç que després de treballar durant 36 anys a la mateixa empresa és acomiadat quan torna d'un dels seus viatges. Està cansat i envellit i haurà de contemplar el gran fracàs que ha sigut la seva vida. Incapaç d'afrontar la desfeta de tots els seus somnis i les complicades relacions amb els seus dos fills, es suïcida, pensant que així, al manco la seva família rebrà els 20.000 dòlars de la seva assegurança de vida.

Schlöndorff és juntament amb Fassbinder un dels mes acreditats representants del "Nou Cinema Alemany" sorgit el 1962 en el festival de Oberhausen. Un cinema que es situava políticament a l'esquerra més o manco radical i que estava influït per la filosofia de Marcuse.

Aquest director alemany ha destacat sobre tot per les seves adaptacions literàries. Va treballar com a ajudant de direcció de directors tan notables com Louis Malle i Alain Resnais.

Va obtenir el premi de la crítica en el Festival de Cannes de 1966, per la seva primera pel.lícula "El jove Törless" (Der junge Törless). Destaca també amb la demolidora "El honor perdido de Katharina Blum" (Die Verlorene Ehre der Katharina Blum, 1975), sobre la novel.la de Heinrich Böll.

El reconeixement internacional li arribà amb "El tambor de llauna" (Die Blechtrommel, 1979), excel·lent adaptació de la novel·la de Günter Grass en la que un nen es nega a créixer com a reacció al règim nazi.

Quan Dustin Hoffman estava representant als escenaris de Broadway "Mort d'un viatjant" amb un èxit aclaparador, va rebre l'oferiment de gravar-la per a la televisió. Va acceptar a condició de que la dirigís Schlöndorf. Però a Europa es va estrenar a les sales de cinema. Això fa que segurament no sigui encertat parlar d'una pel.lícula (o al manco que no sigui exacte) al referirmos al treball del director alemany.

"Mort d'un viatjant" té un evident format televisiu, que l'allunya molt del tradicional llenguatge cinematogràfic. Peró això no li resta gens de valor. Algunes vegades hem de parlat de grans directors de cinema que iniciaren la seva carrera professional al mitjà televisiu.

Schlöndorf encerta a l'hora de posar tot el seu talent el servei del brillant text d'Arthur Miller i dels actors. No hi ha cap intenció d'autoria. Els moviments de càmera, l'enquadrament i la composició del pla tan sols busquen captar l'extraordinari valor de la paraula i la intensitat d'unes interpretacions sobèrbies.

Per altra banda, no es té la sensació (jo al manco no la tenc) d'estar davant d'una mena de "teatre filmat", perill certament difícil d'esquivar i que el director alemany resol de manera molt solvent.

Dustin Hoffman ofereix aquí tal vegada la seva millor interpretació. Absolutament magistral, colpidora, sensible i enlluernadora, dota el seu personatge d'una complexitat i un patetisme que et fan tenir una mena de neguit durant gairebé tota la pel.lícula.

Aixi és Willy Loman (personatge que qualsevol actor desitjaria interpretar en un moment de la seva carrera), un home ofegat pels seus somnis i arrossegat als inferns per la gran mentida que ha sigut la seva vida. Cap dels seus anhels s'ha complert. Als 63 anys no es altre cosa que un venedor que no ven res i com que no ven res, el valor que té per l'empresa que l'ha explotat durant 36 anys és nul.

En definitiva, val molt mes la seva mort que la seva vida. Però és també un home fals. L'orgull que sent per haver creat una família tradicional no li impedeix tenir una amant. És a dir portar una mena de doble vida. Quan el seu fill Biff (jovenissim i esplèndid John Malkovich) ho descobreix, s'obre entre ells dos un abisme que tan sols (i tal vegada) es tanca una mica moments abans d'acabar la pel.lícula.

Per altre banda Linda, la seva dona (també magistral i portentosa Kate Reid), està sempre el seu costat, patint sovint les seves humiliacions. Ell no li permet entrar en les discussions o les xerrades amb els seus fills. Sempre la deixa al marge. I ella contempla amb infinita tristesa el progressiu desmoronament del seu home, a qui tal vegada ja no admira i estima com abans, però a qui no abandonarà. (No puc deixar de mencionar una de les escenes més masclistes i vomitives que ha vist a una pantalla de cinema. Es tracta de "Toro Salvatge" d'Scorsese: el germà de Jake La Motta li diu a la seva dona amb tota naturalitat quan ella vol intervenir a la conversa "Quan les persones xerren, tu calles". I ella calla).

"Mort d'un viatjant" és un contundent torpede a la línia de flotació del gran i maleit "somni americà". A la absurda i verinosa cultura de l'èxit individual i material que gairebé sempre et fa caminar en direcció contrària a la felicitat. I una mostra despiadada i tràgica de les seves conseqüències.

"Mort d'un viatjant" te una vigència absoluta. Wily Loman és un personatge d'una rabiosa actualitat, que a més a més, ha creuat el bassiot i s'ha instal·lat a la vella Europa del "benestar". Ens dirigim inexorablement a una "americanització" total del nostre estil de vida. Si no ens afanyem, si no lluitam, si no sortim al carrer, perdrem el poc que queda de les dèbils conquestes socials aconseguides amb tant d'esforç i a les que un sindicalisme domesticat fa temps que va renunciant en nom d'una actitud "negociadora" que amaga una lenta i progressiva claudicació. Actitud i claudicació que nosaltres, des dels sindicats minoritaris i combatius no hem sabut vèncer, i a la qual (no ens enganyem) una part important de les treballadores i treballadors s'han resignat.

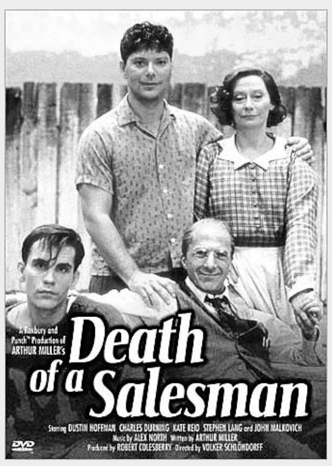
Perquè segurament el més dificil d'aconseguir es convèncer a Wily Loman de que una equivocada manera d'ambicionar fa que et passis tota la vida restant valor a tu mateix. I que entengui aquella vella i sabia idea de que ésser és molt mes important que tenir. Fer-li comprendre, en definitiva que la riquesa de compartir es mes gratificant que l'angoixa de competir. Perquè en la competició sempre hi ha algú que perd.

Ta volta si ho aconseguim, s'afegirà a la antiga lluita col·lectiva que ens fa caminar cap a un món millor.

"Mor d'un viatjant" es va estrenar als escenaris de Brodway l'any 1949, sota la direcció talentossa i vibrant d'Elia Kazan.

Més tard l'any 1953 Arthur Miller va escriure, també pel teatre "Les bruixes de Salem", on denunciava la persecució que des del Comitè d'Activitats Antinordamericanes (HUAC) es va du a terme contra els i les intel·lectuals d'esquerres, especialment en el mon cinematogràfic.

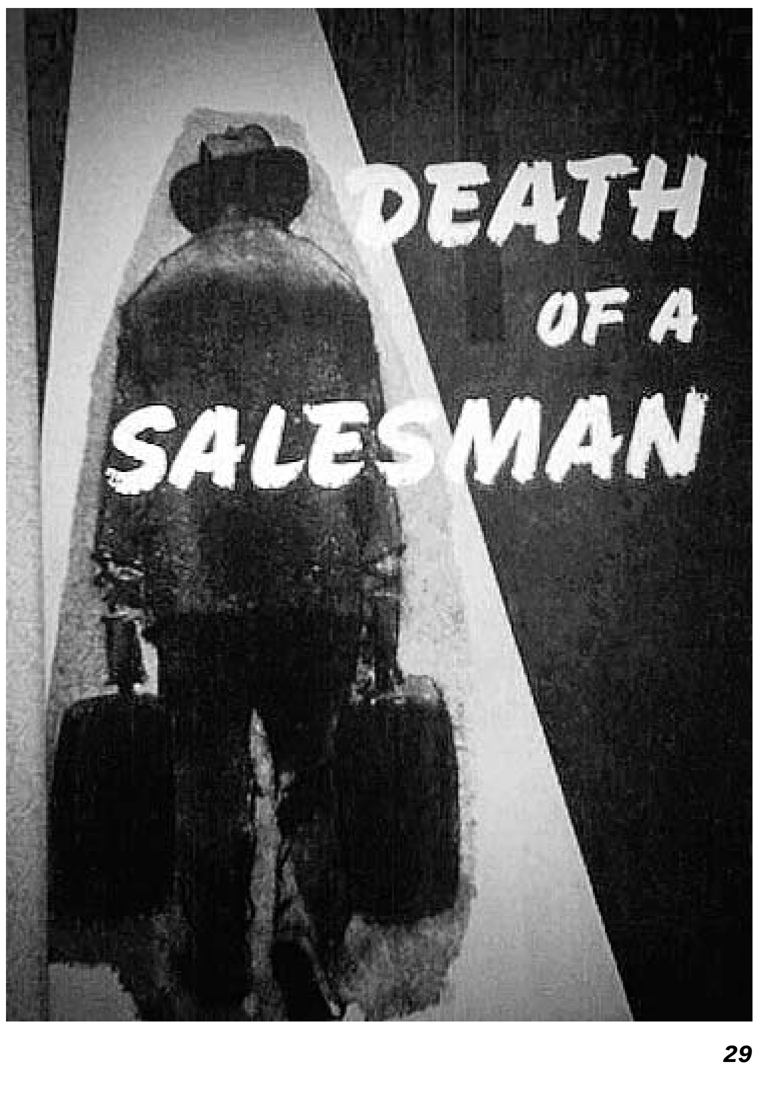
Persecució que va comptar amb la intensa col·laboració del mateix Elia Kazan, que en la seva excel·lent "La llei del silenci" (On the waterfront. 1954), feia una vergonyosa apologia de la delació.

Fitxa tècnica

Dr.: Volker Schlöndorf;
G: Volker Schlöndorf sobre l'obra teatral d'Arthur Miller.
Ft: Michael Balhaus;
Ms: Alex North;
Mt: David Ray.
Int: Dustin Hoffmn, Charles Durning, Kate Reid, Johyn Malkovich, Stepfen Lang.

De perquè és important la neutralitat a la xarxa

Xavier Roijals Lara

Últimament s'està sentint a parlar molt d'un concepte nou: "neutralitat a la xarxa". Que si el govern espanyol actual és partidari, o si ja no ho és, o si potser ho va ser al seu moment i ara ja no (un clàssic), etc. Tot això als profans els hi pot sonar una miqueta a xinès, però es tracta d'un concepte que esdevé fonamental per al nostre esdevenir telemàtic.

Per entendre què ens estem jugant en tot això valdria la pena reflexionar abans que res sobre alguns conceptes bàsics de la mateixa xarxa Internet, la qual, en principi, no filtra ni decideix què pot circular ni què no pot circular sobre la xarxa, i els nostres operadors (ISP's, proveïdors de serveis d'Internet) en principi tampoc. Nosaltres contractem un servei, X ample de banda de connexió, generalment amb tarifa plana sense límit mensual, i la podem fer servir per allò que vulguem.

Aquest model és el que podríem entendre com de "transmissors comuns", o sigui, l'operador no pot controlar què en circula i què no circula per la xarxa mentre no n'hi hagi una ordre judicial en contra. Aquest model es mantindria fins i tot en el cas que s'implantés l'anomenada Llei d'Economia Sostenible de l'actual ministra Sinde, en principi nosaltres podríem fer servir la xarxa Internet per allò que vulguem, però no podríem connectar-nos a algunes pàgines web (via ordre judicial -situació actual- o autoritat administrativa o no tant administrativa amb la nova llei). És una situació que ja existeix a països del nostre entorn, com en el cas italià, on per exemple els usuaris d'Internet d'aquest país veí tenen capat l'accés a la pàgina de Pirate Bay, un popular cercador d'enllaços torrents.

El protocol tècnic amb el què funciona Internet, ja ho és de neutral per defecte, no prima l'encaminament d'un determinat tipus d'informació ni tampoc impedeix que aquesta informació circuli en un sentit o en un altre. És un canal absolutament neutre, la xarxa ja va ser dissenyada així i de fet els seus dissenyadors i promotors són en principi absolutament partidaris de mantindre aquesta neutralitat.

Aquesta absoluta neutralitat és la que ha permès que Internet, entre d'altres coses, per exemple, hagi estat la gran eina organitzativa per a la protesta antiglobalització de la primera dècada del nou mil·leni. Degut al desgast imparable de les organitzacions polítiques de l'esquerra tradicional (una cosa que per exemple el 28 de novembre podíem comprovar de nou en les eleccions que estàvem celebrant / patint al Principat), moviments socials, organitzacions sindicals i de camperols, grups ecologistes i alternatius, etc van haver d'organitzarse pel seu compte, per sobre i a banda de les organitzacions tradicionals, contra aquest nou ordre econòmic mundial que ara mateix se'ns està imposant sí o sí. Llistes de correu, blogs, wikis, xats, eines com SPIP, etc han funcionat i de fet encara funcionen organitzant i coordinant la protesta i les alternatives.

Aquest model de neutralitat a la xarxa sempre ha estat contestat per les corporacions. Elles haurien preferit un model tancat, de comunicació i de negoci, on els usuaris de la xarxa fossin simplement clients.

És evident que bona part de la població fa servir aquesta llibertat per tal d'intercanviar fitxers via les xarxes peer 2 peer (P2P), Amule, Emule, torrents, Ares, etc. En cas de que s'acabés amb la neutralitat a la xarxa els ISPs (proveïdors de serveis), podrien simplement filtrar l'accés a determinats llocs web i fins i tot a determinats tipus d'informació, particularment aquella que permet aquest intercanvi de fitxers.

Hi han alguns indicis que indiquen per on volen que vagi el futur:

És més que probable que facin servir per aquesta ofensiva privatitzadora d'un espai neutre comú com era la xarxa Internet, l'excusa de l'acabament de les adreces Ipv4 (a les que teòricament fa anys que només li queden dos anys) i la implantació de les adreces Ipv6. Parlant en plata, i traduint de l'idioma tècnic al del comú dels mortals: l'acabament del sistema actual de repartiment de les direccions d'Internet i la implantació d'un sistema nou on tot, i quan dic tot, vull dir exactament això, tot, tingui una adreça IP. Per tant això implicaria l'extensió d'Internet fins a tot el món de la mercaderia i del comerç: tot producte comprat al super, tota mercaderia, tota peça de roba, tindria la seva adreça IP i el seu xip RFID que faria que es pogués seguir completament el seu recorregut. Una cosa molt golosa per a les corporacions de tota mena, i amb implicacions terribles per a la privacitat de tots nosaltres, no només com a usuaris d'Internet sinó també com a consumidors.

D'altra banda, els usuaris cada cop fan servir menys el web directament, vull dir, connectar-se a pàgines web directament. Tot passa cada cop més per "intermediaris": Facebook, Twitter, Google. Una xarxa fragmentada és molt més fàcil de controlar i de rendibilitzar: la informació és poder però també diners, i els usuaris es passen la vida introduïnt informació dintre d'aquests intermediaris, voluntàriament per cert, i rendibilitzant aquests projectes. Una xarxa d'Internet no neutral implicaria també, el pagament de diferents quotes: des d'aquells que pagarien un mínim perquè total només farien servir Youtube, Facebook i alguna cerca a Google fins a una quota més cara amb accés total a tot el contingut a la xarxa. Un model extremadament golós per exemple, per a empreses com aquella que abans tenia el monopoli telefònic a Espanya, que es deleix per a implantar aquesta mena de models, amb la més que probable aquiescència de l'actual govern estatal, trista marioneta en mans d'"els mercats" i en aquest cas en particular, de determinades multinacionals monopolistes.

L'Educació a la Catalunya Nord

Hortènsia Inés Torres: "La moral del professorat està per terra"

Entrevista de Xavier Diez* i Txema Bofill

- Quins són els eixos de la política educativa de Sarkozy.

- Són els mateixos que a tota Europa. Sarkozy imposa les polítiques neoliberals de privatització de l'escola pública. Hi hauran dues escoles, una amb un mínim de coneixements pels obrers i les escoles d'elit, privades, pels rics.

- Qui guanya i qui perd amb aquestes transformacions?

- Hi guanyen els de sempre, els rics, la patronal, és clar. Hi perden, els professors, els alumnes, la comunitat educativa.

- Quin és el discurs que porta el Partit Socialista respecte a qüestions educatives?

- Fan un discurs embolicat perquè la gent no s'assabenti que estan a favor del mateix programa que la dreta. Estan d'acord en les polítiques europees de privatització i degradació de l'ensenyament. Diuen una cosa i en fan una altre. Dissimulen.

- Com està la "moral de combat" del professorat francès?

- Molt malament. Molt baixa, la moral. Abans el professorat estava considerat. Els pares de fills d'obrers tenien ganes que els seus fills estudiessin. Hi havia una valoració de l'estudi. Avui ja no existeix. Hi ha dos dibuixos que reflecteixen molt bé la situació de l'ensenyament ahir i avui. Si els trobo te'ls envio. En els dibuixos hi han els nens, els pares i els professors a dues èpoques diferents:

-En el dibuix de 1980, els pares pregunten al nen, preocupat: "Què son aquestes notes?

En el dibuix de 2010, els pares preguntes a la professora, completament terroritzada: "Què son aquestes notes del meu nen?". Avui en dia els pares venen a agredir-te. Agredeixen a directors, a professors, perquè el nen té sempre la raó. I els donen la raó, encara que hagi insultat la mestra.

- Et venen pares exigint que has de aprovar el nen, com passa a la Catalunya ibèrica?

- Si, si!. Venen. Et diuen: "Ha d'aprovar el nen perquè és vostè que no sap ensenyar bé, no sap explicar bé" "El meu fill no entén perquè no li ho explica" I si el nen és magrebí "perquè vostè és racista" o "perquè vostè no s'ocupa dels joves". Aleshores els dic que jo sóc emigrant i filla de refugiats i que el meu pare era pintor de brotxa grossa i es queden una mica parats.

- D'on prové la baixa moral?

- Des que els professors varem perdre en les grans vagues i manifestacions del 2003, la moral està per terra. Estem desconsiderats pels mitjans, pels pares, pels alumnes, pels polítics, per tothom.

- Pots posar-nos exemple de les desconsideracions dels polítics

- El nostre ministre d'educació va dir als mestres de parvulari fa uns mesos: "per a que tants estudis pels mestres de parvulari si el que han de fer és només canviar els panyals i fer-los dormir?"

- És molt gros, (de fet l'escola cada dia més s'assembla a una guarderia), i no el varen fer dimitir?

- Què va! I el Sarkozy fa el mateix. Hi ha molts mestres amb depressions, estressats, amb malalties psicosomàtiques... Tots aquests professors amb baixes som el reflex d'una educació malalta.

- Ens pots comentar una opinió del novel·lista Joan Daniel Bezsonoff, professor de l'Institut Picasso a Perpinyà.

- No conec el que escriu. Com que fa anys que és mestre, la seva opinió, com la de tots nosaltres, és bo conèixer-la. Diga'm.

- **Diu: "Si haguéssim de resumir en un únic problema la situació del sistema educatiu francès és que aquest nega la realitat. Crec que es tracta d'un problema generalitzat a tota la Unió Europea, tanmateix, el cert és que hi ha una gran pressió per tal que una immensa majoria d'alumnes surtin amb una titulació a la butxaca encara que no acabin els seus estudis amb els coneixements imprescindibles".**

- És veritat. Sí, i a més els alumnes no sols acaben sense coneixements mínims, sinó fins i tot sense els diplomes mínims. Com s'havia d'arribar al 80% d'alumnes amb batxillerat elemental és va posar l'objectiu de "diplomes per a tothom". I és va aconseguir, però si ho mirem d'un altre cantó, veiem que hi ha una degradació de l'ensenyament i constatem que cada dia hi ha menys alumnes immigrants i obrers a la universitat o a l'institut professional. Els immigrants i lumpen-proletariat repeteixen sovint i surten amb un diploma mínim o sense diploma i van a parar al carrer i a l'atur.

** Xavier Diez és mestre i ens va enviar 3 preguntes amplies que hem anat desglossant. La cita de Beszonoff també està treta d'una entrevista de Xavier Díez al novel·lista i mestre català. Agraïm al Xavier que hagi respost a la participació, que normalment oferim a tots els lectors del Catalunya, "Envia'ns preguntes (als entrevistats)".*

Llibres

Poetes en temps de revolta. Barcelona, 1936-1939

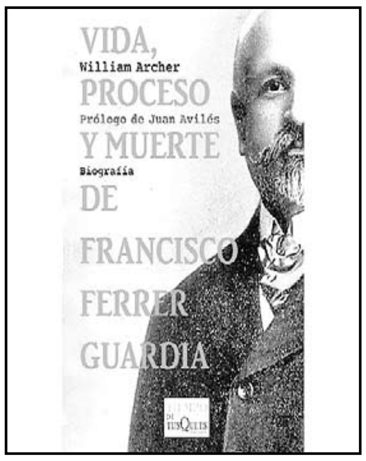
Ferran Aisa
Lleonard Muntaner Editor. Palma, 2010

"Poetes en temps de revolta" de l'historiador i poeta Ferran Aisa Pàmpols (Barcelona, 1948), és un passeig per la Barcelona revolucionària que viu apassionadament el temps de guerra contra el feixisme. És una mostra de la vitalitat del poble vers les dificultats del moment que són superades a base de fe en l'ésser humà, i ho fa a través de la cultura i de la poesia. És el compromís solidari d'artistes, intel·lectuals i poetes amb el poble que està defensant la llibertat al front o a la rereguarda.

Barcelona durant la guerra civil va esdevenir un marc idoni pels recitals poètics: actors, actrius, rapsodes, poetes, milicians i soldats aficionats a les lletres feien arribar a tothom la paraula esdevinguda vers. I, en aquesta tasca lírica, van destacar tant organismes com la Institució de les Lletres Catalanes com els grups literaris Oasi, Sagetes roges, Alba roja, Aurora roja, La Lira, així com els elencs teatrals i grups culturals d'ateneus, sindicats, partits polítics, agrupacions juvenils, moviment de dones. Els teatres, els ateneus, els casals, les places, les casernes, els hospitals, les trinxeres foren l'escenari on ressonà la sensibilitat de la paraula poètica. La veu del poeta fou una esperança testimoniada en els recitals celebrats en ocasió d'homenatges, festes benèfiques, actes culturals i fets solidaris antifeixistes.

Poetes en temps de revolta, temps en què la poesia esdevenia, com va dir el poeta, una arma carregada de futur...

Vida, proceso y muerte de Francisco Ferrer Guardia

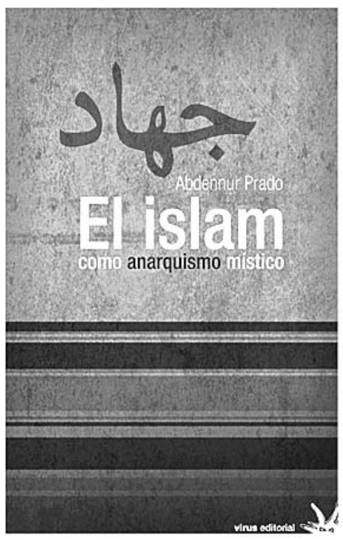

William Archer
Tusquets Editores. 2010

El 13 d'octubre de 1909 era afusellat a Barcelona Francesc Ferrer i Guàrdia, pedagog, lliurepensador i fundador del moviment de renovació pedagògica conegut com Escola Moderna. Aviat, la notícia d'aquesta execució, dictada en gran mesura com represàlia per la recent insurrecció de la Setmana Tràgica de Barcelona, es va difondre entre els cercles esquerrans europeus. L'assassinat de Ferrer Guàrdia, condemnat per un tribunal militar en un procés despreciable en el qual tornaven a aliar-se el fanatisme catòlic-clerical i la repressió militar. Pocs mesos després arribava a Barcelona el periodista William Archer. La revista per a la qual treballava li havia encarregat esbrinar de primera mà les circumstàncies que van conduir a aquest procés. Archer va visitar els escenaris de la vida de Ferrer i Guàrdia, es va entrevistar amb qui el van conèixer bé i es va embardissar en el pensament, l'obra i tot tipus de documents relatius a l'autor de L'Escola Moderna, per a reflectir-los magistralment en aquestes pàgines. Reconstrueix així mateix la insurrecció barcelonina contra la lleva militar de juliol de 1909, la subsegüent vaga general i l'assalt i la crema de convents; desemmascara les presses processals del judici a Ferrer i Guàrdia i ofereix una emotiva crònica de les seves últimes hores abans de l'execució. Aquest relat de la intolerància i l'estupidesa polítiques, d'una actualitat esglaiadora, és una important obra de periodisme d'investigació.

William Archer Perth (1856-1924) va estudiar en la Universitat d'Edimburg, on es va llicenciar en Lletres en 1876. Va exercir de crític teatral en diverses publicacions angleses, i a Londres no va trigar en convertir-se en un dels més influents crítics literaris. Archer no oculta la seva creixent simpatia cap a un personatge la vida i mort del qual tan bé va saber relatar en un llibre que manté tot el seu interès i vigència.

El Islam como anarquismo místico

Abdennur Prado
Virus editorial. 2010

Hi ha una paradoxal convergència d'interessos entre els enemics de l'islam i aquells que volen ser l'autoritat en l'islam a estandarditzar el fet musulmà, reduir-lo a una sola lectura, a una sola doctrina, fent que, en última instància, la veu i les pràctiques de la umma (comunitat de creients) depenguin d'una jerarquia estatal o religiosa. Però, com indica Abdennur Prado, «el món islàmic es caracteritza des dels seus inicis per la proliferació de corrents i de maneres d'entendre i viure l'islam, tant a nivell individual com col·lectiu».

En aquest sentit, aquest llibre no és tant una interpretació sui géneris de l'anarquisme com una lectura radical i revolucionària de l'islam, que no manca de precedents, basada en un profund coneixement dels textos.

Sense ocultar les diferències entre la religió islàmica i l'ateisme radical de l'anarquisme, Prado ens mostra que en aspectes com l'antiestatisme, la justícia social o el suport mutu, els textos del profeta Muhammad o de certs intel·lectuals islàmics coincideixen amb la lògica llibertària. La posició de Avempace, el turc sheij Bedreddim o Ibn Jaldún, que «va anteposar l'ideal ètic de l'ajuda mútua i la cooperació entre els membres d'una comunitat a l'obediència a l'Estat», posa en relació algunes de les fonts clàssiques de l'islam amb la lògica antiautoritària i comunista o col·lectivista de la tradició llibertària.

En aquest sentit, quan l'autor ens parla de misticisme o de «anarquisme místic», fa referència a una espiritualitat lliure, sense clergues ni dogmes, que «anteposa l'experiència a la creença», que lluny d'abstreure's de la realitat està arrelada a la terra i a la vida, i que repel·leix qualsevol mediació o codificació per part de la religió instituïda. Un text rigorós i que convida a la reflexió.

Abdennur Prado, que és una de les veus més genuïnes dintre de l'islam en el context català i espanyol, ha denunciat les simplificacions a les quals està sent sotmès el fet musulmà a occident, alhora que promou un islam no institucionalitzat ni clericalitzat. President de la Junta Islàmica Catalana, director del Congrés Internacional de Feminisme Islàmic, i col·laborador de l'ex relator especial de l'ONU per a la islamofobia Doudou Diène, Prado ha portat a terme una activitat política i militant confrontada tant amb les interpretacions conservadores de l'islam com amb els discursos i les pràctiques islamofòbiques. A més de col·laborar habitualment en diversos mitjans de comunicació, és autor de diversos llibres.

Revistes

ENCICLOPÈDIC
Revista semestral de l'Ateneu Enciclopèdic Popular, Passeig Sant Joan 26 1r 1a, 08010 Barcelona, www.ateneuenciclopedicpopular.org

DEMOS
Publicació quadrimestral del Grup d'Acció de Democràcia Inclusiva (GADI) de Catalunya, www.democraciainclusiva.org / democraciainclusiva.blogspot.com

LA ROSA DELS VENTS
Publicació de debat llibertari als Països Catalans, CSA Can Vies, c/Jocs Florals 42, Sants, Barcelona, rosadelsvents@gmail.com

SICILIA LIBERTARIA
Revista llibertària per l'alliberament social i l'internacionalisme, Via G.B. Odierna 212, 97100 Ragusa (Itàlia), www.sicilialibertaria.it

> DES CARTES MAUDITES

Novetat a preu de saldo

Carlus Jové

Hi ha una tendència global a parlar de "regeneració democràtica" i d'una "nova manera de fer política" com a resposta a la creixent desafecció –diuen– de la ciutadania envers la política "tradicional". A Espanya aquesta tendència té bàsicament dos seguidors: partits de nova fornada com UPyD i Ciudadanos, si bé el discurs de la novetat i la regeneració comença a ser habitual entre formacions polítiques de tota mena. És un discurs que correctament desenvolupat pot resultar molt "catchy", com s'acostuma a dir en la indústria musical, però que no tothom pot fer servir. És evident que si el PP ens apareix un dia amb la cançoneta ningú se'ls creurà. El mateix pel PSOE i altres dinosaures de la política.

No obstant, ens trobem amb el cas de dues formacions com UPyD i Ciudadanos que, sense aportar realment cap gran novetat programàtica, s'estan fent un lloc prou destacat a base d'un discurs centrat en els drets individuals, ciutadans i dels "emprenedors" a partir del qual sembla poder defensar-se qualsevol cosa: des de la legitimitat cultural de matar bèsties en una plaça fins l'abolició dels anomenats "drets històrics" dels diferents pobles que configuren l'actual Espanya. I tot això, que és més vell que l'anar a peu, se'ns ven com una política nova flamant destinada a regenerar la democràcia. No entraré aquí a valorar els continguts dels programes d'uns i altres, però sí que em sembla interessant fer quatre gargots sobre tota aquesta estètica de la novetat i la regeneració.

D'entrada, sembla existir un consens tàctic en considerar la classe política com a falsa i mentidera; així, els nous partits ja no es presenten com a polítics, professionals o no, sinó com a ciutadania activa. Som gent com vosaltres, diuen, que hem pres la determinació d'actuar; d'actuar, s'entén, en reacció a uns partits –els altres– que han corromput l'essència democràtica i constitucional. L'horitzó d'una democràcia plena per a ciutadans, i no per a entitats abstractes o col·lectives, és realment seductora i, per què no dir-ho, novedosa a ca nostra, on el nou liberalisme polític encara no havia acabat d'aterrar-hi. No obstant, darrera d'aquesta "rebel·lió" democràtica s'hi amaga el vell fantasma del ciutadà anònim, sense rostre, sense atributs, a partir del qual es legisla i s'erigeixen o enderroquen drets com si al seu voltant hi haguera només també ciutadans anònims, sense rostre, sense atributs.

ATENEU LLIBERTARI ALOMÀ DE TARRAGONA

"L'autogestió és una pràctica típica de l'anarquisme"

"Provenim de pensaments i d'idees diverses però amb unes característiques comunes"

> LA FRASE...

Josep Alomà era paleta i autodidacta, fou dirigent de la CNT tarragonina

L'objectiu de l'Ateneu és ser un espai on poder construir alternatives reals a la ciutat que tenim ara. Activitat del Teatre de l'Oprimit organitzada per l'Ateneu. Foto: Oriol Arnau.

Col·lectiu La Tramuntana

Des de fa dos anys, Tarragona torna a comptar amb un ateneu llibertari. Situat a la Part Alta de la ciutat, al carrer Misser Sitges, l'Ateneu Llibertari Alomà ha suposat un revulsiu en l'ambient llibertari i dels moviments socials de la ciutat des del dia de la seva obertura. HI participen unes quantes desenes de persones amb interessos diversos que van des del cinema a les mobilitzacions populars. A banda de xerrades, cicles de cine-fòrums, mobilitzacions o en piquest de la vaga general, l'Ateneu vol esdevenir un centre cultural alternatiu al que representa la paraula cultura per al capitalisme. S'hi fomenta el pensament crític i l'assemblearisme des d'una òptica llibertària.

-Quan sorgeix i per què l'Ateneu Llibertari Alomà?

-L'Ateneu Llibertari Alomà neix el 28 de febrer del 2009 com a conseqüència de la voluntat d'unes quantes persones per crear un nou espai a la ciutat de Tarragona, un nou projecte llibertari, col·lectiu i obert a tothom qui hi volgués participar.

Les persones que vam iniciar el projecte veníem i venim d'experiències prèvies molt diverses, i algunes d'elles era la primera vegada que s'implicaven en un projecte així. També provenim de pensaments i d'idees diverses però amb unes característiques comunes: ganes de fer coses, una idea clara de lluitar contra l'autoritat i el model polític, social i cultural imperant, tant a nivell local com global... I cada dia ens anem enriquint més gràcies a les persones que s'hi van sumant.

L'objectiu de l'Ateneu és ser un espai on poder construir alternatives reals a la ciutat que tenim ara, de manera oberta, sense dogmes ni autoritarismes, amb la pràctica del dia a dia i decidint les coses per consens.També intentem autogestionar-nos pel que fa a les nostres necessitats, i l'inconvenient més gran avui per nosaltres és pagar un lloguer per l'espai. Després del desallotjament del CSOA La Colomera vam decidir que potser per donar continuïtat al projecte calia fer aquest sacrifici.

-Per què aquest nom?

-Josep Alomà era paleta i autodidacta, fou dirigent de la CNT tarragonina, primer tinent d'alcalde i conseller de Cultura i Patrimoni de l'Ajuntament de Tarragona, alhora que director del "Diari de Tarragona" durant revolució del 36. Mestre de formació bàsicament autodidacta, presidí el Consell de l'Escola Nova Unificada (CENU) de Tarragona des d'on impulsà una pedagogia emancipadora i moderna. Fou una persona oberta, que es caracteritzà en els seus escrits i en les seves pràctiques pel respecte i per la seva visió del món no dogmàtica. "L'anarquisme és un ideal de bondat, de bellesa, de servei als altres i sobretot d'independència personal" deia Josep Alomà. Vam posar el nom d'Alomà a l'Ateneu per raons òbvies però sobretot per ajudar a refer la història de les lluites de Tarragona, entre les quals també es troba la llibertària i anarquista. Podeu trobar més informació al blog del Ramon, el seu nét: http://josepaloma.blogspot.com/

-Quines activitats s'hi realitzen?

-Jo crec que en aquests quasi dos anys hem fet multitud d'actes, alguns amb més èxit que altres pel que fa a la participació. Tot i així, a poc a poc persones molt diferents s'apropen a l'Ateneu, anem teixint xarxa i anem millorant allò que ens mancaLa majoria d'actes han estat cinefòrums, presentacions de llibres, algun taller, xerrades sobre temes diversos, sopars... Tot això gràcies al fet evident que no som monòlitics, tot es fa a partir de les aportacions individuals i col·lectives, a les diferències de pensament i també de maneres de fer.

-Té sentit avui dia un Ateneu Llibertari?

-Pensem que feia falta un espai llibertari a la ciutat, on poder expressar-nos, trobarnos, manifestar el rebuig al capitalisme i a l'autoritat... i per nosaltres mateixes construir i crear alternatives.

Mostra que té sentit el fet que ha aconseguit unir a una sèrie de persones il·lusionades en aquest projecte, que cada dimecres i cada divendres persones diverses s'apropen a l'Ateneu per participar de les activitats, cada dijous a les assemblees hi ha possibilitat de debatre, proposar activitats, etc. I sobretot perquè encara ens queden moltes coses per fer, molts aspectes per destruir i moltes alternatives per crear.

-Com podríem explicar les característiques d'un ateneu?

-Abans que res, creiem que hauríem de definir què són els ateneus llibertaris. Aquests neixen dins del moviment anarquista i esdevenen centres culturals on les masses treballadores i els seus fills i filles tenien la possibilitat d'entrar en contacte amb el món de la cultura. Una cultura que tenia presents les necessitats dels treballadors i intentava respondre a aquestes necessitatsmitjançant una pedagogia no jeràrquica que volia superar la clàssica distinció mestre-alumne. L'Ateneu Llibertari Alomà s'inspira en aquestes experiències.

-Aleshores, l'Ateneu Alomà és un centre cultural?

-Creiem que és més que un centre cultural. És, sobretot, un espai social obert, que funciona de manera assembleària i autogestionada, on organitzem activitats culturals i socials que responguin a les nostres necessitats i els nostres ritmes. Necessitats i ritmes diferents dels dictats pel capital i les institucions estatals. Òbviament l'Ateneu també és un centre cultural que ofereix unes activitats culturals no convencionals. El nostre interès és mostrar que no existeix una única cultura, una única manera de viure i d'organitzar-se. Que la societat on vivim no és la millor, ni l'única possible, sinó que és un model que es pot canviar. Per això apostem per una cultura que sigui capaç de conscienciar els individus, que un canvi radical és possible i que depèn només de nosaltres.

-Què vol dir assembleària i autogestionada?

-Assembleària vol dir que totes les decisions que estan relacionades amb la vida de l'Ateneu es discuteixen i es prenen dins de l'assemblea. L'assemblea és una eina molt bona per aprendre no només a pensar i discutir, sinó per posar en dubte els ritmes frenètics del capital. Aquí som nosaltres, els individus que participem a l'assemblea, qui decideix quan comencem i quan acabem. Això respon només a les nostres necessitats.

L'autogestió és una pràctica típica del moviment anarquista. Des del punto de vista econòmic no depenem de cap ajuda pública, ens financem amb les quotes que cada membre posa. Quotes que varien segons la capacitat econòmica de cadascú. Altres entrades econòmiques procedeixen de les activitats lúdiques i culinàries que organitzem.

Des del punt de vista organitzatiu, totes les activitats corresponen a totes i a tots. En assemblea decidim com ho fem. Es poden crear grups que s'ocupen d'activitats concretes, com és el cas de la biblioteca en què un grup de companys es responsabilitza de les seves activitats però sense separar-se de l'assemblea.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Brecht, reapropiador

Jordi Martí Font

Brecht concebeix la seva obra (dramàtica i poètica) amb una intensa intenció de reaprociació de paraules. Magistralment, els poemes de la Cartilla militar alemanya, en català traduïts per Feliu Formosa, desfan el llenguatge amb què el Poder intenta guanyar al realitat, especialment en moments de crisi social com pot ser una guerra en general o com era la Segona Guerra Mundial en particulart. Per a aconseguir això utilitzarà molts mètodes, però a mi m'agraden especialment dos d'ells.

D'una banda, la confrontació explícita de les paraules del Poder amb la realitat i amb les paraules del poble (i no entrem ara a explicar què és el "poble"):

"Els superiors diuen:
Anem cap a la glòria.
Els inferiors diuen:
Anem cap a la tomba".
(...)
Els superiors diuen: A l'exèrcit
regna la camaraderia i l'amistat.
Si és veritat ho sabreu
a la cuina.
En els cors hi ha
d'haver el mateix coratge. Però
en els plats hi ha
dos menjars diferents".

I de l'altra, l'explicitació del correcte significat dels mots amb què qui (quan?, on?, per què? en fan la resta) mana es recobreix de respectabilitat, com per exemple "enemic" o "vencedors" i "vençuts":

"Quan arriba el moment de
desfilar,
molts no saben
que l'enemic és el qui camina
al davant.
Que la veu que els mana
és la veu de l'enemic,
i que els qui parlen de l'enemic
són, ells mateixos, l'enemic".

"La guerra que vindrà
no és la primera. Abans
hi ha hagut altres guerres.
Quan la darrera va acabar,
hi havia vencedors i vençuts.
Entre els vençuts, el poble
passava fam. Entre els vencedors,
el poble passava fam també".

